

Journalist Sverre Dalland:

**– I dag drikker
jeg av en
annen kilde.**

Rett på sak:

**– Om samliv
før ekteskapet.**

Jim MacInnes:

Gud vil vekkelse.

Nils Gustav Johnsen:

Hvile i tjenesten

Intervju med sangeren

Arne Martinsen:

**– Jeg er lam i bena,
men frisk i min ånd.**

Josef Haugen:

Personen Jesus.

Kr. 5 pr. stk.

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:
Olavsgt. 9A
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen
Jim MacInnes
Sven Nilsson
Erling Thu
Sigvard Wallenberg
Leif A. Wellerop

Medarbeidere fra
T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:
Aril Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Raymond Thorikildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON

Judith Bettum
Ekspedisjonens adresse:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50711

ABONNEMENT

Norge og Skandinavia kr. 30,00 pr. år.
Utlendet ellers kr. 40,00 pr. år.
Bestilling av bladet kan skje ved å sende
TYDELIG navn og adresse til bladets ekspedisjon.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, Halden
PAST UP: Print, Halden
REPRO, TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Menigheten er ikke et lokale

Av Rolf Erik Janøy

Menigheten kan aldri være et sted, et hus eller en kirkebygning. Menigheten er ikke et forsamlingslokale — det er noe vi er.

Forflating

Menigheten er et sentralt og viktig begrep i Skriften. Det er derfor meget uheldig at endog forkynnere og menighetsledere bruker uttrykket menighet på en måte som skaper uklarhet om hva virkelig menigheten er. Det er dessverre ikke uvanlig at man kaller et lokale for «menigheten» eller «Guds hus». Dette har sin naturlige forklaring fra den utvanning av menighetsbegrepet som har skjedd opp gjennom kirkehistorien. Her i Skandinavia har vi også uttrykket «kirke», som straks får folk til å tenke på et «kirkebygg». Samtidig kaller man i lutherske kretser menigheten for «kirken». Resultatet av denne begrepsforvirringen er at vi kan høre utsagn som: «Vår menighet/kirke ligger i Storgt. 5». Det man mener å si er at det er et lokale som menigheten/kirken samles i, som ligger i Storgt. Når vi snekrer og murer i et lokalbygg, er det selvsagt ikke menigheten vi bygger eller pussert opp. Selv om slike uttrykk brukes i beste mening, er de med på å forflata Bibels menighetsbegrep. At vi i strid med Guds ord kaller lokalbygg for «menigheten», kan også hindre Guds folk i å eie et klart menighetssyn. Mange knytter derfor menighetstanken kun til bestemte lokaler og til faste møtetider.

Vet du ei

I den gamle pakt bodde Gud i en helligdom. Men ved Jesu død på korset flyttet Gud ut av tempelet i Jerusalem, og forhenget inn til helligdommen ble revet i to som et tegn på dette. I den nye pakt ønsker Gud å ta bolig i menneskets hjertener. Våre legemer skal være Guds tempel. Stefanus gjør det helt klart for de «tempel-orienterte» jødene at Gud ikke bor i noe som er gjort med menneskehender. (Apg. 7,48, se også 17,24) Gud bor ikke i bygninger; han lever i mennesker. Det finnes fra Guds side ingen annen helligdom i denne

verden enn et menneskes ånd. Derfor synger vi i et kjent lovsangskor: «Vet du ei, vet du ei, du er Guds tempel». Guds folk er levende stener som bygges opp til en Guds bolig (1. Pet. 2,5 & 2. Kor. 6,16).

Arbeidsredskap

Et lokalbygg er intet annet enn ett av flere arbeidsredskaper som Guds folk kan ta i bruk i sin virksomhet. De første kristne hadde intet slikt arbeidsredskap, men samlet seg på offentlige steder og i hjemmene. (Apg. 2, 46) **Tross dette hadde de et rikt og allsidig menighetsliv.** I apostolisk tid kunne ingen finne på å kalle en bygning for «menigheten». De visste at det var de frelste som utgjorde menigheten. De visste at der de troende samlet seg, var menigheten, enten de møttes på tempelplassen, i hjemmene, eller i friluft. **De begrenset ikke menighetslivet til et møtelokale.** Sven Nilsson sier det slik: «For de første kristne var ikke menigheten en sektor av deres liv — menigheten var deres liv». I dag behøver vi å gjennoppdage at vi lever i menigheten 24 timer i døgnet. Menigheten er ikke en organisasjon, knyttet til et lokale, det er en livsform.

Men hvis vi tror at menighetsliv kun er møter og gudstjenester i lokaler og «kirker», er det en beklagelig insnevring av Guds tanke med menigheten.

Kristus i hverdagen

Begrenser vi Gud i våre tanker, begrenser vi Gud i vårt liv. John Wesley skriver at han i en tid trodde at folk bare kunne bli frelst i et kirkebygg. Om han ikke hadde våknet opp for hvordan han på den måten begrenset Gud i sin tjeneste, hadde kristenheten mistet en av sine største friluftspredikanter, og mange hadde ikke blitt vunnet for Guds rike. Kristus ønsker ikke at vi skal begrense ham til visse steder og tider. En kristen er et lem på Kristi legeme (menigheten), like meget før og etter et møte som under den mest inspirerte menighetssamling. Som Guds folk må vi være oss bevisst **hvem vi er og hvem vi representerer**, også i vår hverdag. Der skal Gud dyrkes, og feilsskapet mellom de kristne leves. Her skal Kristus gjennom sitt folk komme i nærkontakt med det pulserende folkeliv. Et fungerende menighetsliv er å slippe Kristus til i vårt hverdagsliv. Menigheten er ikke et sted, det er livssamfunn med Guds folk.

Orientering til leserne

DU KAN!

VI HAR TO HOVEDMÅL MED PIONEREN:

- 1) Utgi et blad som kan være til oppbyggelse for HELE Kristi legeme.
- 2) La dette budskapet nå frem til flest mulig.

Selv om vi nå nærmer oss 10.000 abonnenter, er det bare en liten del av dem som vi tror ville ha glede og nytte av å lese Pioneren. Vi har sett at mange av våre abonnenter har vist en enestående vilje til å hjelpe oss å nå videre ut. Dersom du som leser dette, kunne stanse opp et lite øyeblikk og tenke:

KAN JEG VERVE EN NY ABONNENT?

Da tror jeg de fleste ved litt ettertanke, ville kunne svare ja.

GRATIS KASSETT

På siste side i dette nr. ser du at ALLE som verver en ny abonnent, eller gir et gaveabonnement til noen, får en kassett gratis tilsendt.

Det er en tale som Sven Nilsson nettopp holdt til mange hundre menighetsledere på en stor fornyelseskonferanse i Stockholm. Det var et profetisk og vekkende budskap om «Omvendelse fra religiøsitet», hvor han peker på enkelte årsaker til at Guds verk kan stoppe opp i våre menigheter. Dersom du tegner mer enn en ny abonnent, vil vi sende deg flere ulike kassetter — en for hver ny abonnent du tegner. Merk bare at du enten må nytte kupongen på siste side, eller bemerke når du sender oss de nye abonnentene at du ønsker kassetter i vervepremie.

Slå ikke dette fra deg. Om du prøver, skal det ikke mye til å verve en abonnent til et blad med så mye stoff som Pioneren, til kun kr. 30,00 for et år. Skriv gjerne etter vår vervebrosjyre (Pioneren, Boks 8, 4480 Kvinesdal). Den er en god hjelp til å verve abonnenter.

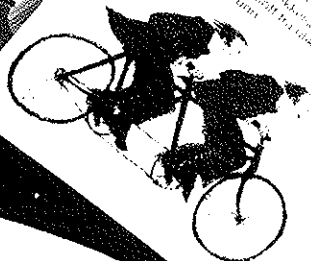
MEDARBEIDERE

Vi vil gjerne om mulig også ha en spesiell medarbeider i hver menighet, og venneflokk rundt om i landet. Disse kan holde oss orientert om hva som skjer, og mer systematisk hjelpe oss i å nå videre ut. Om du kan være en slik medarbeider, så skriv til redaksjonen (Pioneren Olavsgt. 9 A, 3190 Horten). Disse vil få premier i form av kassetter og bøker som takk for innsatsen. **DU kan hjelpe oss med å nå nye lesere!**

Ingen ønsker vel at det skal være slik?

PRØV PÅ VERVE
onsker å medvirke til enhet blant Guds folk

For kun kr. 30,- får du Pioneren utsendt kvart år.

Ja nå gjør jeg alvor av å abonnere på Pioneren

Skriv etter vervebrosjyre. Verv en ny abonnent å få en topp aktuell kassett!

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef. 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef. 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1. Kor. 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfelleskap i kjærlighetens sambånd. Rom. 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef. 4, 2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfelleskap i hjem og menighet som sin frukt. Ap.gj. 2, 42—44. Gal. 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap. 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef. 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Ga. 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh. 17,21.

Menigheten er ikke et lokale.....	2
Så grep Gud im.....	4
Hva skjedde i Azusa Street.....	10
Jeg er lam i bena, men frisk i min ånd	13
Gud vil alltid vekkelse.....	14
Be naturlig.....	17
Den Hellige Ånds gave.....	18
Å leve i menigheten.....	20
Hvorfor vente til vi gifter oss?.....	22
Sigvard på farten.....	28
Jesus selv.....	29
Kristen kvardagskultur.....	30
«Ungdom i Oppdrag» satser på video og TV-programmer.....	32
Glimt fra «Teen Challenge» arbeide i USA.....	34
Hjem og familie.....	36
Vi deler med hverandre.....	37
Fra Misjonsskolen.....	38
Speilet.....	41
Operasjon Ungdomsteam.....	42
Til slutning.....	44
Guds folk må omvende seg.....	46

så grep GUD inn...

Tekst: Sverre Dalland — Foto: Rolf Erik Janøy

Løst fra alkoholen

— fra de sprukne
brønner —
kilden med
levende vann!

— Aldri mer øl for meg, sier Sverre Dalland og er lykkelig for at tiden som alkoholiker er over. Denne puben i Oslo sentrum var som et annet hjem for ham. Her la han ned mestedelen av sine penger og var like før han ble helbredet oppe i ni halvliters pils for dagen.

Sverre Dalland er 35 år gammel. Han er ansatt som journalist i Aftenpostens kulturavdeling. Den siste tiden har han skrevet en rekke reportasjer om kristne emner med særlig vekt på den karismatiske fornyelse. I ti år var han avhengig av alkohol — de siste årene artet det seg som alkoholisme. Men for snart 2 år siden greip Gud inn. Vi har bedt han selv fortelle hva som skjedde.

Jeg våknet. Et lite øyeblikk var jeg ikke klar over hva som hadde skjedd. Så kjente jeg frykten skylle inn over kroppen og gripe tak i hver nerve og hver muskel. Kroppen begynte å skjelve ukontrollert. Dette klarte jeg ikke lenger. Jeg stod opp og gikk ut på kjøkkenet. Et melkeglass ble fylt nesten halvfullt med bar whisky. Dette hadde jeg gjort hver morgen den siste uken. Innholdet i glasset ble skylt ned i et par grådige slurker. Da skjedde det . . .

Store mengder øl, kombinert med nervetabletter, førte til en rask vektøkning. Dette bildet ble tatt bare tre dager før Gud grep inn. Dalland var da på en tur til Rodos og ble fotografert av en venn mens de spiste på en fortausrestaurant.

Jeg våknet. Et lite øyeblikk var jeg ikke klar over hva som hadde skjedd. Så kjente jeg frykten skylle inn over kroppen og gripe tak i hver nerve og hver muskel. Kroppen begynte å skjelve ukontrollert. Dette klarte jeg ikke lenger. Jeg stod opp og gikk ut på kjøkkenet. Et melkeglass ble fylt nesten halvfullt med bar whisky. Dette hadde jeg gjort hver morgen den siste uken. Innholdet i glasset ble skylt ned i et par grådige slurker. Da skjedde det....

Jeg ble født inn i en god kristen fa-

milie. Far var prest i Den norske kirke, men arbeidet det meste av sitt liv som filmsekretær i Det norske misjonsselskap. Jeg vokste opp på misjonsskolen i Stavanger.

Kjempet imot

I barneårene hadde jeg en sterk tro på Gud, men min egen utvikling førte likevel til at jeg forkastet det å være en kristen da jeg ble litt eldre. Jeg trodde på Gud, men ville ikke ha noe med Ham å gjøre.

I tretten-års-alderen skjedde det en plutselig forandring med meg. Hele min personlighet skiftet karakter. Fra å være følsom gikk jeg over til å bli hard og kynisk. Smånasking gikk over til tyveri av tusenvis av kroner. Selv om jeg ikke var i stand til å føle dårlig samvittighet lengtet jeg ut av det hele.

Et par år senere ble det satt en felle for meg som jeg gikk i. Nå fikk jeg valget mellom å tilstå eller bli overgitt til barnevernsnemnda. Endelig kom alt fram og jeg sluttet å stjele.

Men nå fulgte en ny kamp. Jeg var så vant til å lyve at jeg ofte gjorde det bare for å være interessant. Samtidig med at jeg måtte ta opp kampen med dette begynte Gud å kalle. Gjennom ett år brukte Herren stadig sterkere midler. Jeg strittet og kjempet imot med alt i meg, men begynte å miste krefter. På en misjonsleir sommeren 1961 orket jeg ikke mer og gav opp. Da fikk jeg oppleve hva frelse virkelig betyr. Jeg kunne elske hele verden og straks etter var jeg rundt på møter og vitnet.

Far dør

Her burde historien ha endt, men den gjorde ikke det. Etter de første måneders glød begynte jeg å leve med en fot i hver verden. Det var områder i mitt liv jeg ikke ville overlate til Kristus. Dermed begynte problemene.

Ett år etter min omvendelse ble min far plutselig alvorlig syk under et ferieopphold i Danmark. Han ble i all hast kjørt på sykehus med et hjerteattakk. Etter et døgn ble stillingen forverret og min bror og jeg ble tilkalt med beskjed om at det stod om livet.

Jeg kunne høre far skrike i smerte da jeg kom inn i sykehuskorridoren hvor rommet hans lå. Der inne kjempet en lege og to pleiersker for hans liv. Jeg tok inn synet og falt bakover. Den sykesøster tok imot meg og fikk meg ut derfra. Hun ledet meg over gangen til et venterom hvor jeg fikk være alene. Der la jeg meg rett ned på gulvet og begynte å trygle Gud: — Kjære Gud, la far få leve. La far få leve. La far få leve. Jeg vet ikke hvor lenge jeg ba, men plutselig var det som ordene satte seg fast i halsen. Jeg lå helt stille. Så hørte jeg en høy stemme. Vet du hva som er best for din far? Like etterpå ba jeg av hele mitt hjerte: — Skje din vilje. All frykt forsvant. Jeg reiste meg opp fra gulvet og gikk tilbake til sykerommet. Minutter senere var det som fars smerter ble borte. Han åpnet øynene og alle kunne se at han fulgte en skikkelse — en skikkelse vi andre ikke kunne se — med øynene. Så bredte det seg et stort smil over ansiktet og han var død. Jeg

Sverre Dalland ved sin skrivepult i Aftenpostens kulturredaksjon. Dalland skriver bl.a. om kristen plateproduksjon og aktuelle begivenheter på kristenfronten.

begynte å be høyt og priste Gud fordi far fikk dø. Da brøt legen og pleiersken sammen i gråt. Noe slikt hadde de ikke opplevd før — og heller ikke jeg, men Gud hadde vist meg sin vilje.

Nerver og alkohol

Under min kriminelle periode fikk mot og far vite at min plutselige personlighetsforandring sannsynligvis skyldes en hjerneskada jeg fikk som liten. De ble også advart om at jeg kunne få en vanskelig periode i 22—23-års alderen.

Da jeg var 23 brøt nervene sammen. Nå begynte et par år som jeg ikke engang vil forsøk å beskrive. Jeg var inn og ut av psykiatriske sykehus. Jeg var en kristen og opplevde vanskene mellom Bibelens ord: «Frykt ikke» og frykten som en sykdom. I ren desperasjon tok jeg en overdose medisin. Jeg tenkte ikke på å ta mitt liv, men jeg måtte bort. En venn av meg som er lege fant meg bevisstløs på gulvet. Så var det inn på sykehus igjen.

Et halvt år senere kom jeg i kontakt med organisasjonen Up with People. De inviterte meg til å arbeide i USA og jeg ble rykket ut av mine problemer. For første gang begynte jeg å fungere. Etter ett år der kunne jeg dra hjem og fortsette utdannelsen.

I 1970 begynte jeg igjen å få problemer. Uten å tenke over det tok jeg med meg en flaske pils opp på hybelen. Etter tre uker var dette blitt en vane. Jeg likte virkningen. Alkoholen gjorde meg tilsynelatende rolig.

Selv om jeg aldri dragg meg synlig beruset så ble jeg snart klar over at jeg var avhengig, men jeg skjøv det hele bort med at det var jo så lite det dreide seg om. Bare en hel pils — av og til to — for dagen. Da jeg endelig ble klar over at jeg var avhengig hadde jeg ingen ønsker om å slutte. Jeg hadde jo egentlig ikke noe problem. Mine venner roste meg tvert imot for min fine omgang med alkohol. De drakk ikke så ofte, men når de drakk, drakk de til gjengjeld mye.

Forbruket øker

Aakte, men sikkert økte forbruket. Et omslag til det verre kom i 1976. Under et opphold i utlandet fikk jeg sterke smerter i brystet. Med en gang ble jeg redd for at det var noe med hjerte. Minnene om fars død stod for meg. Så grep frykten meg.

Lignende anfall skulle nå komme stadig oftere. Jeg ble grundig undersøkt og det ble ikke funnet noe galt. Fasit ble stilt: Nerver.

En dag fikk jeg et slikt anfall på jobb. Jeg ble grepet av svimmelhet og

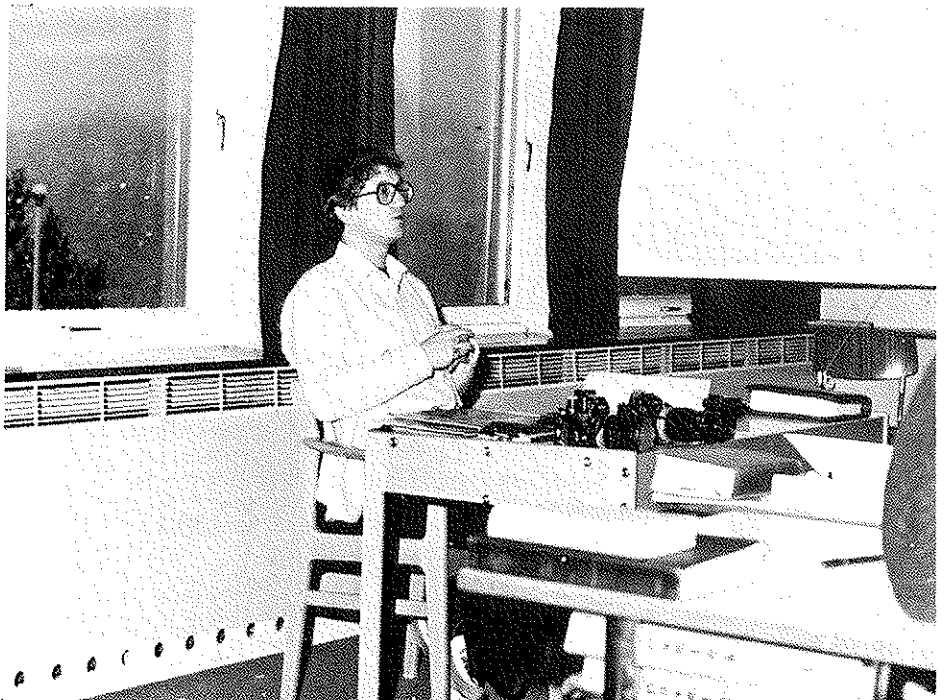

«Gud grep radikalt inn og forandret min tilværelse». I dag kan Sverre Dalland smile mot fremtiden.

måtte holde meg fast. Så fikk jeg en innskytelse. Jeg gikk ned på en pub like ved avisen og drakk en helv pils. Få minutter etter var anfallet borte og jeg opplevde en lykkefølelse av lettelse.

Fra da av ble drikkingen langt alvorligere. Nå ble det et spørsmål om å hol-

For en tid siden deltok Dalland som foreleser under et mediakurs i Sarons Dal.

de anfallene og frykten unna. Jeg oppdaget fort at om jeg bare hadde nok alkohol i blodet slapp jeg angsten. Dermed var jeg villig til nesten hva som helst for å få denne alkoholmengden.

Jeg ble satt på nervetabletter og fikk beskjed om at de ikke måtte kombineres med alkohol. Det tok meg mindre enn et døgn og finne ut at det gikk bra allikevel.

Alkoholforbruket økte. Jeg var nå oppe i syv til ni halve pils i døgnet. Av og til måtte jeg også ty til brennevin for å få nok alkohol i meg på kort tid. Jeg måtte drikke i smug og stod på toaletter og i kjellerrom. Siden jeg stadig stod i fare for å bli oppdaget, drakk jeg ofte for fort og begynte å kaste opp. Fordøyelsen begynte å svikte, men jeg gjorde ikke noe med det siden jeg visste hva som var årsaken — og den hverken kunne eller ville jeg fjerne.

Mot fullt sammenbrudd

Hele tiden regnet jeg meg som en kristen. Alkoholisme var jo en sykdom. Jeg måtte da kunne være kristen selv om jeg var syk? Mine løgner for å skjule drikkingen var en del av sykdommen. På denne måten klarte jeg å skyve ansvaret noe fra meg, men løsningen ble aldri godtatt lengst inne. Der var det en stemme som sa: — Hvorfor slutter du ikke? Verst hadde jeg det når jeg gikk til alters. Ofte var jeg redd Gud skulle sende en ild som fortæret en synder som meg. Når jeg likevel turde gå var det fordi jeg inni meg skrek til Gud om hjelp. Jeg visste Gud måtte handle først. Jeg hadde hverken vilje eller viljestyrke til å slutte. De gangene jeg prøvde klarte jeg det ikke en hel dag en gang.

I desperasjon søkte jeg en sommer om jobb ved en sjømannskirke i utlandet. Der håpet jeg å få hjelp. I stedet øket bare drikkingen. Jeg hadde et lager i kjelleren og opplevde meg selv som hykler. Ølet jeg kjøpte måtte jeg smugle gjennom kirken. Ofte måtte jeg lukke øynene for å slippe å se på det store maleriet av Kristus. Jeg var redd han skulle tale til meg.

På nyåret 1979 gjorde jeg et alvorlig forsøk på å få drikkingen under kontroll, men det sprakk etter bare tre uker. Da var det som den siste rest av selvkontroll forsvant. Nå var jeg villig til å drikke meg fra alt bare jeg fikk fred for frykten. Ofte når jeg kom i avisen om morgenen skalv jeg slik på hendene at jeg ikke kunne skrive på maskin. Da gikk jeg ut og drakk tre halve pils klokken ni. Jeg hadde gitt opp og jeg bad ikke lenger om hjelp.

Siste uken før pinse var jeg på en riktig drikketur til Rodos. Jeg tok turen for å kunne drikke billig og uhemmet. Alkoholbruken gikk nå så sterkt ut over økonomien at jeg allerede var kommet i gjeld.

Da skjedde det

Da jeg kom hjem til Norge pinseaftnen møtte det meg et sjokk.

Helt uten varsel stilte Gud meg overfor et problem som bare kunne løses ved Guds hjelp og ved at jeg gav opp alkoholen for godt.

Min første reaksjon var flukt — flukt inn i rusen. Jeg visste at jeg kunne drikke med til glemsel. Men noe merkelig begynte å skje med meg utover denne første pinsedagen i 1979. Uten helt å vite hvordan eller hvorfor bestemte jeg meg for å kjempe. Jeg var også villig til å betale prisen — å slutte å drikke.

Men hvordan skulle jeg greie det? Jeg hadde jo aldri greid det mer enn noen timer før? Likevel ville jeg greie det.

Slik som nervene var akkurat da var jeg engstelig for å slutte brått. Med abstinensproblemer på toppen av det andre var jeg redd jeg ville falle sammen helt. Derfor besluttet jeg å trappe ned mitt inntak av alkohol over noen dager frem til torsdag. Fra da av skulle det være ugjenkallelig slutt.

Så kom morgenen annen pinsedag. Det var da jeg våknet og skalv over hele kroppen. Alt skrek i meg. Jeg gikk ut på kjøkkenet og drakk nesten et halvt melkeglass med bar whisky.

Da skjedde det. I det alkoholen kom ned i mavesekken var det som om hele mitt indre eksploderte. Jeg brakk meg voldsomt til hver eneste dråpe alkohol var ute.

Mens jeg stod der på kjøkkengulvet, med tårer rennende ned over kinnene, talte Gud. Stemmen var like tydelig som om den kom fra en av de store høytalerne i stuen. — Sverre, det stoffet der rører du aldri mer i ditt liv!

— Nei, vel. Sa jeg. I samme øyeblikk falt muren overfor Gud ned og jeg fikk ta imot frelsen på ny. Jeg fant frem min Bibel og slo opp på målfå. Der stod det: — For også Anden går i forbønn for oss med usigelige sukk. For vi vet ikke alltid hva vi skal be om. Jeg gråt. Anden hadde gått i forbønn for meg. Gud hadde grepet inn.

Et nytt liv

Jeg visste det ikke da, men nå — nesten 19 måneder senere — vet jeg det. Da Gud talte, og jeg svarte, helbredet han meg øyeblikkelig og absolutt for enhver trang til alkohol. Jeg fikk ingen abstinensproblemer. Senere har jeg ikke en eneste gang blitt fristet av alkoholen. Jeg brukte antabus et halvt år, men det var helt unødvendig, for Gud hadde helbredet meg. På under tre uker fjernet Gud 15 kilo. På tre måneder tok han 10 til. 25 kilo lettere hadde jeg fått både et nytt indre og et nytt ytre. Et halvt år senere fikk jeg oppleve dåpen i Den hellige Ånd.

Når Gud får slippe til, skjer det noe.

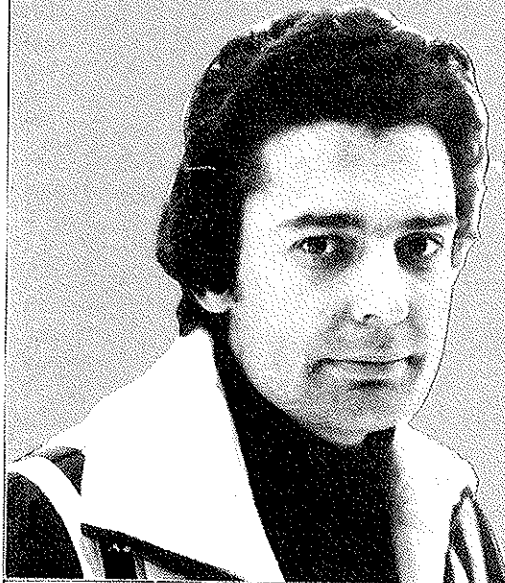

Her er Sverre Dalland i samtale med grunnleggeren og lederen av Full Gospel Business Men's Fellowship International i deres nye hovedkvarter i Costa Mesa California. Dette bildet ble tatt bare fire måneder etter at Gud grep inn. Dalland har skrevet en rekke artikler for Aftenposten om kristne leder-skikkelser i vår tid.

JEG FIKK HVILE I GJERNINGEN

— Jeg hadde lett for å la meg angripe av «den onde» på den måten at mitt følelsesliv ble bundet og deprimert. Jeg følte meg forknytt og usikker og lengtet etter noe mer, forteller evangelist Nils Gustav Johnsen. Han reiser som landsevangelist i Det Norske Misjonsforbund, og har, etter at Herren fornyet hans tjeneste, opplevet vekkelestider.

For en tid tilbake kom det en broder og sa: «Herren ønsker å lære deg trygghet». Denne hilsen utløste en fornyelse i min tjeneste. Jeg ble fornyet i min tilitt til Gud. Da denne bror ba til Gud for meg, ramlet jeg bakover i en stol, men det som var langt viktigere, var at jeg kom inn i en ny hvile i min tjeneste. Det siste året (1980) er det rikeste året jeg har opplevet, og Herren har ledet meg inn i et nytt forhold til ham. Jeg begynte å reise i 1971.

Hvordan opplever du dette nye forholdet til Herren?

Jeg kjenner en mye dypere hvile og trygghet i tjenesten. Jeg vet at min tjeneste ikke er lik på hvert sted, fordi situasjonen i menigheten er med og avgjør hva slags tjeneste jeg har på det stedet. Enten jeg får se 50 sjeler søke frelse, eller jeg får være med og hjelpe Guds folk inne i et rikere liv, kanskje det bare er tre, fire som blir hjulpet, så er det min tjeneste, og jeg er tilfreds. Jeg er ikke opptatt med tallmessige resultater, men hviler trygg og glad i at min tjeneste er som Herren vil. Det er vidunderlig å merke at Den Hellige Ånd hjelper meg til å være fri til å tjene Herren slik han leder meg.

Vekkelse

Du stod mye i vekkelse i 1980, fortell litt om det.

Det begynte rett etter min fornyelse under en ukes serie på Bryne. Da besøkte jeg også Nærbø, og der var det modent for innhøstning. Jeg ble stående der i tre måneder og ba med sjeler hele tiden.

Vet du hvor mange som søkte frelse i den tiden?

Tall er alltid vanskelig å oppgi, men kanskje en førti-femti søkte frelse i Bryne og Nærbø under denne innhøstningstiden. Jeg vil gjerne understreke at jeg på en konkret måte hadde en forbeder i denne tiden, og her tror jeg mye av hemmeligheten lå til det vi opplevde i møtene. Vi fikk også be til Gud med noen i Brattvåg, hvor jeg var sammen med Anne Borge. Etter at vi først hadde opplevd en større forløsning innad i menigheten, fikk vi oppleve et gjennombrudd utad.

— Hvordan er ditt syn på evangelistgjerningen?

Jeg tror ikke vi skal legg et fast mønster for den. Men det er galt å kalle alle som reiser rundt og forkynner for evangelister. Selv opplever jeg en kombinasjon i min tjeneste. Det er ikke alle steder jeg kan være evangelist. Jeg kan ikke preke bare til uomvendte hvis jeg kommer til et sted hvor det bare er Guds folk på møtene. Vi kan ikke vente sjelers frelse hvis det ikke er en atmosfære i menigheten som gjør at det er modent for en innhøstning. Det er viktig at menigheten kan møte de som kommer med forståelse, kjærlighet og ekthet i sin gudstjeneste. Det er en atmosfære som bringer mennesker til Kristus. For min egen del må jeg bare si at jeg føler en dyp takknemlighet over å få være med i denne tjenesten.

Hvordan mener du en menighet bør ta imot en evangelist?

Dersom menigheten legger opp en

Tekst og foto: Rolf Erik Janøy

møteserie, er det viktig at flest mulig engasjerer seg i denne. Det er ikke nok å komme innom et og annet møte. Man må sette ting til side og prioritere disse samlingene. Vi må aldri glemme at det å vinne sjeler er en **menighetsoppgave**. Evangelisten er bare en inspirator som kan være med og hjelpe mennesker de siste skritt inn i Guds rike. Engasjement fra menighetens side er den avgjørende faktor, og det er en naturlig følge av at de lever nær Gud. Du kan ikke høste inn sjeler i en sløv og sovende menighet.

Synes du at det er en utvikling på gang her i samspillet mellom evangelistgjerningen og menighetens medlemmer?

Jeg tror at Gud reiser opp evangelister i **menigheten** i dag. Det er ikke evangelisten, slik vi ser han for oss med koffert og gitar, som reiser rundt og har møter på heltid. Det er evangelister som har sitt daglige arbeid, men har gaven til å vinne mennesker for Gud. Vi fikk se det i funksjon et sted jeg virket. En søster i menigheten ble brukt til å vinne mange for Gud. Hun var en evangelist, ikke av tittel, men i kraft av den åndelige utrustning Gud hadde gitt henne. Den som på en særlig måte får kontakt med mennesker, slik at de kan gi dem evangeliet, gjør en evangelists gjerning. Jeg tror den tjenesten kommer til å markere seg mer og mer. Vi må ikke bli for opptatt av «solospill». Gud vil i den menighetsfornyelse som så smått har begynt i vår tid, oppreise tjenester på grasrotplan. Det er der vi har størst mulighet til å nå videre ut til folket som bor på et sted. Vi ser fine tegn her, og Gud vil føre videre det han har begynt.

Er det budskap du forkynner det samme nå som før din fornyelse?

I grunnen ikke. Det har blitt slik for meg nå at jeg hungrer etter å få se Guds Ord slik Gud selv ser det. Det er det som gir indre frigjørelse og åndelig vekst; at vi får klarhet i hva Gud mener med det han har sagt i sitt ord. Og det som jeg selv brenner for, det vil jeg gjerne gi videre. Overfor Guds folk vil jeg gjerne at min forkynnelse skal ha et praktisk siktemål. Jeg vil hjelpe folk til å leve og fungere i Den Hellige Ånds kraft i hverdagen. Jeg har fått undervisningen sterkt lagt på mitt hjerte. Det er stort behov for at vi hjelper hverandre til å leve et praktisk kristenliv i vår hverdag.

Hvordan opplever du den åndelige situasjon i Norge i dag?

Jeg ser på mange måter en gryende dag fordi jeg ser at Guds folk lengter, og det er et godt tegn når Guds barn ønsker noe mer enn de har i dag. Om vi bare får se hva Gud vil for oss, ville alle ha denne lengsel. Mange forstår ikke det Gud er i ferd med å føre fram. Det behøver ikke være uvilje, men er oftere misforståelse. Derfor er undervisning så viktig. Overalt jeg kommer, opplever jeg at Guds folk har en sterk lengsel etter en fornyelse til en bedre funksjon som kristne. Faren er at det finnes kristne som mener seg å ha sett alt, og at det ikke skal endres på noe i deres liv. Dette hindrer åndelig vekst. Man må aldri føle seg ferdig, men la Gud stadig føre oss videre fram. Dersom vi ikke låser oss i bestemte mønstre og meninger, men tillater Gud å få sin vei med oss, tror jeg på rike tider.

Nils Gustav Johnsen i aksjon under en møteserie. Han bruker også sangen som en del av sin forkynnelse.

NYTT FRA DYNAMIS

KASSETT BOK NR. 4

DYPERE LIV

IVAR GRANUM

D-221 **HELBREDELSE VED BØNN — I**
Solid bibelundervisning om et stort og vanskelig emne. Her behandles i forbindelse med helbredelse, synd, skaperverket, levevitenskap og tro.

D-222 **HELBREDELSE VED BØNN — II**
Granum fortsetter her sitt bibelstudium om helbredelse.

HARALD DYSJELAND

D-223 **OMVENDELSE OG TILGIVELSE**
Et vekkende budskap til alle som behøver omvendelse og tilgivelse. Et klart evangelisk budskap med sentrale sannheter.

D-224 **INDRE HELBREDELSE**

Pastor Dysjeland behandler legedom for det indre sjelsliv. Legerdom for sårhet, bitterhet, og vonde minner. Et sterkt utfrielsesbudskap.

ROY S. JOHANSEN

D-225 **KRAFTEN I JESU NAVNET**
Et sterkt trosbudskap til oppmuntring og hjelp for en større tro på en stor Gud. Johansen har fått ansvar for å bygge en liten menighet og opplever tro i praksis.

INGOLF KOLSHUS

D-226 **MENIGHETEN BYGGES OPP**
Kolshus deler den visjon han har utfra Guds ord om hvordan Jesus bygger sin menighet også i vår tid.

HANS JACOB FRØEN

D-227 **LÆR JESUS Å KJENNE**
Her berøres viktige sider ved å leve et rikt og godt kristenliv. Jesus må bli en virkelighet for oss.

D-228 **HOLD FAST**

Frøen minner om hvor nødvendig det er å bevare det Gud gir os i endetiden.

Mye sang og musikk på hver kassett. Topp opptaks-kvalitet.
Disse 8 kassetter kan du få i en bok for kun kr. 150,00

Kassettenes kan også bestilles enkeltvis til kr. 20,00 pr. stk. Kryss av de du ønsker.

BESTILL IDAG FRA:

Navn:.....
Adr.:.....
Postnr.:.....
Poststed:.....

Institutt for kirkevekst presenterer kirkevekst-seminar:

KH 5*	«Vekkelse og Kirkevekst».....	Kjell Haltorp
BN 1	Bønnenatt m/undervisning av bl.a.....	Kjell Haltorp
LJ 1*	«De åndelige gaver og kirkevekst» P1.....	Leif Jacobsen
LJ 1	«De åndelige gaver og kirkevekst» P2.....	Leif Jacobsen
BK 1*	«Den karismatiske vekkelse og kirkevekst».....	Bjørn Knutsen
SR 1*	«Celle-systemet», side 1.....	Sigfred Rafoss
	«Vekkelsen i Korea», side 2.....	Ki Sung Kim
HB 18*	«Urkristen dynamikk gjenoppdaget».....	Hans Bratterud
HB 19*	«Menighetens fremtid».....	Hans Bratterud

Pris kr. 15,00 pr. stk. Hele serien - 8 stk. - kr. 100,00

RHEMA IDAG

Postboks 16, 1315 Nesøya — Tlf. 54 25 18

Hva skjedde i

AZUSA STREET

Tekst:
Vinson Synan

for 75 år siden?

I april 1981 er det 75 år siden usedvanlige ting begynte å skje i en falleferdig bygning i Azusa street 312, Los Angeles. Vekkelses-historien har siden vist at gjennom virksomheten i «Azusa st.Mission» fikk det som siden ble en verdensvid vekkelsesbevegelse sitt avgjørende gjennombrudd. Fra bladet «New Vine» har vi hentet denne artikkene. Den utgjør for en del innledningen til en bok om «Azusa Street» som forlaget Logos vil utgi i USA april-81 for å markere 75 år dagen for vekkelsens begynnelse. Denne artikkel er skrevet av Vinson Synan, som er assisterende tilsynsmann for «Pentecostal Holiness Church» (En av de større pinsesamfunn i USA). Han er Dr. phil. i historie og har skrevet tallrike bøker og artikler og er meget brukt også i karismatisk sammenheng. Han er idag pastor i Oklahoma City.

Få hendelser har hatt en så vidtrekende virkning på moderne kirkehistorie som den brømte Azusa Streetvekkelsen fra 1906—09. Den satte i gang den verdensvide pinsevekkelse av det tjuende århundre. Fra denne ene vekkelsen har utgått en bevegelse som i 1980 teller over 50 000 000 tradisjonelle pinsevenner i uttallige menigheter og virksomheter i praktisk talt hver eneste nasjon i verden. I tillegg til disse pinsevennene er der et ikke oppgitt antall karismatikere i ethvert kirkesamfunn som i allefall kan føre noe av sin åndelige arv tilbake til møtene i Azusa Street.

Sentralt i begivenhetene i Azusa Street sto en lærer: Charles Parham, en forkynner: William J. Seymour, en by: Los Angeles, en journalist: Frank Bartleman og en bygning: Misjonshuset i Azusa Street. Den mest berømt adresse i den pinse-karismatiske historie finner vi der i den korte, to kvartaler lange gaten i nedre Los Angeles.

Forberedelse til Vekkelse

Parham var på mange måter begivenhetens teologiske far, selv om han ikke var til stede helt i begynnelsen av vekkelsen. Parham var en tidligere metodistpastor fra Kansas som i 1898 hadde startet et helbredelseshjem i Topeka hvor elever ble ønsket velkommen til å studere Skriften i et lite bibelskolesamfunn.

De studerende betalte ikke semesteravgift, men «levde i tro». Parham underviste i de vanlige grunnsetningene til hellighetsbevegelsen på hans tid: d.v.s. rettferdiggjørelse av tro, helliggjørelse som det andre nådens verk, guddommelig helbredelse og Kristi andre komme før tusenårsriket. I året 1900 hadde han omkring 40 elever i en falleferdig murstensbygning kjent som «Stone's Folly» i utkanten av Topeka.

I januar 1901 ble en av Parhams elever, en atten år gammel jente ved navn Agnes Ozman døpt i Den Hellige Ånd

og begynte å tale i andre tunger alt etter som ånden gav henne å tale. Dette kom som resultatet av et intenst studium av Skriften angående «beviset» på å motta Den Hellige Ånd. Ut fra den erfaring satte Parham sammen sin lære om at glossolalien (tungetalen) var det bibelske beviset på at en var døpt i Den Hellige Ånd.

Fra 1901 til 1905 forkynte Parham og hans «Apostolisk Tro»-grupper Pinsens budskap i Midt-Vesten, og de så omvendelser overalt. I 1905 flyttet Parham skolen sin til Houston, Texas, hvor de samme karismatiske utslagene fant sted. Fra sin skole i Houston evangeliserte Parham utover i Texas og det sydvestlige USA. Fra 1901 til 1908 greide han å vinne omlag 25 000 tilhengere i et belte av stater fra Missouri til Texas. Hans «Apostolisk Tro»-grupper ble løselig holdt sammen så og si bare ved undervisningen av sin lærer og hans charisma, siden Parham hardnakket motsatte seg alle former for kirkelig organisasjon.

I Houston begynte så en svart hellighetspredikant fra Sydstatene ved navn William J. Seymour på Parhams bibelskole. På tross av «Jim Crow»-segregasjonslovene i Sydstatene fikk Seymour slutte seg til de klassene Parham underviste. Seymour, som opprinnelig var baptist, hadde sluttet seg til rekkene i hellighetsbevegelsen før 1905. Og han aksepterte helt ut Parhams viktigste grunnsetninger i hans undervisning som nå inkluderte fem punkter: rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåp i Den Hellige Ånd med «innledningsbeviset» på å tale i andre tunger, guddommelig helbredelse og Kristi andre komme før tusenårsriket.

Skjønt Seymour anerkjente Parhams lære om tungene (glossolalien), opplevde han ikke å tale i tunger i Houston. Og likevel skulle lederskapets kappe i den spirende pinsebevegelsen snart flyttes fra Parham til Seymour og «velsignelsens sted» fra Houston til Los Angeles.

Det åndelige klima i Los Angeles

I 1906 fikk Seymour en innbydelse til å preke i en nasareerkirke for svarte i Los Angeles. Denne ble ledet av en kvinnelig predikant, ærverdige fru Hutchinson. Ved ankomsten til Los Angeles våren 1906 fant Seymour en by med nesten 228 000 innbyggere som vokste med 15% i året. Mange fremmede religioner og et utall av kirkesamfunn tok hånd om det religiøse livet i byen. Los Angeles var en smeltdigel av en metropol med store antall meksikanere, kinesere, russere, grekere, japanere, koreanere og angloamerikanske innbyggere.

Lokalet: Azusa Street 312, Los Angeles.

Det religiøse livet i byen ble dominert av Joseph Small. Hans store **Første baptistkirke** var blitt omformet til «Det nye testamentes kirke»; noe som skyldtes virkningene av vekkelsen i Wales som følte i Los Angeles på den tiden. En annen med viktig religiøs innflytelse i byen var Phinias Bresee som hadde grunnlagt «Nasareerens pinsekirke» i 1895 som et forsøk på å bevare hellighetsforkynnelsen. Han følte at denne holdt på å dø ut i metodistkirken, et kirkesamfunn han hadde tjent i som pastor i omlag 30 år.

I flokken av svarte hadde et rikt sosialt og religiøst liv utviklet seg under de siste årene i århundret. Flere metodist-, baptist- og hellighetskirker lå i de svartes samfunn som var sentrert omkring Bonni Braegaten.

Seymour var uten tvil den sentrale skikkelsen i Azusa Streetvekkelsen; og han vil alltid huskes som det redskapet Herren valgte til å tenne den verdensvide pinsevekkelsen. Dette til tross er lite av det han skrev blitt bevart for ettertiden.

Begivenhetene i Azusa Street

Mannen som spredde historien om Azusa Street til de fire verdenshjørner var Frank Bartleman, en omreisende evangelist som førte en nøyaktig dagbok om hendelsene i Azusa Street. Han skrev også hundrevis av artikler i hellighetspublikasjonene om det uvanlige som skjedde der. Det var Bartlemans beretninger i slike publikasjoner øst på som **Way of Faith** og **God's Harvester** som skjerpet den åndelige appetitten til tusener av ivrige lesere.

I 1925 samlet Bartleman sine beretninger fra 1906—1909 og offentliggjorde dem i en bok med tittelen **How**

samvær. Søkende ble fortalt at «innledningsbeviset» på å motta Den Hellige Ånd ville være å tale i andre tunger. Tydingens, profetiens og helbredelsens gaver var også i virksomhet. I løpet av en tid var veggene i misjonshuset dekket med krykkene til dem som mirakuløst ble helbredet i gudstjenestene.

Pressen behandlet disse «pinsevenner» med den ytterste forakt. Den første reportasjen i **Los Angeles Times** omtalte dem som «selsomme fanatikere» og beskrev glossolalien som «en gurglende ordløs tale». Disse ondskapsfulle beretningene brakte bare flere nyskjerrige mennesker til møtene. Ofte ble tvilere forbløffet over å høre utdannede svarte og hvite tale kjente jordiske språk med en klarhet og et flyt som trosset enhver naturlig forklaring.

Et av de store miraklene i Azusa Street var sammenblandingen av raser i tilbedelse av Gud. Svarte og hvite ba med hverandre og priste Gud sammen uten å vise rasemessige hensyn. «Fargegrensen ble vasket bort av blodet», jublet Bartleman.

Ettersom vekkelsen fortsatte, kom tusener fra ethvert område i De forente stater for å motta sin «pinse» i Azusa Street. Så vendte de tilbake for å spre ilden blant sitt eget folk. Disse «Azusa Streetpilgrimmene» ble til en sann ærens protokoll over den tidligere pinsebevegelse. Den inkluderte: C.H. Mason fra Memphis, Tennessee, G.B. Cashwell fra Nord-Carolina, A.H. Argue fra Canada, William Durham fra Chicago og Marie Burgess fra New York City.

Andre pionerer blant pinselederne ble indirekte døpt i Den Hellige Ånd ved innflytelse av vekkelsen. De inkluderte: T.B. Barratt (Europa), Jonathan Paul (Tyskland), William Hoover (Chile), Daniel Berg og Gunnar Vingren (Brasil), A.J. Tomlinson (Tennessee) og E.N. Bell (Texas).

«**Pentecost**» Came to Los Angeles (Hvordan pinsen kom til Los Angeles). Til denne dag forblir den den beretningen om møtene i Azusa Street som er mest å stole på.

Bygningen i Azusa Street var det siste stedet i verden hvor en ville ventet at Den Hellige Ånds historiske verk skulle finne sted. Opprinnelig hadde bygningen vært en metodistkirke, men var i 1906 svært forfallen. Den var til salgs, noe av den var blitt ødelagt av brann; senere tekket igjen med flatt tak og omgjort til en leilighet på to etasjer. Veggene var ikke pusset og bare såvidt kalket. Nede var helligdommen på 13 × 20 meter og var fylt med likt og ulikt av stoler og benker med og uten rygger. Andre etasje var avsatt til «øvre salen» hvor søkende «biet» for å bli frelst, helliggjort eller fylt med Den Hellige Ånd. Gudstjenestene begynte kl. 10.00 om formiddagen og varte til etter midnatt. Tre innbydelser om å komme fram til alteret ble gitt daglig. Det som vakte mest oppmerksomhet var glossolalien som oppsto i hvert

De vidtrekkende virkningene

Med disse lederne fór pinsebevegelsen over verden. Så tidlig som 1906 fantes det beretninger om utbrudd av pinse i Kina, India, Afrika og endog i Jerusalem.

Den gryende pinsebevegelsen ble snart angrepet av den etablerte religiøse verden. Enda den begynte som en radikal gren av den eldre hellighetsbevegelsen, ble den veldig fordømt av bevegelsens klassiske lederskap. Snart ble fundamentalister og evangeliske med i oppløpet. Men på den annen side la de mer liberale kirkeledere knapt merke til bevegelsen i dens tidligste år. Pinsebevegelsen forbløffet imidlertid den religiøse verden ved sitt dynamiske misjonerende fremstøt og sin usedvanlige fremgang i De forente stater. Til tross

for ondartet motstand og forfølgelse kunne pinsevevnerne hevde den største tilvekst av kristne etter den annen verdenskrig. Henry P. Van Dusen, president ved Princeton teologiske seminar, kunne i 1955 vise til pinsebevegelsen som «en tredje makt innen kristendommen», idet den tok plass ved siden av de to første maktene: katolisismen og den tradisjonelle protestantismen.

I 1960 hadde så pinsebevegelsen spredd seg til katolisismen og protestantismen gjennom den karismatiske fornyelsen. Den begynte blant tradisjonelle protestanter i 1960 og romersk-katolske i 1966, og karismatikere erfarte de samme Åndens gaver som pinsevevnerne. I 1970 forutsa Kirkenes verdensråd at hovedmengden av verdens kristne ville være av den pinsekarismatiske type ved utgangen av århundret.

Ti år senere syntes den profetien å

være på vei til å bli virkelighet. I slutten av 1979 ga **Christianity Today** Gallup's meningsmåling i oppdrag å lage en oversikt over det religiøse livet i Amerika. En forbløffende oppdagelse var det at 19% av det amerikanske folk svarte «ja» på spørsmålet: «Betrakter du deg som pinsevevner eller karismatisk kristen?» Det betyr 29 millioner voksne fra 18 år og oppover og omfatter omkring 20% av medlemmene i de tradisjonelle kirkene.

I april 1981 vil pinsevevner og karismatikere feire syttifemårsjubileet for vekkelsen i Azusa Street. Historien kan komme til å vise at den bevegelsen som ble frigjort på dette ubetydelige stedet, var begynnelsen til den største åndelige fornyelse i Kristi legeme på jord etter reformasjonen.

Oversatt av: Bjørg Tolleshaug

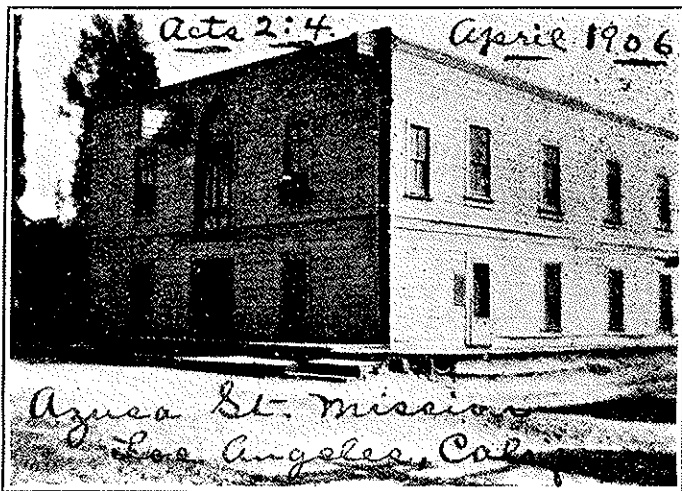
Forsiden til boken av Frank Bartleman som gjorde vekkelsen i Azusa Street kjent over hele verden.

How Pentecost Came to Los Angeles

AS IT WAS IN THE BEGINNING

Old Azusa Mission—From My Diary

By FRANK BARTLEMAN

4th EDITION

Price 50c; \$4.50 Per Dozen

Order of F. BARTLEMAN

5606 Bushnell Way, Los Angeles, Calif.

kristen postordre

Storgt. 174
3900 PORSGRUNN
Tlf. (035) 52 039

BE SÅ SKAL DERE FÅ
av Colin Urquhart

AGAPE
FORLAGET

KR. 28,00

Denne boken er sterk kost. Forfatteren peker på mange underfulle løfter som Jesus har gitt oss og at vi virkelig kan vente å få bønnesvar.

ER DU GLAD I MEG?
av dr. Ross Campbell

PROKLA-MEDIA

KR. 25,00

Forfatteren har en rik erfaring som sjelesørger for foreldre og familier med vanskeligheter, og han deler her med leseren hvordan foreldre kan møte barnas behov.

BEFRIDD
av Fred Lemon

PROKLA-MEDIA

KR. 18,00

Fortelling om hvordan yrkesforbryteren Fred Lemon møter Jesus i fengslet. Et sterkt vitnesbyrd.

GERD SOLVEIG HANSEN SYNGER
ÅNDELIGE SANGER

KR. 38,00

En herlig sangkassett med mange kjente åndelige sanger i en stil som vi kjenner fra møter og stevner.

SENDES PÅ POSTOPPKRAV.

Jeg er lam i bena, men frisk i min ånd!

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Som Sigvard Wallenberg skrev i siste nr. av Pioneren, var Arne Martinsen en av de 22 som var med på en reise i Østen i januar-81. Meldingen kunne kanskje oppfattes som om Martinsen nå er fullkomment helbredet fra den lammelse en bilulykke 9. april i fjor førte med seg. Vi dro for å hilse på ham for at han med egne ord kan fortelle om sin situasjon. Han kom stabbende mot oss, munter og opplagt, dagen etter han kom hjem fra Østen. Han går uten krykker.

— Jeg er fremdeles lam i bena, forklarer Martinsen, det er kun en teknisk øvelse som gjør at jeg kan gå.

Dagen etter ulykken ble han lammet fra hoften og ned; musklaturen virker ikke.

Etter tre måned i seng og rullestol, begynte han å krype omkring på gulvet. Etter iherdig trening, kunne han også forsøke å gå med krykker. Siden musklene i bena ikke fungerer, skal det lite til for å velte overende. Det ble mange fall, og det var tungt å komme seg på bena igjen.

— Det er bre venners forbønn rundt om i landet som har gjort at jeg har kommet igjennom denne tiden. Det har vært mange mørke tunneller, men når jeg i dag ser tilbake, ville jeg ikke unvært noen av dem. Jeg fikk erfare på en så konkret måte at Herren hjalp meg igjennom. Jeg som før hadde levd et svært aktivt liv, fikk også ved min legemlige hjelpeløshet øynene opp for mange verdier jeg før ikke hadde forstått. Jeg kom inn i et nytt avhengighetsforhold til Herren.

— Hvordan gikk det med deg på denne anstrengende reisen til Østen?

— Hadde jeg visst hvor meget vi skulle være med om, hadde jeg vel nesten ikke tort å reise, men det gikk over all forventning. Når jeg skal gå over lengre distanser, er jeg veldig avhengig av andres hjelp, og her var gruppen jeg var med i, fantastiske.

— Hvordan opplever du at folk møter deg etter ulykken?

— Først og fremst er jeg takknemlig for all forbønn og omsorg som mange har vist oss etter det som skjedde. Men jeg opplever også at noen møter meg med usikkerhet. De lurar sikkert på hva som egentlig har skjedd med meg, og hvordan de skal oppføre seg. I den saken har jeg bare et ønske: At folk tar meg for den jeg var tidligere. Selv om jeg bevegelsehemmet i bena, er jeg jo akkurat den samme som før. Det virker som noen tror at fordi man er bevegelsehemmet, så er det noe feil i hodet på en også. Andre tor at man ikke kan fungere mer, og liksom avskriver en. Men selv om jeg er lam i bena, er jeg frisk i min ånd, og gleder meg over normal kontakt med andre mennesker. Jeg er takknemlig for at jeg blir bedt om å være med og synge igjen. Når

Wallenberg hadde tro for å ta meg med til Østen og det gikk bra, så er det klart jeg har tro for å være med å virke her hjemme også når noen ber meg om det.

— Hvordan skjedde ulykken?

— Det var en trailer som kjørte inn i en bil bakfra. Denne ble så kastet over i min veibane. Jeg kunne intet gjøre, og bilen je satt i, ble totalvrak. Hadde jeg ikke hatt en så kraftig bil, hadde jeg knapt overlevd. Jeg fikk knust hele venstre side av brystkassen, men tross dette, ble ikke lungen skadet. Da jeg gikk opp på veien etter ulykken, var det ingen som kunne tro at jeg hadde sittet i bilen som lå totalhavarert ute på jordet. Det gikk lang tid før jeg kom på sykehus, og det leie var at jeg der ble lammet dagen etterpå.

— Har legene gitt deg noe håp om å bli bra?

— Jeg fikk en såkalt «storvurdering» av legene på Sunnås sykehus, og de sa helt konkret at lammelsen var permanent, og at de intet kan gjøre. Det er den menneskelige side. Det var selvsagt tungt å få denne beskjeden, men kvelden etterpå gav Gud meg et ord: «Det skjedde for at Guds gjerning skulle åpenbare på han» (Joh. 9,3). Det er et ord jeg holder fast på. Jeg tror Gud skal gripe inn i sin time.

Selv om jeg har øvd meg opp til å «gå», så er det lite som skal til for å dytte meg overende. Og når jeg faller, kan det gjøre vondt. Jeg må bruke rullestol der det er mye folk tilstede, så jeg ikke blir dyttet overende. Jeg har heldigvis en muskel som kan hjelpe meg å låse kneleddet, og det gjør at jeg kan gå, tross lammelsen, men det koster mye krefter og øvelse.

— Du har jo reist flere år som evangelist. Du har også vært aktiv i møbelbransjen. Hvilke planer har du nå fremover?

— Jeg vil være med og virke for Herren etter som det legger seg til rette. Jeg har lagt min framtid i hans hender.

Arne Martinsen og hans kone.

Jim MacInnes:

GUD

VIL

ALLTID VEKKELSE

«Min tjeneste er å hjelpe folk til å leve et praktisk og seirende kristenliv. Vi må hjelpe hverandre til å praktisere Guds ord.»

Det begynte høsten 1970. Da kom Jim sammen med sin venn, Bill Bullard, til Sverige. Før den tid hadde de reist rundt på skoler i USA og talt om narkotika og om hvordan Jesus frigjorde mennesker fra «stoff». De hadde fått leve med i det som avisene kalte «Jesus-bevegelsen». På et F.G.B.M.-møte de var med på i Chicago, fikk de spørsmål om å dra til Sverige for å virke med FGBM der. Til å begynne med ble det bare litt sang og enkle vitnebyrd i FGBM-møter, men Jim følte at hans oppgave var å nå ut til gatens ungdom. Han visste ikke hvordan, men en dag gikk han sammen med noen andre ut på gaten i Gøteborg. Der kom de snart opp i vanskelige konfrontasjoner, men Gud hjalp, og mennesker ble frelst. Det var ikke vanlig å gå ut på gatene og vitne dengang, men Jim forstod at det var her hans kall lå. Han kom derfor tilbake til Sverige i mai 1971, og snart hadde de fått leid et sted i en av de verste bydelene i Gøteborg. De begynte med «åpnet hus» og levde i tro på at Herren skulle sørge for det de behøvde av mat og klær. Etter en tid fikk de et eget hus, en nedlagt og forfallen skole som de kalte «Jesus-huset», et navn som siden skulle bli brukt på liknende tiltak over hele Skandinavia. Det kom mellom 100 og 200 ungdommer to kvelder i uken, og Jim fikk etter hvert faste, svenske medarbeidere. Sammen med sitt team av unge som han ble knyttet til i Herren, begynte de også å reise rundt som «Folket fra Jesus-huset». De besøkte skoler og menigheter og

I Sverige har «Jutatorpet» blitt et begrep hos kristenfolket. Stedet ble født i fornyelsen omkring Jesusfolket, og Jutatorpet har nå i snart 10 år vært et åndelig kraftsentrum for undervisning, evangelisering og fornyelse. Sentralt i virksomheten står amerikaneren Jim MacInnes. MacInnes og hans medarbeidere har også besøkt Norge og opplevd rike vekkestider på flere steder. Jim MacInnes vil bidra med stoff til Pioneren, og i dette nr. åpner han en spalte der han vil ta fram aktuelle sannheter fra GT.

fikk se hundretalls unge søke Kristus. Snart vokste tanken på et

undervisningscenter

fram. De ble tilbudt gården «Jutatorpet» ved Bolmen-sjøen i Småland. I

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

1973 flyttet de sentrum for sin virksomhet fra Gøteborg og ut til Jutatorpet, som da var et nokså forfallent gårdsbruk. Låven ble ombygget til kjøkken og spisesal, og så var det klart for den første «konferansen» sommeren 1973. Siden da har konferansen på Jutatorpet hatt en viktig plass i fornyelses-vekkelsen i Sverige. Man tok også til med kassett- og bokutgivelser foruten fortsatt møtevirksomhet. Man kjøpte en mer hensiktsmessig gård i nærheten og flyttet Jutatorpet dit. Herfra drives i dag en allsidig virksomhet av Jim og hans medarbeidere, som alle er dyktige på ulike felter. Bl.a. har deres arbeid med «film-evangelisering» fått utmerkelse for å ligge på annenplass på verdensbasis.

Vi møtte Jim MacInnes og noen av hans medarbeidere på Europakonferansen som de arrangerte i Jönköping i vinter. Vi spurte hvor mange ansatte det nå var på Jutatorpet og hvordan de lønnes.

— Vi er 20 fulltidsansatte, men ingen av oss får lønn. Pengene vi får inn i møter, går alltid direkte til virksomheten og ikke til oss personlig. De som er gift, bor i egne leiligheter og spiser der, mens de ugifte spiser sammen. Vi betaler 50—60 kr. mnd. for mat, og vi regner med at Herren skal gi oss de midlene vi behøver.

Har dere folk fra ulike kirkesamfunn på Jutatorpet?

Målet har hele tiden vært at Jutatorpet må være en nøytral plass når det

gjelder kirkesamfunnstilknytning. Vi bruker ikke uttrykk som metodist, baptist eller lutheraner; vi vil akseptere hverandre som kristne og har et fint fellesskap med alle evangeliske menigheter.

Hva er din personlige visjon med Jutatorpet?

Å få være med og tjene den lokale menighet gjennom undervisning, møter, film, kassetter, bøker osv. slik at menigheten kan vokse. Vi ønsker å være med og bygge et tempel for Den Hellige Ånd.

Hvordan har fellesskapet fungert på Jutatorpet?

Det fellesskapet som har vokst fram mellom oss som arbeider sammen der, er det mest underbare med Jutatorpet. Vi er gjennom mange kamper og virkeår sveiset sammen til ett. Vi er svært ulike, men vi har lært oss til å forstå og stole på hverandre. Jeg tror dette er årsaken til at Gud har velsignet oss og hemmeligheten bak Jutatorpets styrke. Det er selvsagt noen som er med oss bare for en kortere tid, men vi er en kjernegruppe som har holdt sammen hele tiden. Det er denne gruppen som bærer ansvaret, og fatter alle beslutninger. Vi forsøker ikke å støpe hverandre i samme form, vi ønsker bare å oppbygge, elske og akseptere hverandre. Vi er så trygge i forholdet til hverandre at ikke noe av det vi gjør feil, kan rokke kjærligheten til hverandre eller bryte fellesskapet. Vi har lært oss at kritikk aldri føder noe godt. I stedet taler vi pent ut med hverandre i kjærlighet.

Hva tror du er din spesielle tjeneste i forkynnelsen?

Det som ligger meg på hjerte, er å hjelpe kristne til praktisk seier i deres hverdagsliv. Mange kristne kunne ha levd langt rikere om de hadde blitt hjulpet til å løse problemene de møter på rett måte. Noen ganger søker vi å løse åndelige problemer på en naturlig måte, mens andre ganger søker vi å løse naturlige problemer med ånden. Begge deler er like galt. Jeg hadde f.eks. problemer med min vekt da vi kom fra USA til Sverige for fem år siden. Jeg la på meg fordi jeg spiste feil kost. Jeg trodde det var en «åndskamp», for jeg ble trøtt og slapp, og flere ba for meg uten at noe hendte. Men dette var intet «åndelig» problem. Det var ganske enkelt feil diett. Da jeg innså dette og la om mine matvaner,

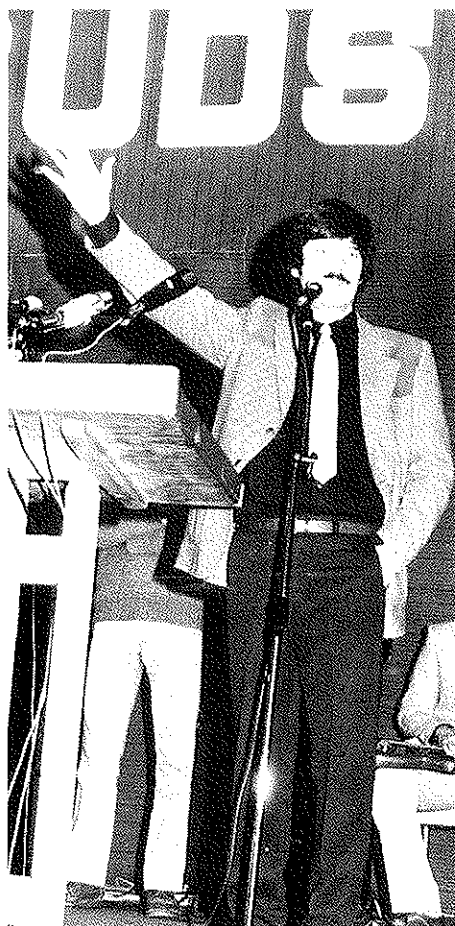
forsvant tretttheten straks, og jeg kom i fin form. Det viktige er at vi ser hvilket område problemet ligger i, om det har naturlige årsaker eller skyldes åndelige forhold. Depresjon f.eks. kan ha både åndelige og naturlige årsaker (hjerne-svikt f.eks.). Både i skrift og tale vil jeg gjerne være med og undervise på en måte som kan hjelpe folk til praktiske seirer. Nå holder jeg på å skrive en bok

om å bli befridd fra fryktens makt. Mange vet ikke hvordan de skal frykte Gud. De tror de skal være «redd» for Gud, slik som vi frykter en løve e.l. Det er stort behov for undervisning i dag.

Kan ikke undervisningen bli for teoretisk?

Jeg søker å gi praktisk undervisning

Jim får Harry Greenwood til å hjelpe til med lovsangskor. Greenwood er en av de mange internasjonale forkynnere som Jutatorpet har fått til Sverige og som de samarbeider med.

Jim MacInnes i aksjon under Europa-konferansen som «Jutatorpet» arrangerte i Jönköping. Ved sin uhøytidelige og ekte måte å være på er han en dyktig møteleder.

som har konkrete siktemål. Undervisningen må aldri bare bli læremessig. Jeg søker å undervise konkret, underholdende og inspirert, slik at det kan hjelpe oss til å vokse som kristne. Vi behøver som regel ikke å lære mer; de fleste kan for meget. De har en masse lære i hodet, **men de har aldri lært å praktisere dette.** Hvis ikke læren settes ut i handling, blir det bare religionsfilosofi. Det er mye interessant og spennende i Åpenbaringsboken. Vi kan sitte og høre om de «syv segl» og gå hjem veldig stimulert i hjernen, men det er ikke noe som angår vårt eget liv. Jeg håper at min undervisning skal bli til praktisk hjelp i menneskers liv.

Hvis du skulle holde en møteserie i dag, hvilket tema ville du tatt opp?

At Gud har en konkret mål med sitt folk; **et liv i seier.** Vi må innta landet slik Israel i sin tid måtte innta Kanaan. Mange kristne har gått ut av Egypten, men de har ikke gått inn i løfteslandet. Noen sier endog at Kanaan er bilde på «himmelen», men det er ingen «kjemper» i himmelen.

Spørsmålet som jeg tror er aktuelt for Guds folk i dag er: Hvor lever du, i ørkenen eller i løfteslandet. Når jeg

kommer til et sted, vil jeg forkynne at Gud har et seierssted for dem.

Jeg ville også utfordre de unge i en møteserie. Jeg liker å utfordre mennesker fordi jeg behøver å bli utfordret i mitt eget liv.

Jeg tror det er lett å vinne mennesker for Jesus i dag. Nøkkelen er å motivere Guds folk. Dersom vi ikke har vekkelse, er det fordi vi ikke venter vekkelse. Jeg har kommet til steder hvor man har blitt sjokkert over at det bryter ut vekkelse, nesten fortvilet. Hva skal vi gjøre med de nyfrelste?

Du har opplevd mange rike ting i Norge?

Hver gang jeg har vært i Norge, så kjenner jeg at jeg skulle vært der mer. Vi har virkelig opplevd vekkelse i flere av byene vi har besøkt. Jeg tenker særlig på det som har skjedd i Porsgrunn, Skien, Larvik og Stavanger. Det er særlig metodistkirker vi har besøkt. Ingen hadde hørt om oss, ingen spesielle annonser, men vekkelsen bare brøt ut. En pastor som er veldig konservativ, mente at minst 1000 hadde blitt frelst i den vekkelsen vi opplevde, og det bare i en by. Vekkelsen kommer om vi får se hvor stor Gud vi har. Derfor er en viktig side av min tjeneste å oppmuntre mennesker til å tro på Guds storhet. Vi behøver en tro på Guds storhet som inspirerer oss til handling. Bl.a. er det viktig at vi innbyr ufrelste til møtene.

Har ikke det vært gjort mye uten særlig resultat?

Det er den eneste effektive måte å få ufrelste i tale på. Tror du at de ufrelste sitter og studerer kristne møteannonser? Den personlige kontakten er helt nødvendig skal mennesker vinnes for Gud. En undersøkelse i USA viser at et menneske må høre et budskap tre ganger før det blir oppfattet, og minst én av disse gangene må være personlig. Vi må motivere dem som hør på stedet til å gå ut, folk som kjenner dem som skal bli nådd og som kan opprette en personlig kontakt. Tilreisende team er bare en erstatning; det er de fastboende som må gå ut.

Tror du at vi kan oppleve vekkelse på hvilket som helst sted i dag?

Gi meg to uker og frie hender på et sted, så tror jeg på vekkelse. Jeg tror på vekkelse, fordi jeg tror på en mektig Gud.

La meg legge til at jeg har vært på steder hvor vekkelse ikke har vært mulig på grunn av mangel på forståelse og kjærlighet mellom de ulike menigheter. Da må det først skje noe i menigheten før vi kan gå ut. Men uansett stilling, Gud vil alltid vekke.

KRISTUS-FELLESKAP

Kassettbok med 8 budskap om
VÅRT SAMFUNN MED KRISTUS OG HVERANDRE

HENRY C. JOHNSEN
D-211 ETT I KRISTUS — I
D-212 ETT I KRISTUS — II

SVEN NILSSON
D-215 MENIGHETENS
FORNYELSE

SVEN NILSSON
D-213 ÅNDENS ENHET
D-214 KRISTUS LIV

EDIN LØVÅS
D-216 HUSMENIGHETEN — I
D-217 HUSMENIGHETEN — II
D-218 KARISMATISK
LEDERSKAP

Utvalgte kassetter med toppaktuell forkynnelse!

DISSE 8 KASSETTER + 1 KASSETTBOK

KR. 160,00

I annonsen i nr. 1-81 stod feil pris (kr. 180,00). Det er altså kun kr. 160,00.

Dette er den beste kassettbok vi har utgitt!
Det er nok å bestille: KASSETTBOK NR. 3, så får du tilsendt disse kassetter
Kassetten kan også bestilles enkeltvis til kr. 20,— pr. stk. Kryss av de du ønsker.

BESTILL I DAG FRA:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Kan menighetsstrukturer stå i veien for Gud?

Howard A. Snyder: NY VIN — GAMLE SKINNSEKKER

- Menigheten er hellig, men er også det vi omgir den med, hellig?
- Kan vi forandre på oppbygging, møteform o.l. uten dermed å bli ubibelske?
- I så fall: hvilken menighetsstruktur er best egnet til å fremme evangeliet i vårt moderne samfunn?

En meget interessant og tankevekkende bok som på en positiv måte griper rett inn i dagens situasjon.

BOKEN REGNES ALLEREDE SOM EN KLASSIKER PÅ SITT OMRÅDE, OG HAR VÆRT REDSKAP TIL FORNYELSE INNEN MANGE KIRKESAMFUNN

NY VIN — GAMLE SKINNSEKKER fåes i bokkiosker, kristelige bokhandlere, eller direkte fra

Kr. 29,00
SENDES PORTOFRITT

Inspirasjon

Bjerkealléen 6, 3900 Porsgrunn. - Tlf. 035-54 757

Edin Løvås:

BE NATURLIG

Edin Løvås berører her en praktisk side ved vårt bønneliv: vår bruk av stemmen. Selvsagt er det tider da nødsituasjoner eller sterke åndelige opplevelser gjør at stemmen blir preget av dette. Da kan det bli både gråt og høye rop. Men når unaturlig stemmebruk blir vanlig i våre bønneliv, da kan det bli en hindring for tilbedelse i ånd og sannhet.

Om stemmebruk på bønnesamlingene

En bølge av vekkelse eller fornyelse har alltid sine særlige, karakteristiske trekk. Dette gjelder også den fornyelsesbølgen som har nådd menigheter og trossamfunn mange steder i verden de siste årene. Et av de særlige trekkene ved denne fornyelsen har å gjøre med bønneformene. Det er blitt vanlig å stå med opprakte hender. Det er vanlig med håndklapp og — i noen miljøer — med dans til Herrens ære. Selve måten å bruke stemmen på under bønn og opprisning har forandret seg. Guds folk har helt enkelt blitt mer naturlig i sin måte å be på. De fleste har vendt seg av med den særlige «bønnetonen».

Da jeg ble omvendt til Gud i 1939, kom jeg med i en stor vekkelse som da hadde brust fram i mange år. Bønnerommet ble vårt tilholdssted mer enn prekeiokalet. I bønnerommet lærte vi oss en viss form og fikk visse vaner. Det meste av det var godt og naturlig. Men på et område sporet noen av oss av slik at vi ble kunstige og tilgjorte. Jeg tenker på stemmebruken under bønnen og lovprisningen.

Vi la oss til en sutrende, jamrende tone. Vi løftet stemmen slik at den kom et par tonetrinn høyere opp. Vi la også på unødvendig mye kraft. Det ble en hel del skrik. Men det verste, det mest skadelige, var jamringen og sutringen. Noen gråt så fort de kom inn i bønnen. Desto mer Herren velsignet dem, desto mer gråtkvalt ble de.

Men vi opplevde ikke dette spesielt merkelig eller unaturlig. Vi var kommet like inn i det ved omvendelsen. Da jeg sto opp fra benken i det vekkelsesmøtet jeg ble frelst og gikk inn i bønnerommet, kom jeg like inn i det bønnens liv, de former og den tone jeg skulle leve videre i gjennom mange år. Da en av våre predikanter, som var mer naturlig

enn oss andre, formante meg til å slutte å sutre og jamre når jeg bad, ble jeg forbauset og forsto lite eller ingenting. Det tok meg år å komme løs.

La meg fremdeles får være personlig. Jeg kom bort fra norsk frikirkelighet i ganske mange år, men jeg virket i Sverige. En vakker solskinsdag for noen somre siden kom jeg så kjørende sammen med min kone på en ferietur. Vi stoppet ved et telt hvor det pågikk møte. Det var midt på blanke formiddagen. Stemningen var ladd. Vi ble stående ved døren og lytte til to kvinner som lovpriste Gud. Deres ord var fra det vanlige vokabularet. «Takk, kjære Jesus. Det er så vidunderlig å tilhøre deg. Jeg priser deg, Herre, for din storhet. Jeg tilber deg for din makt og herlighet.» Men vi ble begge stående som stivnet, nesten redde. For hvordan ble disse herlige, takkens og lovprisningens og tilbedelsens ord båret fram? Jo, som om disse to kvinner skulle rope ut en forferdelig ulykke. De jamret og hikstet ordene frem med gråt i stemmen. Når vi reagerte så sterkt, hadde det sikkert også sin grunn i at vi kom fra det vakre solskinn og ikke hadde fulgt med i stigningen i møtet. Vi klager heller ikke på kvinnene. Deres bønn og lovprisning var ærlig og oppriktig. Den ble sikkert også tatt imot av Herren som et lovprisningens offer, og gledet hans hjerte. Men de var helt enkelt miljøskadede når det gjaldt stemmebruken.

For et par dager siden deltok jeg i et bønnemøte i en krets av venner som lever med i den fornyelsen som nå brer seg blant oss. Vi satt i en ring. Vi var alle grepet av Kristus og hans nærvær. En del ungdommer ledet sangen med sine gitarer og sine enkle, åndelige visser. Vi jublet og var glade. De som ledet takksigelsen, lovprisningen og til-

bedelsen hadde en naturlig stemmebruk som passet sammen med de ord de brukte. Noen var nesten på grensen av latter. Som Skriften også sier: «Da fyltes vår munn med latter, vår tunge med jubelrop.» Noen ropte av fryd, som Skriften sier: «La hyllingsrop lyde for Herren.» Sangen i tunger brøt løs. Vi klappet i hendene og var glade. Rett over for meg satt en liten gutt på sin fars fang. Han var i 5—6 års alderen. Og denne gutten jublet med. Jeg frydet meg lenge over å se hvor naturlig, hvor liketil og skjønt et barn kunne være med i bønnebruset. Plutselig ble gledesstrømmen brutt. En kvinne begynte å jamre og sutre med gråtkvalt stemme. Av og til gikk den over i hvin. Ordene hun brukte var akkurat de samme som de andres, men tonen stemte ikke med innholdet. Jeg så på barnet. Han var blek og livredd og klynget seg til pappa.

Jeg kunne latt være å skrive dette, dersom det ikke hadde vært for følgende: Sutringen smitter fra generasjon til generasjon. Jeg har hørt 15 og 16-åringer be på samme måte. Og jeg er blitt både bedrøvet og bekymret. Vi må gjøre hva vi kan for å kvitte oss med denne negative form for stemmebruk. Vi må isteden be Gud om å lære av dem som har opplevd fornyelse gjennom den bølge som nå bruser fram. Snakk med hverandre! Forman hverandre! Hjelp hverandre! Mange ting ved tidligere vekkelser kan vi med fordel holde fast ved. Men la oss kvitte oss med uvanene. Måtte dette Skriftens ord oppfylles på oss: «Du vendte min klage til dans — — og hyllet meg i gledens drakt». (Salme 30, 12—13)

Den Hellige Ånds gave

Våre skjema

I den katolske kirke har man forstått Ånden mest som en «nådepåfylling» som sakramentene skulle gi. Hos protestantene mer som et pant som alle kristne har. — Men nå plutselig i den mektige bølgen som Gud har sendt over hele verden opplever de kristne at Ånden faller på dem og virker gjennom dem på en meget konkret måte. Akkurat som Peter i Kornelius' hus har vi fått problemer med våre skjema. Peter trodde Ånden bare skulle falle på dem som var døpt, og så falt Ånden på udøpte hedninger rett foran øynene hans. Er det ikke det samme som har skjedd nå? Ånden har falt på katolikker, på protestanter på helt nye kristne og på gamle kristne, på barnedøpte og på voksendøpte. Både pinsevenner og lutheranere er blitt forskrekket, og vi har fått det travelt med å innpasse dette til våre skjema og teorier.

For at ikke alt skulle falle fra hverandre av det vi har bygd opp, har vi satt opp strenge regler for hvordan begrepene skal brukes: «Hvis du skulle komme til å oppleve noe sånt, så husk at det heter åndens fylde og **ikke** ånds-dåp.» «Det som skjedde var at han ble **fornyet.**» Mange er blitt redde for at de skulle komme til å bruke det gale begrepet, og så er de blitt fylt av frykt, istedenfor av glede.

Og imens går Gud videre og utgyter sin Ånd på dem som ikke vet noe om hva det heter.

To-delings?

Et vanlig forsøk på systematisering har vært å dele Åndens gave i to. Man har talt om at alle kristne har Ånden som **pant**, men at han så kan mottas som **kraft**. Eller at vi har Ånden i oss, og så får den **over** oss. En variant går ut på at vi får Åndens gave i dåpen, og at vi siden kan få en spesiell nådegaveutrustning i håndspåleggelsen.

Nok en utgave av to-delings-prinsippet er dette: Åndens fylde på den ene side, og Åndens dåp på den andre, og disse to er uavhengige av hverandre. Dette utlegges videre enten slik: Åndens fylde leder til et godt liv (frukt), Åndens dåp gir kraft (gaver). Eller slik: Åndens dåp er en automatisk åndsmeddelelse idet man kommer til tro, Åndens fylde er en senere kraftutrustning.

Jeg har forgjeves forsøkt å finne denne to-delingen i bibelen. Riktignok finner vi tale om Åndens pant og Åndens kraft, men ikke som to forskjelli-

Artikkel 3

Tekst Helge Storset:

Den kristne kirke har alltid hatt en lære om Den Hellige Ånd. Men allerede i oldkirken var det vidløftige diskusjoner om Ånden. Han ble debattert f.eks. i forbindelse med hvordan man skulle forstå treenigheten. Senere ble det et stort stridsemne om hvorvidt man kunne si at Ånden utgår fra Faderen eller fra Faderen og Sønnen. Noen spredte bevegelser har erfart Ånden på en spesiell måte, men forøvrig har han vært lite kjent opp gjennom kirkehistorien.

ge erfaringer. I Ef. 1, 13 forteller den greske grunntekst oss at «pantet» var noe man hadde mottatt **etter** at man var kommet til troen. Det er grammatisk sett akkurat samme uttryksmåte som i Apgj. 19, 2, og andre steder, der Åndens gave i seg selv omtales. Vi finner ikke noe støtte for å skille mellom utrustning og pant. Det er kun tale om den ene Åndens gave som gis dem som allerede er kommet til tro.

Når det gjelder «i» og «over», ser vi at Jesus i Apgj. 1, 8 sier at Den Hellige Ånd skal komme **over** disiplene. Dette oppfylles i Apgj. 2, 4, og der står det at de ble **fylt**, og da er han **i**. Når Peter så forklarer det som har skjedd, sier han

at de rett og slett har fått Den Hellige Ånds gave. Her er ingen antydning om at det var ett aspekt eller én side ved Ånden de hadde mottatt. Nei, de hadde rett og slett mottatt **Ånden**.

Dåpen

Andens gave og dåpen har vi allerede behandlet i første artikkel. Vi så der at i en viss forstand er det riktig at Åndens gave var knyttet til dåpen. Men ikke i den forstand at vannet eller vannbadet formidlet Ånden. Mange steder i NT er dåpshandlingen beskrevet, men ikke et eneste sted gis

Feltprest Helge Storset avslutter her sin artikkelserie om Den Hellige Ånds gave. Storset har særlig studert dette emnet til sin teologiske embetseksamen, og har skrevet en avhandling om «Den Hellige Ånd og håndspåleggelse». Storset er idag feltprest ved GSV, Kirkenes. I sin avsluttende artikkel behandler han bl.a. uttrykket «Åndens dåp» som har vakt motstand i mange lutherske kretser.

Den Hellige Ånd i vannet eller i dåpsbadet.

Ånden gis alltid **etter** dåpsbadet, unnatt i Kornelius' hus (Apg. 10,44) der han gis **før**. Men det ble ansett for naturlig at straks noen hadde mottatt Jesus som Messias (ved å la seg døpe til hans navn), skulle de motta Ånden ved bønn og eventuelt håndspåleggelse. Og når Ånden var mottatt, gav han seg gjerne til kjenne gjennom «Åndens åpenbarelser», f.eks. tungetale. Det var altså ikke en **tilleggsutrustning** som ble gitt etter dåpen, men Ånden selv.

Åndsåp/åndsfylde

Også når det gjelder «åndsåp» og «åndsfylde» er det vanskelig å gjøre det skille som er nevnt ovenfor. I Apgj. 1, 4 sier Jesus at disiplene skal bli døpt i Den Hellige Ånd, og når det skjer, er det skrevet som at «de ble fylt» (2, 4).

Og resultatene av at de ble fylt, var at de talte i tunger osv. I Ef. 5, 18 angis lovprisning som resultat av åndsfylde. Om Stefanus heter det at han var full av Den Hellige Ånd, og resultatet var undergjerninger (Apgj. 6). Vi ser altså at vi ikke kan skjematisk dette og si at åndsåpen er kraftutrustning mens åndsfylden er noe annet og har med let etiske liv å gjøre. I Bibelen ses dette som en enhet. Vi mottar Ånden, og han virker både kraftige gjerninger og kjærlighet i oss.

Uttrykket «døpes i den Hellige Ånd» ser ut til å skrive seg fra døperen Johannes som igjen hadde det fra Gud selv (Joh. 1, 33). Jeg kan ikke se noe annet enn at dette uttrykket ganske enkelt betyr å få Den Hellige Ånds gave. Det refererer til det samme hver gang det er brukt. Når Paulus bruker uttrykket i 1. Kor. 12, 13 er det mange som hevder at her betyr det noe annet. En grunn til at man mener det, er at han sier at **alle** er døpt med Ånden, mens jo erfaringen tilsier noe annet. Men her bommer man fullstendig i skriftutleggelsen. Vi tenker som så at vår erfaring er at ikke alle kristne er åndsåp, altså mener Paulus ikke åndsåp når han sier åndsåp. Men vi må huske at blant de første kristne var det en selvfølge at alle hadde mottatt åndsåpen. Hvis Paulus møtte noen som ikke hadde mottatt Ånden, så ordnet han opp i det straks. Jfr. Apgj. 19, 1–6. Det var utenkelig at noen skulle gå inn i den nye pakt uten å motta den gaven som var hovedhensikten med den nye pakt. — Dessuten forbin-

der vi åndsåp med nådegavene. Og Paulus nevner «åndsåp» midt inne i hovedkapitlet om nådegavene. Hvordan kommer man så på den tanken at Paulus her legger noe annet i uttrykket enn resten av NT? Når han sier at de alle er døpt med én Ånd, beskriver han ganske enkelt de første kristnes faktiske virkelighet. Poenget hans ligger i uttrykket **én Ånd**, at det ikke var forskjellige ånder de hadde fått, men at det var den **samme** Ånd, og at de dermed var ett. Og denne Hellige Ånd kan vi fortsette å drikke av, sier han.

Når to-delingen av Ånden ikke lar seg belegge i Skriften, hva er da årsaken til disse teoriene? Uten tvil ligger årsaken i det gap som har vært mellom Bibelens beskrivelse av hvordan Ånden virket og vår erfaring av ham. Vi har opplevd særlig de siste årene at mennesker har mottatt Ånden, eller blitt åndsåp på lignende måte som det vi ser i Bibelen. Men samtidig har disse menneskene gjerne vært kristne i årevis på forhånd. Så leser vi i Bibelen at alle kristne har fått Ånden. For å prøve å harmonisere vår tids erfaring med Bibelen, har vi delt Åndens gave i to: en del som du har automatisk idet du kommer til tro, og en del som noen mottar senere. Så har vi forsøkt å finne belegg for dette i Bibelen, og resultatet har blitt forvirring.

En gave

Det Paulus vil ha sagt i 1. Kor. 12, der at Den Hellige Ånds gave er én, mens virkningene er mange.

Gud åpenbarte en hemmelighet for Paulus (jfr. Ef. og Kol.). Hemmeligheten er at **alt** er i Kristus. Gud frelser oss ikke ved å gi Kristus til oss, men ved å sette oss inn i Kristus. Og der er alt. Der er frelsen, der er helbredelsen, der er Åndens gave. Alt er gitt oss i ham. Om vi mottar og erfarer det straks, er en annen sak. Ofte blir «kapitalen» stående på kontoen fordi vi ikke vet hvordan den skal tas ut. Nøkkelen er ganske enkelt tro, den barnlige og enkle og tillitsfulle holdningen til Gud og hans løfter. Det betyr også at løsningen ikke er ritualer og håndspåleggelse o.l., for disse ting har ingen verdi i seg selv, men bare hvis de skjer i tro på Guds ord.

Hva ønsker Gud?

Teroier? Nei, men liv og kjærlighet. Han ønsker at vi skal være enkle og åpne som barn. Ikke at

vi skal forstå først og fremst, men at vi skal ta imot.

Guds ord forteller oss at Gud arbeider på **mange** måter, og det gjelder ikke å forsøke å følge et skjema, men å søke ham selv.

Jesus, den salvede

Det Gud har sagt og gjort, står fast. Skal vi søke ham, må vi gjøre det på grunnlag av hans ord. I sentrum av Guds verk er JESUS. Alle Guds løfter har sitt «ja» i ham (2. Kor. 1, 20). I ham er løftene oppfylt. Vårt liv er i ham. Guds gaver er i ham. Hele fylden av Guds velsignelser er i ham. Dette er hemmeligheten om Kristus som Paulus snakker om.

Løftet Gud ga om at Ånden skulle utgydes over alt kjød, er oppfylt i Jesus. Han heter Kristus, Messias. Hva betyr det? Det betyr den salvede. Hva er han salvet med? Han er salvet med Den Hellige ånd. **Han** er den som har fått Ånden. **Han** er den som er åndsåp. Ja, han er den som i det hele tatt er frelst. Men evangeliet er at vi kan få bli en del av ham. Og hvis vi blir en del av ham, er vi plutselig der hvor alle løftene er oppfylt. Vi er der hvor frelsen er. Vi er der hvor fellesskapet med Gud er. Vi er der hvor velsignelsene er. Og vi er der hvor Den Hellige Ånd er. Hva gjenstår det for Gud å gjøre? Ingenting. Hva gjenstår det for oss å gjøre? Å åpne oss og ta imot.

Hvordan tar vi imot?

Bibelen forteller oss helt klart at det ikke skjer ved våre følelser eller ved våre sanser, men ved tro. Jesus sier:

«Alt det dere ber om og begjærer, tro bare at dere har fått det, så skal det skje dere» (Mark. 11, 24). Denne troen er ikke en kraftanstrengelse eller viljesanstrengelse, men en fred som hviler i oss etter at det har gått opp for oss hva Gud har lovet, ikke hva han har lovet **andre**, men hva han har lovet **meg**. Og når vi ber og mottar Ånden, kan vi være like konkrete som Jesus (Joh. 20, 22) ved at vi ånder inn og lar oss fylle.

Det er ikke så viktig å vite hvor mye du har av Ånden fra før, eller om du har ham «på en annen måte». Enten vi har smakt dråper eller strømmer, vil Gud at vi skal ta imot i åpen og barnlig tillit slik at Den Hellige Ånd «blir i oss en kilde som veller frem til evig liv».

Å LEVE I MENIGHETEN

Tekst: Sven Nilsson

Det nye livets praktiske utforming

Vi har i foregående 2 artikler om «Å leve i menigheten» oppholdt oss ved den prinsipielle deklarasjonen som finnes i Apg 2,42: «Trofast holdt de seg til apostlenes lære og samfunnet, til brødsbrytelsen og bønnene.»

Disse faktorer konstituerte menighetens liv. Sentrum hvor alt dette rørte seg om var Herren Jesus selv. «Der hvor to eller tre er forsamlet i mitt navn, der er jeg selv midt i blant dem.»

I de følgende versene i samme kapittel, får vi vite hvordan det nye livet rent praktisk kom til uttrykk. La oss nå bare stanse innfor vers 44 og 45: «Alle som var blitt troende, holdt sammen og hadde alt felles. De solgte sine eiendommer og annet gods og delte ut til alle etter som enhver trengte det.»

I Apg 4,32—34 møter vi det samme: «Hele flokken av troende var ett i hjerte og sinn, og ingen kalte det han eide for sitt eget, de hadde alt felles....»

Ingen av dem led nød, for de som eide jord eller hus, solgte det og kom med pengene og la dem for apostlenes føtter. Enhver fikk så tildelt det han trengte.»

Hva ligger bak en slik radikal omstilling av de kristnes økonomiske liv? Jeg tror at man finner svaret dels i kjærligheten de hadde til hverandre, dels i apostlenes undervisning om Guds vilje når det gjelder vårt forhold til det materielle.

Vårt forhold til ting

Vi har allerede sett i vårt studium om menigheten, at frelsen sørger for en opprettelse av mennesket til et liv etter Guds vilje, slik at det blir helbredet på alle livets områder. Hva innebærer det at vi blir helbredet i vårt forhold til ting og det materielle? Ettersom Gud har skapt verden, er det også konsekvent å betrakte det som Guds eiendom. «Jorden er Herrens og

alt som er på den». Denne skapelse er gitt til menneskene for at vi skal «bruke og bevare» den. I Mos 2,15. Det å bruke den betyr at vi får gjøre oss bruk av den til vårt opphold. Men menneskene ble også pålagt det ansvaret og bevare skapelsen. Dette setter en bestemt grense for vår måte å bruke den på. Hvis vi gjør oss bruk av skapelsen utover dens egen mulighet til selvfornyelse, da gjør vi vold på skapelsen. Hvordan ble da menneskets forhold til skapelsen forandret gjennom syndefallet? Hvori består selve syndens vesen? «Hvis dere spiser av frukten skal dere bli som Gud» 1. Mos. 3, 5. Det som fristet menneskene var å bli uavhengige å få leve sitt eget liv. De ville være noe i seg selv. Men dermed gjorde de seg også umulige for et fortsatt liv på jorden. De måtte dø. Gud gjorde det slik at det ble en grense for menneskenes liv på jorden.

Syndens forbannelse er at mennesket som individ begynner å leve sitt

eget liv. «Vi vendte oss hver sin vei.» Jesaia 53, 6. Ettersom mennesket var avhengig av skapelsen for å kunne leve, ville det skaffe seg trygghet ved å eie. Hver og en rykket til seg en bit av skapelsen og kalte det for sitt eget.

Gud forsøkte å få orden på tingene igjen ved den lov han gav Moses, der det ble bestemt at ingen enkeltperson fikk utvide sin eiendom utover det han var arveberettiget. Hvis han kjøpte noe utover det, skulle det gå tilbake til de rettmessige eiere etter 49 år. 3. Mos. 25, 7—17. Slike lover kunne selvfølgelig ikke gjøre noe med grunnproblemet — menneskets egoisme og begjær etter skapelsen, men de viser oss Guds vilje og hensikt. Mot den bakgrunn som vi her i korthet har gitt et bilde av, er det ikke uforståelig at de første kristne **hadde alt felles**, og at de ikke kalte noe av det de eide for sitt eget. De måtte ha inngått i apostlenes undervisning, at livet i Kristus innebar en opprettelse av skapelsesordningen, at livet i menigheten var et liv i fellesskap, der alle var gitt til hverandre i kjærlighet. Dette ble ikke fremstilt som et krav. Det ser vi bl.a. av samtalen mellom Peter og Ananias i Apg 5,4, men undervisningen og kjærligheten førte til en radikal omstilling av de kristnes økonomiske liv.

Det som skjedde var dette, at mennesker som hadde vært seg selv nok og tatt seg fore av skapelsen og lagt det under seg, ble opprettet til et liv i overensstemmelse med Guds opprinnelige ordning. De kommer så å si med alle de bitene som er blitt tatt ut av helheten og legger det sammen. Selve skapelsen blir hel.

Hvis man leser nøye i Apostlenes gjerninger legger man merke til at noen ganger solgte de sine eiendommer, og de pengene som ble frigjort ble lagt i en felles menighetskasse. Men det står ingen steder at de solgte ALT de eide. Det som ble igjen hadde alle tilgang til, ingen kalte noe av det han eide for sitt eget. Det interessante er at de kristne

kunne gjennomføre denne omstilling og praktisere det i sitt forhold til hverandre, uavhengig av den ordning som var i samfunnet.

Tenk når de kristne i vår tid begynner å oppdage at de er ett folk, at de er frie til å velge det liv som de vil leve i fellesskap uten å vente på noen sosiale reformer eller politiske beslutninger fra samfunnets side. Det er en av de mest spennende oppgavene for dagens kristne å få dette til å fungere på en praktisk måte i vår situasjon. Ingen skal stille det som krav til den andre. Men så lenge vi aksepterer å leve etter denne verdens og tidsalderens måte på det økonomiske området vil det alltid komme til å mangle en bit i det kristne vitnesbyrdet.

Virksomhet eller FUNKSJON

Vi skal avslutte denne delen av vårt studium, der vi hovedsaklig har oppholdt oss ved Apostlenes gjerninger 2, 42—47, med noen tanker i forbindelse med vers 47. «De lovet Gud, og alle satte pris på dem. Hver dag ble nye mennesker frelst, og Herren la dem til menigheten.» Det har blitt gjort mange forsøk på å forstå hemmeligheten til at evangeliet ble spredd med slik kraft gjennom de første kristne. Hvis vi går ut fra at det kom av en gjennomtenkt strategi og effektive virksomhetsplaner, tror jeg at vi nærmer oss saken fra feil side.

Sannheten er jo nemlig den at de ikke hadde noen virksomhet etter vår forståelse av ordet. Hele deres liv var en proklamasjon av at Jesus var Herren. Dette vitnesbyrdet levde de ut for hele folket. Hvor som helst det fantes en kristen familie var menigheten nærværende med vitnesbyrdet om Kristus. Resultatet kom ikke av noen form for aktivitet eller virksomhet som menigheten organiserte. I stedet heter det så betegnende at Herren øket menigheten dag for dag med dem som lot seg frelse. At Lukas ikke har noe å si om menighetens «virksomhet», er ingen tilfeldighet. Vi leter forgjeves i hele NT etter et virksomhetsprogram. Det nærmeste vi kan komme i den retning er Paulus vitnesbyrd om hvordan han gikk fram i sitt arbeide. «Jeg er fri og ingen underlagt, men jeg har gjort meg til alles tjener for å vinne så mange som mulig. For jøder har jeg vært som en jøde, for å vinne jøder. For dem som er under loven, lever jeg som om jeg var under loven, for å vinne dem, enda jeg ikke er uten lov for Gud, men er bundet av Kristi lov. For de svake er jeg blitt svak, for å vinne de svake. For alle er jeg blitt alt, for i det minste å frelse noen. Men alt gjør jeg for evangeliets skyld, så jeg selv kan få del i det.» 1. Kor. 9, 19—23.

For Paulus var tjenesten og evange-

liseringen en måte å leve på. Å kalle det for «virksomhet» på den måten vi i dag anvender ordet, er fullstendig misvisende. Visst kan man betrakte tjenesten som et arbeide, men dette arbeide kunne aldri omformes til en virksomhet i teknisk mening. Hemmeligheten lå i en total nærværelse i de menneskers situasjon som han møtte. Men selv om han kunne beskrive denne holdning på en måte som viser at han var oppmerksom på den, så er det ikke noe han tilstreber seg med kald beregning. Han var så totalt overgitt til Herren og de mennesker han skulle tjene, at tjenesten ble en funksjon og overflod av det liv han levde i Herren.

Andre kunne på en menneskelig måte forsøke å finne beregninger i det han gjorde. Men selv hadde han ikke annet svar å gi disse enn det som han skriver i 2. Kor. 5, 11—13, 14:

«Fordi vi kjenner frykten for Herren, prøver vi å overbevise mennesker, mens vårt liv ligger åpent for Gud. Jeg håper at det også ligger åpent for deres samvittighet. Har vi vært fra forstanden, så var det overfor Gud. Er vi ved sans og samling, er det for dere. For Kristi kjærlighet tvinger oss...»

Et liv verdig kallet

Det interne arbeid i menigheten med undervisning og sjelesorg var heller ingen «virksomhet» i teknisk betydning. Det skjedde visstnok i en bestemt ordning, men selve arbeidet var en funksjon av de tjenester Herren innsatte i menigheten og det gjensidige ansvaret som de kristne kjente for hverandre for Kristi skyld. Hvis den første kristne menighet hadde noen organisert «virksomhet» så gjaldt det menneskers sosiale og økonomiske behov på en helt konkret måte. Ap.gj. 6, 1—6. I øvrig blir de kristne i brevene formant til å leve verdig det kall de hadde fått. Og dette gjaldt først og fremst i den hverdagsituasjon som hver og en levde i, i ekteskapet, i familien, på arbeidet og i samfunnet.

For meg personlig kjennes det veldig vanskelig ut i fra disse fakta i NT å tilpasse dette til vår egen situasjon i dag. Det er stor risiko for misforståelser, og jeg vil ikke med det jeg sier havne i en situasjon der vi fristes til å utfordre hverandre og diskutere våre menigheter. Jeg tenker særskilt på alle dem som bærer en tung arbeidsbyrde i våre menigheters virksomhet. Men alle skal vite at dette er et problem også for meg. Når jeg taler i denne saken, gjør jeg det ikke som en utenomstående kritiker, men jeg er delaktig i den virkelighet vi nå står i.

NYE JACK WINTER KASSETTER

(fra høsten 1980)

- 1 Nøkkelen til Guds arbeid
- 2 Behov for Faderens kjærlighet
- 3 Faderen selv elsker dere

Pris pr. kassett kr. 20,00
(Ved kjøp av alle 3 10% rabatt).

Jack Winter er leder for Day Star-fellesskapene i USA, og har vært med på, ved Guds hjelp, å løse hundrevis av personer med problemer.

Kontakt

Bos 387, 6401 Molde
Tlf. 072/54 874-55 307

TALE KASSETTER:

KATHRYN KUHLMANN

taler i sverige 1969 tolket til svensk.
Emne: Jesus kommer igjen.

Vi opplever også hennes kjente ettermøte.

PRIS KR. 30,00

SVERRE KORNMO:

Endetiden i profetisk lys 1980

PRIS KR. 15,00

Det profetiske ord

PRIS KR. 15,00

ÅGE ÅLESKJÆR:

And, sjel og legeme
PRIS KR. 20,00

Vokse i Herren
PRIS KR. 15,00

SIGVARD WALLEBERG:

Gi Jesus alt
PRIS KR. 15,00

KJELL HALTORP OG
SIGVARD WALLEBERG:

PRIS KR. 15,00

SIGVARD WALLEBERG:

Skapelsen og innvielse

PRIS KR. 15,00

KJELL HALTORP:

Fri fra undertrykkelse

PRIS KR. 15,00

2 taler i ett 1) Korsets seier 2) Seirende tro
PRIS KR. 20,00

Bestilling sendes:
ORDETS KASSETTMISJON
Ringåsv. 9
1600 Fredrikstad

Rett ut sagt:

HVORFOR VENTE til vi gifter oss?

En av USA's mest kjente ungdoms-evangelister taler her åpent og rett ut om før-ekteskaplige forbindelser i Bibelens lys. Les ikke dette for å dømme andre, men la det bli en veiledning for ditt eget liv på dette viktige punkt. Tusener av unge kristne får lite og uklar veiledning i dette spørsmålet som egentlig står sentralt i manges hverdag.

Larry Tomczak var

*Tekst:
Larry Tomczak*

Den seksuelle forbindelse er ikke bare en fysisk handling. Sex er en total opplevelse, og nettopp denne totalitet krever en fullstendig hengivelse i ekteskapet.

USA's første katolske evangelist. Han tjener som eldste i et kristent fellesskap i USA's hovedstad Washington kalt «Gathering of Believers». Han er meget brukt som bibellærer og taler på Jesus-festivaler og konferanser over hele USA. Denne artikkel er oversatt fra «Charisma», og bygger på hans bok «Why Wait Till Marriage?»

«Du skal gjøre det du **føler** er godt!»
Har du noen gang hørt den frasen før?

Mange har sannsynligvis ikke bare hørt den, men det er store sjanser for at de også har trodd på den.

«Er det **rett**?»

Idag er det mye snakk om å «være fri» — fri til å gjøre som du synes. Sex før ekteskapet, å leve sammen, ha et forhold, få en abort, å velge den «glade» livsstilen, osv. er alle sammen «gyldige måter å uttrykke din frihet på og gjøre som du føler for». Når alt kommer til alt, så er det den «nye moralen» og «hvem er det som skal si hva som er galt eller rett?» Dersom noen protesterer, så kommer argumentet: «Tidene har forandret seg. Alle gjør det — derfor må det være OK.»

«Er dette riktig?»

Som Jesu radikale endetids-disipler er vårt svar et kraftig «NEI!» Vi vil ikke gå på kompromiss med våre kristne prinsipper i disse dager hvor alt blir tillatt. Vi nekter absolutt å føye oss etter tidene og hoppe ombord i en vogn som er på vei mot en katastrofe. Gud har etablert en standard i sitt ord, og vi mener alvor når vi etterkommer den.

Dette argumentet om at «**alle gjør det**» er ikke bare falskt, men det er den mest dødelige læresetning som fremmes idag. Det er et meget snedig bedrag fra Satan, som vil bringe mennesker i treldom og til slutt rive istykker deres liv. Jesus kom inn i våre liv for å sette oss fri fra ethvert sosialt press. Kristne lever sine liv på grunnlag av en bibelsk overbevisning, ikke på grunnlag av omgivelsenes mening og sosiale avstemning.

I denne «nye moralen» sier de til oss: «vær 'fri' — la din depresjon komme til syne — gjør det du føler er godt — gi uttrykk for dine innerste følelser, uansett hva dette måtte være. Sinne, lyst, hat — la det slippe ut. Vær ærlig. Tilfredsstill disse indre begjærene. Du har en forpliktelse overfor dem, for det er her ditt 'virkelige jeg' ligger gjemt.»

«Jeg har en brennende omsorg for dere, Guds egen omsorg. Jeg har forlovet dere med Kristus — og er ivrig etter å se at deres kjærlighet kun er til Kristus, slik

en ren jomfru sparer sin kjærlighet for én mann, for den som skal være hennes ektemann.»
(2. Kor. 11,2).

To unge mennesker treffer hverandre på en fest, og føler seg tiltrukket av hverandre. Senere befinner de seg i en parkert bil på et bortgjemt sted — det kommer et øyeblikk av nytelse — så er det hele forbi. Han setter henne raskt av, mens hun ikke kan unngå å kjenne seg som en bruksgjenstand. Han drar hjem med musikken ekstra høyt på, og er glad for at han har en annen på programmet neste kveld.

«Men etterpå ble Amnon fylt av brennende hat til henne. Han hatet henne sterkere enn han før hadde elsket henne. Ha sa til henne: «Reis deg og gå din vei!»»

«Fri sex?»

Ja, fri til å være seksuelt aktiv, men ikke fri til å unnsnippe følgene.

«Ny moral?»

Nei, ganske enkelt den gamle umoralen ikkledt nye uttrykk.

Bare kristne kan erfare sann frihet. Ingen frihet til å adlyde vår lavere natur impulser, men frihet til å velge lydighet mot Guds ord. Bibelsk frihet er ikke evnen til å gjøre som jeg vil; det er kraften til å gjøre det jeg bør. Derfor kom Jesus!

«Hvis dere blir i mitt ord, er dere virkelig mine disipler. Da skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri... Får Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.» (Joh. 8, 31—32 og 36)

De vantro kjenner ingen ting til denne friheten. De tror de er fri, men faktum er at de er blitt slaver av synden. Ta f.eks. den ateistiske grunnleggeren av moderne psykiatri — Sigmund Freud. Han var en pionér for mye av det vi hører idag: «La hemningene fare. Slutt med å undertrykke dine seksuelle drifter. Vær fri. Slipp deg løs.»

Den 21. september 1939 tok Sigmund Freud hånden til sin lege som satt ved sengen og sa: «Min kjære Schur, du lovt å ikke svikte meg når min tid kommer. Nå er det bare tortur, og det er ingen mening i det lenger.»

Hva døde han av?

Flere år tidligere hadde Sigmunds doktor lyttet til hans uregelmessige hjerteslag, og hadde foreslått ham å slutte med å røke de svære sigarene. Dr. Freud holdt opp en kort tid, men ble så elendig at han gjenopptok vane.

Han led seg gjennom 35 operasjoner for kreft i kjeven, og mistet til slutt hele den nedre kjeven. Legene advarte ham gjentatte ganger om at han risikerte livet ved å fortsette å røke. Men tobakksvanen holdt ham slavebunden og til sist døde han av kreft.

Dr. Freud kunne analysere det menneskelige sinn adskilt fra Gud. Han kunne sette fingeren på dets problem. Men ved egen makt kunne han ikke seire over seg selv.

Som kristne er vi blitt satt fri! Vi har makt til fortsatt å synde, men er ikke lenger forpliktet. Isteden for «hvis det kjennes godt, så gjør det», proklamerer vi:

«Lydighet er bedre enn offer.» (1 Sam. 15, 22)

Det kan være hardt mange ganger — endog Jesus «lærte lydighet av det han led» (Heb. 5,8) — men allikevel vet vi: Guds vilje leder meg aldri dit hvor Guds nåde ikke kan oppholde meg og

gi meg kraft. «Jeg kan gjøre alle ting ved Kristus som styrker meg.» (Fil. 4, 13)

«**MEN HVORFOR VENTE TIL VI ER GIFT?**»

«Hva er det som er så galt med to mennesker som sover sammen eller endog lever sammen, hvis de virkelig elsker hverandre og er åpne og ærlige?»

«Ikke med hvem som helst — men hva dersom det er et **meningsfylt** forhold?»

«Hva dersom vi opplever sex og nyter det, og oppdager at det får oss til å elske hverandre ennå mer?»

La oss ta opp dette — rett på sak.

Jesus kom ikke for å ødelegge livslykken for oss, men han kom som en som elsker oss og gjerne vil at vi skal «ha liv og nyte det i overflod — fullt ut og slik at det flyter over.» (Joh. 10, 10)

Den eneste måten stadig å forbli i det «overflødiget livet» er gjennom en kompromissløs lydighet mot det som han befaler oss eller anviser for oss. Det finnes ganske enkelt ingen annen vei.

Med andre ord gir Jesus oss moralske lover, ikke for å skjære istykker livsgleden og gjøre oss skuffet, men han gir dem fordi

han elsker oss og ønsker å disiplinere oss på den måten som vil bringe oss inn i fyllden av det nye livet som han har å tilby.

Nøkkelen er å kjenne Personen bak disse lovene — at han elsker oss og beviste dette på Golgata. Ellers vil dette komme bare som et lovisk system.

På det seksuelle området har Gud lagt begrensninger på den fysiske utfoldelsen før ekteskapet, fordi han vil at vi skal få erfare ekteskapet **100%** og med **100%** utbytte av det seksuelle samlivet.

«Men hvorfor må vi følge lover og regler? Hvorfor kan vi ikke være «frie» til å gjøre det vi vil?»

Lover er av den største betydning på ethvert livsrområde, for å kunne opprettholde orden og harmoni. Når det gjelder området for vårt **fysiske legeme** er det mange regler. Som menneskelige vesener må vi spise mat og drikke vann, eller så dør vi. Spis for mye med den tanken at «hvem trenger regler?!», så vil vi snart blåse opp som ballonger og bli katedraler istedet for templer.

På **sinnets og følelsenes område** må vi følge regler og forordninger, for å bli stabile og modne. En person som er selvsentrert og som stadig blir mer og mer redd for mennesker, nærer mistilliten til seg selv og lever isolert og i frykt, vil til slutt bli sprø og ende på en mentalinstitusjon.

Innen **sporten** vil det alltid finnes en bok med regler. Forestill deg det virvar som ville bli, dersom enhver skulle gjø-

re som han ville på fotballbanen — om indreløperen skulle ta backens plass og målmannen spille senterløper osv. osv.

I **samfunnet** har vi lover mot å stjele, myrde og drive hor. Uten disse ville vi degenerere og falle i anarki, en lovløs jungel hvor man spiser hverandre. Overalt hvor vi vender oss i livet konfronteres vi med lover — regler og forordninger. Nøkkelen er å se på disse som venner og ikke som fiender.

Jeg liker å si det på denne måten:

Sex er som en boks med Drano (et kjemisk renseprodukt i USA), et storartet produkt. Men dersom ikke bruksanvisningen blir fulgt, kan den eksplodere rett i fjeset på deg!

Og hvilke er Guds direksjoner? De er likefremme:

Gud forbyr helt og holdent enhver form for sex før ekteskapet.

Kjæling, berøring og kjærtegn av de intime deler av en annens kropp — enten gjennom klærne eller ved direkte kontakt — er forbudt utenfor ekteskapet. Det er synd. Det vil aldri forandre seg. Denslags «kjærlighet» er ikke OK i Guds rike.

Er det ikke godt å få det helt direkte og kjenne hva Guds standard er for oss, Hans barn?

Guds plan er kyskhet (renhet) før ekteskapet og trofasthet (lojalitet) etter at man er blitt gift.

Kyskhet er ikke et negativt prinsipp. Det henfører ikke til å undertrykke tilfællelige, naturlige begjær, heller ikke til en fornektelse av dem. **DET ER Å BEVARE SEKSUALLIVET PÅ DET RETTE STEDET FOR DEN RETTE PERSONEN TIL RETT TID.** Det betyr sex under kontroll, og at vi ikke dirigeres av den.

La oss da stave dette klart og ennå tydeligere: «**HVORFOR SKAL VI VENTE TIL EKTESKAPET?**»

1. Gud befaler det.
2. Vi kommer til å høste hva vi sår nå.
3. Vi vil høste hva vi sår i fremtiden.

1. GUD BEFALER DET

La oss slutte med å tilbringe mange timer med å pløye gjennom bøker og blad av såkalte «kristne autoriteter», som forsøker å legalisere syndig oppførsel, gå på kompromiss med Guds ord og bøye kne for djevelen. Jeg har lest dusinvis av bøker og blad, fulle av dette fordervelige tåkete stoffet, som er den rene gift for leserne: «Bibelen er uklar på dette området. Selvsagt er det former for «kjæling under ansvar», som er sunne.» «Ingen steder hevder bibelen egentlig klart og tydelig at seksuelle erfaringer utenfor ekteskapet er galt.» «Masturbering er i virkeligheten

en Guds gave.» «Ikke all homoseksualitet er galt.» «Skriften synes å være stilltiende om mange av disse spørsmålene.» Denne form for åndelig kvakksalveri bedrøver min ånd, og på samme tid får det meg engasjert. Det er nettopp dette Gud brukte til å få meg til å skrive denne artikkelen.

Idet jeg vet at vi «lærere skal bli så mye strengere dømt» (Jak. 3, 1) og at vi ikke må «gå ut over det som er skrevet» (1 Kor. 4, 6), foretrekker jeg å la Ordet tale for seg selv.

«Og hvilke er hans befalinger angående sex før ekteskapet?» La oss se hvor «uklar» og «stilltiende» han i virkeligheten er.

«Ekteskapet skal holdes i ære av alle, og samlivet må ikke skitnes til. For Gud vil dømme dem som driver hor eller bryter ekteskapet.» (Heb. 13, 4)

Notér de fire punktene:

1) Ekteskapet er en ærefull institusjon

— den er noe Gud har innstiftet og helliget. Det skal ikke latterliggjøres eller tas lett på «hvem har bruk for ekteskapet?! Bare lev sammen». («Vi gifter oss og prøver det, og dersom det ikke virker...»)

2) Samlivet må ikke skitnes til («Kyskhet skal respekteres av dere alle»/Philips oversettelse) — ektesengen er reservert som et sted for glede og totalt samliv mellom mann og kone, og den må aldri bli smittet ved en uunnvikelse fra Guds plan.

3) Gud vil dømme dem som driver hor (det greske ordet betyr mer enn det seksuelle forhold mellom ugifte. Det er et ord som også dekker ekteskapsbrudd, blodskam, homoseksualitet og andre slags seksuelle synder. Se 1 Kor. 5, 1 og Judas v. 7) — det kommer dom over dem som overtredet Guds moralske lover på noen som helst måte.

4) Gud vil dømme dem som bryter ekteskapet — ekteskapsbrudd sikter til dem som har seksuelle forbindelser med noen annen enn ektemaken. Med andre ord; de som bryter Guds lover skal selv bli brutt ned.

«Har dere ikke lest at Skaperen fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne og sa: «Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin kone, og de to skal være ett. Så er de ikke lenger to; deres liv er ett. Det som altså Gud har sammenføyet, skal mennesker ikke skille.» (Matt. 19,4—6)

Legg merke til rekkefølgen: 1: forlate, 2: holde seg til og 3: være ett. («Holde seg til» betyr å «lime sammen»). Det å holde seg til er ment å være noe **bestandig**.) For de bedrattede individer som sier at Gud er imot tilfeldige, løse seksuelle forbindelser, men ikke forbyr seksuelle forhold mellom par «som virkelig elsker hverandre», så undersøk denne rekkefølgen som siteres av Jesus.

For det første: «forlate» — en beve-

gelse bort fra en familie, for å gå inn i en ny. For det andre: «holde seg til» — de to føyes (limes) sammen for alltid. For det tredje: «bli ett (kjød)» — paret har nå det privilegium å nyte det seksuelle forhold innen ekteskapsrammen. Gud tillater oss ikke å snu på denne guddommelige forordnede rekkefølgen, for å nyte privilegiene før vi har påtatt oss ansvaret.

«Fly umoral.» (1 Kor. 6, 18/New Am. Standard Bible)

«Sky seksuell løssluppenhet som pesten.» (1 Kor. 6, 18/Philips)

«Fly for sex-synden.» (1. Kor 1, 18/TLB)

En ypperlig illustrasjon av dette prinsippet er historien om unge Josef som flyr for Potifars kone, etter at hun har forsøkt å forføre ham (1 Mos. 39, 6—23). «Hun tok ham i klærne og sa: «Ligg med meg.» Men han lot kappen etter seg i hennes hånd og flyktet ut av huset.» (v. 12)

Den seksuelle forbindelse er mye mer enn bare en fysisk handling. Sex er en **total** opplevelse, og på grunn av det totale ved handlingen krever det en fullstendig hengivelse i ekteskapet, den andre personen må være villig til å si: «Jeg er din for livet.» Å gi seg selv hen for noe mindre enn dette, er å selge seg selv, og det har sine røtter i rendyrket EGOISME: («Jeg synes vi bare skulle leve sammen, slik at jeg kan bruke deg når jeg vil. Når alt kommer til alt, så kan jeg bli trett av deg og jeg vil kanskje ut av det igjen. Jeg vil være sikker på at du ikke hindrer meg i å gjøre det jeg vil.»)

Her er en av de mest omfattende skriftavsnitt i det Nye Testamente om bruken og misbruken av sex:

«Dere vil huske de instruksene vi ga dere dengang i Herren Jesu navn. Guds vilje er å gjøre dere hellige, og det innebærer først av alt en klar avstandtagen fra seksuell umoral. Enhver av dere skulle lære å kontrollere sitt legeme, bevare det rent og behandle det med respekt.» (1 Tess. 4, 2—4/Philips)

«En klar avstandtagen fra seksuell umoral» — uten unntak, uten overskridelser, intet «men hvis de elsker hverandre» eller «kanskje dersom paret er forlovet».

«Lære å kontrollere sitt legeme» — en ild varmer og er vidunderlig i peisen og under kontroll, men dersom den samme ilden slippes løs, kan den også brenne ned huset. Vann er forfriskende fra springen og under kontroll, men det samme vannet kan, når det bryter gjennom en demning og flommer vilt avsted, rasere et helt område og ødelegge menneskeliv. Forskjellen? **Kontroll.**

Seksulakraften er en veldig, dynamisk kraft som Gud har nedlagt i oss. Under kontroll arbeider den for oss,

velsigner oss, og beriker vår tilværelse. Ute av kontroll kan den ruinere våre liv, forårsake stor hjertesorg og mye elendighet. Nøkkelen er å kontrollere den ved Jesu seirende kraft på den måten han underviser oss om det i sitt Ord.

«Og ingen må gjøre sin bror urett eller **bedra** ham i disse ting. Herren straffer alt slikt, det har vi tidligere sagt og lagt dere på sinne.» (1 Tess. 4, 6)

Å bedra betyr «å vekke seksuelle begjær i en annen person, som ikke kan tilfredsstilles **på en riktig måte.**» Det betyr å hisse opp noen seksuelt, når du vet at du ikke kan gjennomføre det.

Hvorfor leser du det ikke en gang til. Det er ytterst viktig.

Her skal du se hvordan det anvendes: Satan har bedratt mange par til å tro at det finnes en måte å «gå hele veien» på, uten å «gå hele veien». Noen kaller det for «helt, men». Det vil si; de engasjerer seg i en ytterst intim sexlek, men de stanser før det blir en seksuell forening. Rasjonaliseringen er følgende: «Dette er ikke galt, for vi «går ikke hele veien». Vi bare uttrykker vår kjærlighet til hverandre.»

Vet du hva rasjonalisering er? Noen definerer det slik: «Å se etter grunner i ditt sinn for å rettferdiggjøre det som du i din ånd vet er galt.»

La meg si det en gang til rett fram: **Gud forbyr uten unntak alle former for før-ekteskaps-sex.** Det å kjærtegne, eller berøre de mer intime deler av en annens kropp — enten gjennom klærne eller ved direkte kontakt — er forbudt utenfor ekteskapsrammen. Det er synd. Det vil aldri forandre seg.

Kjæling er ikke i seg selv galt. Det er ikke syndig eller skittent, dvs. i sin rette sammenheng. Kjæling er et gudgitt middel til å bringe mann og kone inn i den seksuelle akt. Men tatt ut av sin sammenheng er det syndig og kan forårsake store skuffelser, desillusjon, hjertekvaler og forakt. Det er grunnen til at vår Herre taler så klart om misbruken av dette.

«Og ingen må gjøre sin bror (eller søster) urett eller bedra ham (henne) i disse ting.» (1 Tess. 4, 6)

«Det er godt for en mann ikke å røre en kvinne.» (Det greske ordet for å «røre» betyr å «nære, sette lidenskaperne i brann»). (1. Kor. 7, 1)

«...Og der var Jeg (Herren) som hindret deg i å synde mot meg; derfor lot jeg deg ikke røre henne.» (1 Mos. 20, 6)

«Kan noen sanke glør i sitt fang uten at klærne begynner å brenne? Eller kan noen gå på glør uten at føttene blir svidd?» (Ordsp 6,27—28)

«Yngre kvinner skal du behandle som søstre, i renhet.» (1 Tim. 5, 2) (Philips-versjonen sier: «**som søstre, og ikke noe mer.**»)

«Hvor intim kan jeg bli med en søster?» Så intim som du ville bli med din egen kjædelige søster — **OG IKKE NOE MER!**

«Du skal flykte fra ungdommens lyst» (2 Tim. 2, 22).

«Gi ikke djevelen noen anledning.» (Ef. 4, 27)

Kan du se vår Himmelske Fars kjærlighet og visdom i disse direktivene? Han skapte kvinnen med større følsomhet for **BERØRING** — «Det er godt for en mann ikke å **berøre** en kvinne.» (1 Kor. 7, 1) Han skapte mannen med større påvirkelighet ved **SYNET** — «Den som ser på en kvinne med begjær etter henne, har allerede begått ekteskapsbrudd med henne i sitt hjerte.» (Matt. 5,28)

«Og ingen må gjøre sin bror urett eller **bedra** ham i disse ting, for Herren straffer alt slikt; det har vi tidligere sagt og lagt dere på sinne.» (1 Tess. 4, 6)

Derfor, for å beskytte oss, sine barn, mot å begi oss inn på en vei som leder til en uunngåelig katastrofe (enten med en gang eller til sist), gir han oss åndelige trafikk-signaler og sier: «Jeg vil ikke at du skal bli skuffet og jeg ønsker ikke at du skal utnytte en annen. Heller ikke vil jeg at du skal komme i en stilling hvor du alltid må gå litt lenger for å få en sterkere opplevelse enn kvelden i forveien. Så, for å si det enkelt — ta det rolig.»

«Hvorfor vente til vi blir gift?» Først av alt, fordi Gud befaler det. De andre to grunnene løper ganske enkelt ut av denne mer betydningsfulle.

2. DU HØSTER HVA DU SÅR NÅ

«Hvorfor hoppet den karen ut av den tårnhøye bygningen? Hva var det med ham — var han GAL?!»

«Jeg vet ikke. Alt jeg hørte ham rope, var at han ikke trodde på tyngdeloven, og så hoppet han.»

«Visste han ikke at enten en person tror på en lov eller ikke — så fungerer den allikevel?»

«Vet ikke — han må vel ha vært **bedradd.**»

Vår Herre, som skapte dette universet, forordnet at det skulle styres etter et stort antall fysiske lover. Det å bekjempe eller se bort fra disse lovene er nytteløst, for de fortsetter å virke enten man tror på dem eller ikke.

På samme måte innsatte vår Skaper **åndelige** lover. Det å bekjempe eller se bort fra dem er også nytteløst, for enten man tror på dem eller ikke, så fortsetter de å virke.

En åndelig lov som etter all sannsynlighet er den mest betydningsfulle for oss, er kalt «loven for såing og høst».

«Ta ikke feil; Gud lar seg ikke spot-

te. Det et menneske sår, skal det også høste.» (Gal. 6, 7)

«Bli ikke villedet; husk at du ikke kan overse Gud og komme fra det: et menneske vil alltid høste akkurat samme slags avling som det han har sådd.» (Gal. 6, 7/TLB)

På det fysiske området virker det slik: SÅ LYDIGHET i henhold til Guds lover, og du vil HØSTE VELSIGNELSER. SÅ ULYDIGHET i henhold til Guds lover, og du vil HØSTE DÅRLIGE FØLGER. Lydighet gir velsignelser, ulydighet gir dårlige følger.

Bibelen sier: «Gud lar seg ikke spotte.» Dette betyr at de som latterliggjør eller ler av Guds lover allikevel vil finne seg underlagt disse. Gud er ingen dåre. Han er ikke uten kraft og mangler ikke virkninger. Hans lover er tidløse. Derfor begynner dette verset slik: «Ta ikke feil og la deg ikke bedra».

Idet vi har diskutert emnet, har vi siteret «fri kjærlighet» og sagt at uttrykket er misvisende. I den «frie kjærligheten» er en person fri til å trosse Gud, men ikke fri til å unnsnippe konsekvensene. Det er som når du sparket noen; du vil få et spark igjen.

«Dere skal få merke at dere ikke slipper unna syndens følger.» (4 Mos. 32, 23)

«Den som ringakter Ordet, skader seg selv; den som frykter budet, får lønn.» (Ord. 13, 13)

Mens det å så lydighet mot Guds Ord på det seksuelle område, bringer uhørte velsignelser både nå og for resten av ens liv, så bringer ulydighet dårlige følger, som er **uunnngåelige**. Kanskje ikke alle inntreffer, men noen vil inntreffer. Kanskje skjer de ikke med en gang, men de vil skje til slutt.

«Ta ikke feil; Gud lar seg ikke spotte. Det et menneske sår, skal det også høste.» (Gal. 6, 7)

Et vitnesbyrd om den «blindheten» som Skriften taler om for dem som ikke stiller seg under Jesu herredømme, kan vi klart se i vårt nåværende hedske samfunn, som har «solgt» Guds lover nesten fullstendig, og som høster avling etter hva de har sådd, og allikevel synes de uvillige til å opprettholde forbindelsen med Gud. Ti år med den såkalte «frigjøringen» og den «nye moralen» har brakt astronomiske økninger i kjønnsykdommer, hor, skilsmisser, abort, illegale barnefødsler, svangerskap i ten-årene, homoseksualitet, pronografi og selvmord, for ikke å nevne de hjem som er lagt i grus. For et hundre år siden var det bare en av 32 familier som opplevde skilsmisse. Idag nærmer det seg raskt en familie av to. Og når familien oppløses, så oppløses også samfunnet. Nitten av enogtyve sivilisasjoner er gått i oppløsning, ikke på grunn av angrep utenfra, men ved et indre moralsk sammen-

brudd. Er det i denne retningen vi går?

Under den Russiske Revolusjon ble det gjort forsøk på å fjerne den bibelske oppfatningen av kjærlighet, sex og ekteskap. Legale hindringer mot «fri kjærlighet» ble tatt ut av bøkene. Sex før ekteskapet fikk snarere sanksjon og oppmuntring av staten enn fordømmelse.

Og resultatene? Disse forordningene var så ødeleggende, at regjeringen innså at nasjonens styrke var i ferd med å knuses. Derfor utstedte den en erklæring om at staten ikke kunne eksistere slik som tingenes tilstand nå var, og at renhet før ekteskapet såvel som troskap i ekteskapet skulle opprettholdes, da det var til stor velsignelse for staten.

Det ateistiske Russland — og mens det ennå fornektet Guds eksistens — ble tvunget til å vende tilbake til de sex- og ekteskapsstandarder som er fastlagt i Guds ord, og ble nok et bevis for at «Gud ikke lar seg spotte». Hans moralske lover kan ikke brytes uten ødeleggende konsekvenser.

Hva med **deg**? Har du latt Satan bedra deg til å tro at du er på rett vei, enda den klart motsier Guds ord?

«Dåren holder sin vei for den rette, men vis er den som hører på råd.» (Ordsp 12,15)

Hva er noen av de følgene som kan høstes **nå**, dersom han eller hun sår ulydighet mot Gud på de områder som denne artikkel omtaler?

Tap av jomfruelighet.

Illegale barn.

Tvungne ekteskap. (ett av to tenårings-ekteskap går istykker innen få år.)

Aborter.

Fysiske skader ved abort.

Kjønnsykdommer.

Skilsmisser. (Flertallet av selvmordstilfeller rapporteres å være piker under 30 år.)

Skyldfølelse — Millioner av mennesker kjenner seg idag deprimert («nedtynget»), men de vet ikke hvorfor. Depresjonen er ikke det egentlige problemet; **skyldfølelsen** er det, og den er kommet ved overtredelse av Guds lover. **Skyld resulterer i depresjon.** Satan bruker vår skyld til å fordømme oss med og anklage oss for, for å lure oss inn i ubibelske former for lindring og lettelse — brennevin, narkotika, valium, et intenst selskapsliv, psykiatri, det okkulte, ulovlig sex, osv. Gud bruker skyldfølelsen til å «legge det tungt innover oss», slik t vi kan få nytte det privilegium å bekjenne og få rensert samvittigheten. Dette er en åndlig lov av stor betydning — «Den som skjuler sine synder, går det ikke vel; den som **bekjenner sin synd og vender seg fra den**, han finner barmhjertighet.» (Ordsp 28,13)

«Salig er den som har fått sine over-

tredder tilgitt og sine synder skjult. Salig er det menneske som Herren ikke tilregner skyld, og som er uten svik i sin ånd! Så lenge jeg tidde, tæres jeg bort, jeg stønnet dagen lang. For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Min livskraft tørket bort som en eng i sommerheten. Da bekjente jeg min synd for deg og dekket ikke over min skyld. Jeg sa: «Nå vil jeg bekjenne mine synder for Herren.» Og du tok bort min syndeskyld.» (Salme 32, 1—5)

Vår samvittighet tjener på samme måten som det råde lyset på dashbordet, for å gjøre oss oppmerksom på vårt behov for korrigering av en gal oppførsel. Hva må gjøres for å tilfredsstille samvittigheten? Ikke ta en hammer og knuse det røde lyset! Problemet ligger ikke i lyset på dashbordet; det bare varslar oss om at noe trenger å sjekkes, som befinner seg under panseret.

Slik også dersom det lyser rødt i samvittigheten og følelsens av depresjon følger. Da er det tid for å «sjekke under panseret», for å rette på og ikke dekke over problemet.

Husk: «Gjør det riktige, og du vil føle det riktige.»

Tap av godt rykte og selvrespekt — Frykten for å bli oppdaget er ille nok («Jeg håper det ikke var dine foreldre!» eller «bare ikke en eller annen retter en lommelykt mot oss i bilen og avslører hva vi holder på med»), men problemet går ennå dypere. Du begynner å nærme deg av nagende tanker: «hva med mitt rykte? Dersom vi bryter; vil dette gå videre til kameratene hans? Vil guttene tro at jeg er lett på tråden? Og be meg ut for det de kan få? Hvorfor kjenner jeg meg så forferdelig billig?! Jeg skulle ønske jeg aldri hadde . . .»

«Godt navn er mer verd enn stor rikdom.» (Ordsp 22,1)

Adskillelse fra Gud — Paulus stiller i Rom. 8 spørsmålet: «Hva kan skille meg fra Guds kjærlighet?» Press? Forfølgelse? Omstendigheter? Det finnes **bare én ting**, og det er bare noe midlertidig, på grunn av Golgata — «Se Herrens hånd er ikke så kort at han ikke kan frelse, og hans øre er ikke så døvt så han ikke kan høre. Nei, det er deres misgjerninger som skiller mellom dere og deres Gud. Deres synder skjuler hans ansikt, så han ikke hører dere.» (Jes 59,1—2)

Det er til ingen nytte å be til Herren om noen ting, dersom du vandrer i synd. Det er et klart skriftmessig **faktum** — ikke bare vil han ikke svare, men han hører ikke engang din bønn! «Hadde jeg urett i sinne, **ville Herren ikke ha hørt meg!**» (Salme 66, 18)

Dette burde få oss til mer enn noen annen grunn, å drive oss tilbake inn i hans hovedplan med våre liv. Må himlen forby at det noensinne blir en blok-

kering på kommunikasjonslinjene med vår Himmelske Far.

3. DU HØSTER HVA DU SÅR I FREMTIDEN

Den tredje grunn til at vi skulle «vente til vi blir gift», er det faktum at vi i fremtiden vil høste det vi sår idag — enten velsignelser eller dårlige følger.

«Kast ditt brød på vannet, lenge etter skal du finne det igjen.» (Fork. 11, 1)

Men hvilke er noen av de dårlige følgene som vi høster i fremtiden, for å ha sådd ulydighet idag?

Å gifte seg med gal person — Det stemmer! Det finnes ikke noe annet område i livet hvor vi så absolutt trenger til å kjenne til Herrens vilje, som i valget av ekteskapspartner. Allikevel dersom noen fortsetter å være ulydig mot God og på denne måten avskjære seg selv fra å få svar på sine bønner (Jes 59, 1—2), så er det overhodet ingen garanti for at denne velges som Gud vil. Det er så enkelt som dette:

Dersom du ønsker å kjenne til Guds valg, må du være istand til å høre Guds stemme.

Seksuell utilfredshet i ekteskapet.

Hvorfor er millioner idag dypt skuffet over det ekteskapelige samliv? Kvinner finner det vanskelig eller synes ute av stand til å gi sine gjensvar. På samme måte er det med mennene. Sex-terapeutene og psykiatrikerne tilbyr sine verdslige løsninger: Seksualteknikk, pornografi, konebytte, et «forhold», osv. — allikevel synes ikke noe av dette å virke. Hva er det som foregår?

Her er bedraget: «God seksuell tilpasning gir et godt ekteskap.» Dette brukes også for å fremme samliv før ekteskapet, fordi det antas at «et seksuelt samliv frembringer et godt ekteskap.»

Brødre og søstre, dette er en frekk og likefrem løgn fra selve helvetes avgrunn! Det er ikke så, at «god seksuell tilpasning gir et godt ekteskap», men

«et godt ekteskap bringer god seksuell tilpasning.»

Og et godt ekteskap har i det minste tre særlige elementer: det fysiske, det sjelelige (eller psykologiske), og det åndelige, med ditt sinn som ditt mest betydningsfulle sex-organ. Et virkelig godt seksuelt forhold krever og innebærer alt du er som en person.

Sett at du før ekteskapet lettsindig trosser Guds lover. Du lærer sex å kjenne i en hemmelighetsfull, sky atmosfære; du er alltid på vakt og må skynde deg, og er redd for avbrytelser. Slik læres sex **sammen med skyldfølelse**. (Selvom du ikke er i denne typen atmosfære, så er skyld allikevel uunngåelig, fordi Gud har forordnet det som en automatisk følge av synd.) I begynnelsen er du vant til å holde det tilbake, og så prøver du å overbevise deg selv om at det er OK. («Jeg må bli kvitt disse nagende følelsene. «Playboy» forteller oss at dette bare er 'seksuelle fordommer fra en religiøs oppdragelse'.») Hva hender? Skyldfølelsene blir programmert inn i underbevisstheten. Senere i ekteskapet kommer de opp til overflaten: «Hvorfor kan jeg ikke slippe meg løs? . . . gi gjensvar? . . . hva er det som stenger?»

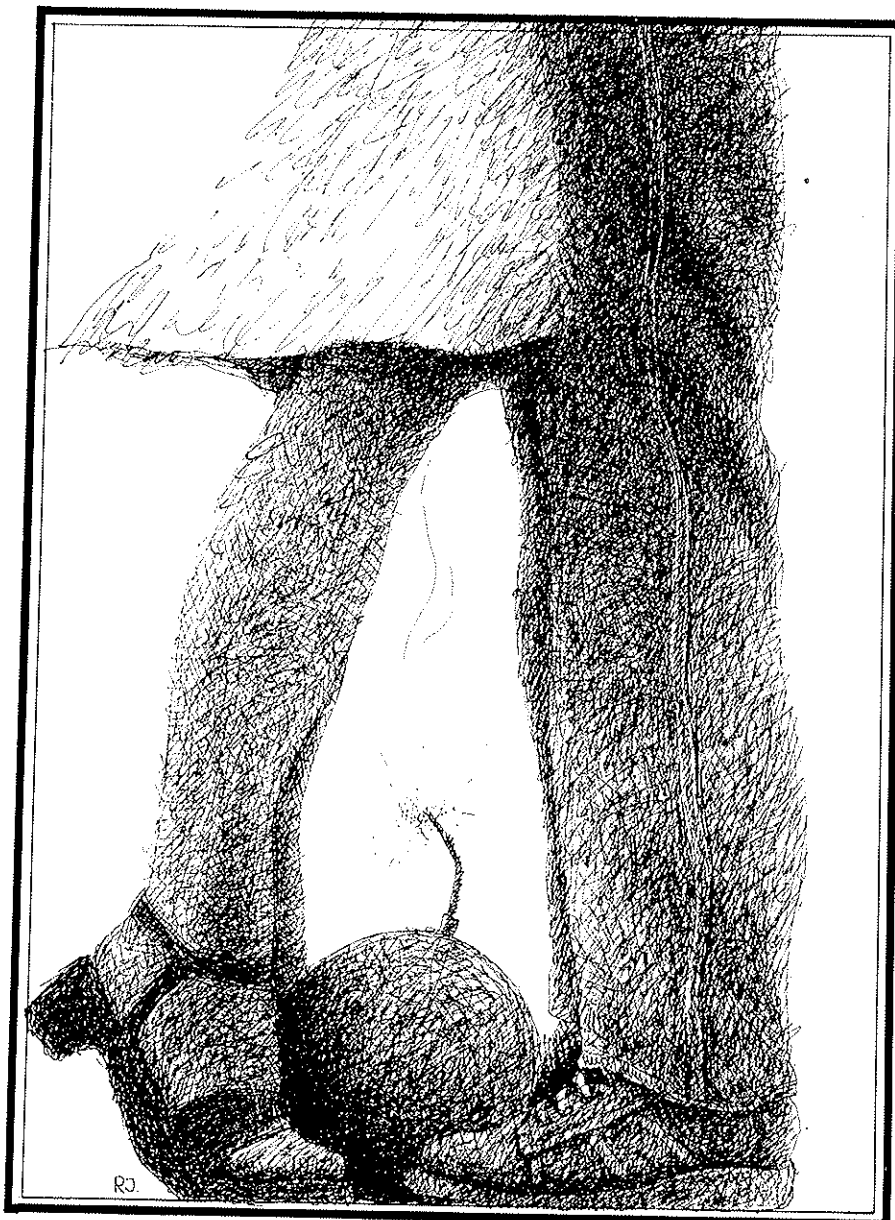
Nylig talte jeg med en Guds mann som har undervist og vært ekteskapsrådgiver i over tyve år. Han sa at han gjentatte ganger ble stilt overfor problemet med «vi begynte med et seksuelt samliv før ekteskapet og hadde stor glede av det, men nå er det allikevel noe galt.» Han sa at den samme grunnen kommer opp til overflaten i nesten ethvert tilfelle: før ekteskapet nølte paret alltid, men falt for fristelsen. Nå kjenner piken ubevist at hun er frarøvet sin jomfruelighet. Gutten føler ubevisst at han på en eller annen måte ble «fanget» inn i ekteskapet eller «gikk i en felle». Denne motstanden i det ubevisste skaper forstyrrelser i deres normale seksuelle utfoldelse, og de er i behov av Jesu overnaturlige, helbredende kraft.

Husk: Du kan ikke alltid bedømme om en handling er rett eller gal ut ifra det som skjer **rett etterpå**, men ut ifra det som skjer **til sist**.

Andre dårlige følger som vil møte oss i fremtiden er:

Den fullkomne tilliten i ekteskapet tas bort — Dersom dere begynner å eksperimentere seksuelt FØR dere offentlig har gitt dere til hverandre, hvordan kan dere være sikre på å kunne stole på hverandre i fortsettelsen? Hvis dere hopper over gjerdet før ekteskapet og ikke tar hensyn til Guds morallover, hvem vil kunne si om du eller din partner ikke vil gjøre det samme etterat dere er blitt gift? Det du gjør, legger er grunnlag for mistillit etter vielsen.

Problemer som knytter seg til selvkontroll — Kjenner du til årsak nummer en til at så mange ekteskap opplø-

RJ.

ses? «Seksuelle problemer?» «Økonomiske problemer?» Nei. Hovedårsaken er ganske enkelt: Mangel på selvkontroll. Hvis en person ikke kan kontrollere seg selv — så oppstår det økonomiske problemer. Problemer med temperamentet. Og det går videre og videre.

Ofte må man la det seksuelle samlivet ligge på grunn av en «vedvarende sykdom», at man er med barn, på grunn av reiser eller andre ting. Bare den som eier selvkontroll kan beherske en slik situasjon.

Tiden før ekteskapet er vår elskede Herres «forberedelsesgrunn» til kultivering av denne Åndens frukt i våre liv. Overse dette, og det vil komme tilbake som slag på slag livet igjennom.

«Lik en ødelagt by med nedrevet mur er en mann som ikke kan styre sitt sinn.» (Ordsp 25,28)

Alvorlig skade på en annens personlighet — Gud setter grenser for følelsesmessige uttrykk og kontakt før ekteskapet, fordi han kjenner til den skjøre, følelsesmessige oppbygningen en kvinne har som det «svakere kar» (1 Pet. 3, 7). Dersom et par er fysisk intime med hverandre, og han så til slutt vil bryte, kan kvinnen komme til å lide under alvorlige mentale og følelsesmessige trauma. Hun føler at hun har gitt seg selv til sin mann og kjenner seg nå forkastet og forrådt. Amerika er fullt av kvinner som føler at de er blitt bedratt en gang av en mann, og som en følge av dette kan de ikke stole på en mann. (Dette er grunnlaget for mye av «Kvinnefrigjøringsbevegelsen» idag.)

Bibelen taler om dem som «alltid lærer og aldri kommer til sannhets erkjennelse». Men andre ord; folk som stadig vurderer og betrakter tingene, men aldri kommer til noen beslutning og handler etter den.

Som din bror i Jesus ønsker jeg å be deg nå om å handle etter det du her har lest. Jeg ville gjerne at du nå skulle gjøre noe som jeg gjorde for år tilbake, og som jeg har vært takknemlig for hele tiden siden. (Jeg har fremdeles et papir hvor dette fremgår.)

Vil du slutte deg til meg og millioner av andre disipler av Jesus Kristus, ved å innvie deg til å vandre i renhet «midt iblant en vrang og vanartet slekt»?

Vil du overgi deg kun til det beste, til det som Gud har planlagt for ditt liv?

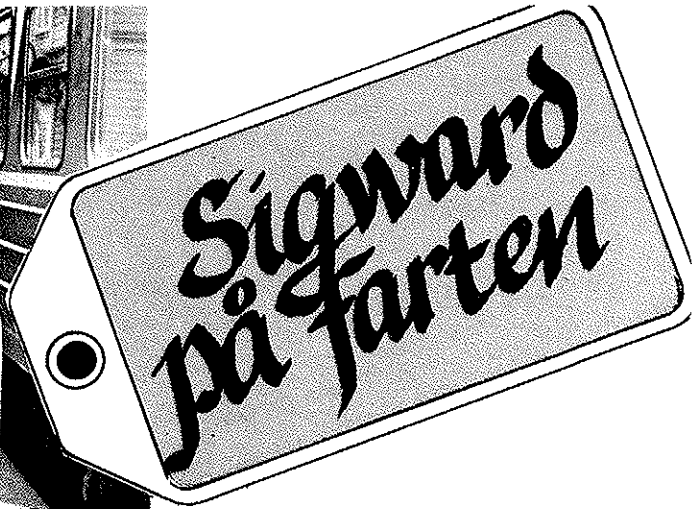
Jesus vil slå istykker de meningsløse og verdslige etterliggingene, ved å reise opp et rike med en motkultur, som har hans «bedre vei» som modell.

Vil du ta imot utfordringen?

MIN BESLUTNING

«Herre Jesus, ved din nåde og den Hellige Ånds kraft, innvier jeg meg i dag til å vandre i renhet og til ære for ditt navn.»

Oversatt av Jørn Bestum

Med team til Østen

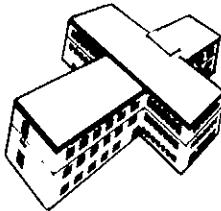
Jeg har fått syn for at Guds fotfolk og misjonærer trenger oppmuntring og løftning i ånden. Derfor dro vi 2. januar avgårde fra Kastrup med kurs for Bangkok. Iblant de firehundre passasjerene var det 22 av Herren utvalgte «komandosoldater». Sangere, evangelister, lege, sykepleiere og massevis av medisiner og vitaminer. Vi hadde også med oss midler som skandinaviske kristne hadde sendt med oss til spesielle behov. At vi var i Guds vilje forstod vi klart, ikke minst fordi de onde på flere måter forsøkte å hindre vår reise. Skulle jeg skrive om alt som skjedde på denne turen måtte jeg utgi en bok. Her i Pioneren kan jeg bare ta med noen glimt. Mange bilder fra turen har brent seg fast i våre hjerter. Gud både åpnet og stengte dører for oss. Den uro og spenning jeg i førstningen kjente som hadde ansvar for

gruppen, fikk vike for en stadig lovsang til vår ansvarsfulle far i himmelen. Men det ble et hårdt og fullsatt arbeidsskjema.

Da vi kom til Manilla hadde en liten pinsemenighet møtt fram på flyplassen. Medlemmene kom fra Manillas slumkvarter. De møtte oss med et stort velkomstbanner og velkomstsang. Det program som pastor Gani Coruna hadde lagt opp for oss gikk nesten over alle døgnets timer. Assistert av landets FGBM-brødre ble vårt besøk utnyttet til brisepunktet. Mens vi dro rundt i ulike oppdrag, satt det helsepersonale vi hadde med i det lille kirkelokalet i Quezon City som lå midt i «slum-land» og ga hjelp til mennesker i nød. Vi fikk kontakt med byens ordfører og han ville gi oss en tomt så vi kunne bygge et barnehjem/førskole på dette sted. Vi har alt kontaktet de svenske myndigheter gjennom SIDA (utviklingshjelp) om dette prosjekt. Vi kom også i kontakt med to misjonærer i Manilla som var i akutt behov av hjelp.

Vi hadde 10 dager i Thailand som også var rike på opplevelser. Bl.a. ble jeg frastjålet en større sum penger. Men det hele endte med at jeg fikk pengene tilbake og tyvene ble frelst! Det er stort å se Guds fulle omsorg også i slike prøvelser. Dette er blitt enda klarer for en av hans svakeste små tjenere.

Tiden er inne. Søk nå for skoleåret 1981/82!

HØSTEN ER STOR — men arbeiderne få

Sett av et år til bibelskole! Bibel- og Misjonsskolen i Sarons Dal tilbyr følgende kurser:

1. Bibel- og Misjonsskolen: 11 måneders kurs som starter 30/8 -81. Bibelen studeres emnevis. Språkstudier, Gresk, Misjon, Religionshistorie, Kirkehistorie. Praktis i evangeliseringsarbeide. Aldersgrense 18—35 år.

2. Evangeliseringsseminaret: 6 ukers kurs med bibelundervisning i inspirerende bibelskole-miljø, med mulighet for påfølgende team-tjeneste i Norges' bygder og byer.

Høstkurset starter i august og vårkurset i januar. Aldersgrense: 16—50 år.

KRISTNE FRA ALLE SAMFUNN KAN SØKE.

SØKNADSRIST: 15. mai.

Skriv i dag og be om søknadsskjema og kursplan.

Troens Bevis Bibel & Misjons Institutt
Sarons Dal

4480 Kvinesdal Tlf. (043) 50 711

Jeg ønsker å tale til deg om Jesus, og Jesus alene. Ofte hører jeg folk si: «Jeg vil så gjerne tilegne meg dette om «guddommelig helbredelse», men jeg kan ikke.» Andre sier: «Jeg har fått det». Men spør vi så hva de har fått, så kan svaret bli forskjellig. Noen sier: «Jeg har fått velsignelsen», andre sier: «Jeg har fått helbredelse».

Men det er ikke helbredelse det skal tales om her, og ikke velsignelse. Det er ikke en ting, et *noe* vi skal tale om, men en person. Det er Kristus, det er Jesus selv vi skal samles om, og ikke hans gaver. Hans ord sier: «Våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. — Han som bar våre synder på sitt legeme opp på treet» (Es. 53,4 og 1. Pet. 2,24).

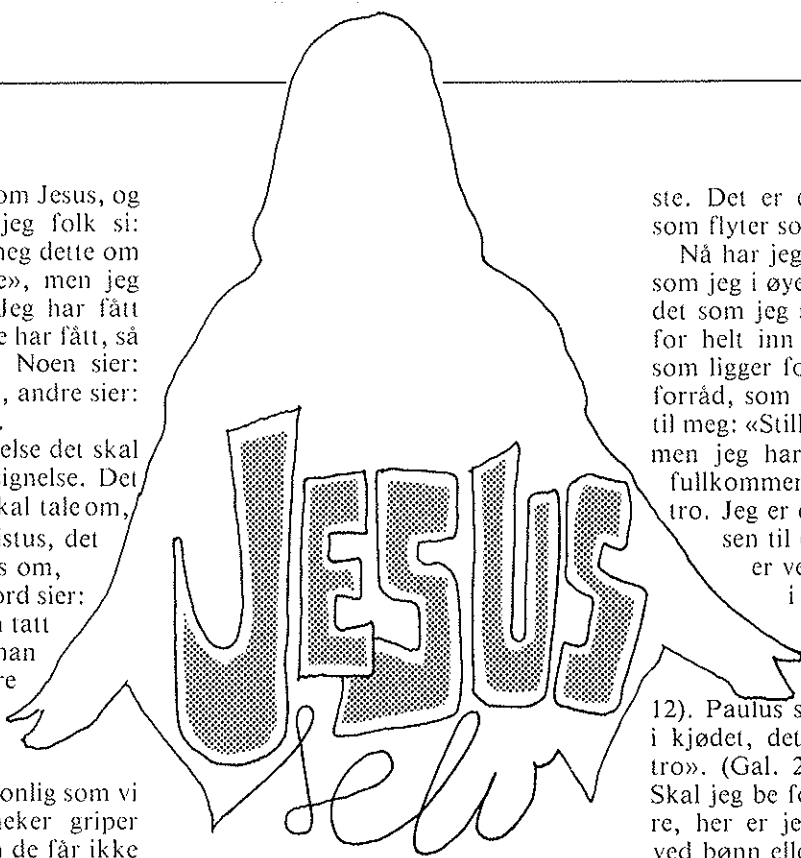
Det er Jesus Kristus personlig som vi trenger til. Mange menneker griper tanken om hans lære, men de får ikke noe personlig ut av det. De får læren inn i sine hoder, i hukommelsen, i samvittigheten, i viljen; men de får allikevel ikke ham, Jesus selv, inn i sine liv og i sin ånd. De har kun de ytre uttrykk for de åndelige virkeligheter.

Jeg så engang en merkelig fremstilling av De Forente Staters grunnlov. Den var meget kunstnerisk inngravert på en kobberplate, slik at når vi så den på nært hold, var den bare som en påskrevet plate, men på avstand trådte bildet av George Washington klart frem. Nå så vi ikke lenger ordene, men personen. På samme måte må vi se på bibelen og forstå Guds tanker. Det er ikke bare ordene vi skal se eller læren. Jesus selv må trede klart frem i skyggen av ordene.

Det var en tid da jeg ba meget om å bli helliggjort, og undertiden trodde jeg at jeg var blitt bønhørt. Engang syntes jeg at jeg hadde fått en særlig opplevelse og prøvde krampaktig å holde fast på den. Men selvfølgelig mistet jeg den snart igjen. Den gled bort ved neste inntrykk, fordi jeg ikke holdt meg til ham selv. Jeg tok en dråpe ut av det uuttømmelige forrådet, mens jeg hele tiden kunne ha hatt hele fylde ved ham.

En tid gikk jeg til møter og hørte folk tale om glede. Jeg trodde også at jeg eide gleden, men jeg kunne aldri beholde den. Hvorfor? Fordi jeg ennå ikke hadde Jesus selv som min glede. Til sist sa han til meg, stille og ømt: «Mitt barn, ta meg, kun meg, og jeg vil være alt for deg».

Da fikk jeg mine øyne bort fra helliggjørelse, helbredelse og mine erfaringer om dette og fikk istedet festet dem på Jesus selv. Jeg fant noe som var meget større og meget rikere enn

Av
A. B. Simpson

alle mine erfaringer. Nå var alt i orden og det for bestandig. Jeg hadde noe som jeg ikke kunne holde fast ved bare i øyeblikket. Jeg hadde ham selv, og i ham hadde jeg alt det jeg behøvde i øyeblikket og siden for hele mitt liv. I et glimt så jeg hvordan det ville bli gjennom millioner av år heretter, «når vi skal skinne som solen i vår Faders rike» og eie «all Guds fylde». —

De samme erfaringer gjorde jeg når det gjaldt «guddommelig helbredelse». Igjen søkte jeg *noe*. Jeg trodde at Gud ville ta meg opp som et gammelt ur som var gått i stå, trekke meg opp og sette meg igang igjen, og så ville jeg igjen kunne gå en tid. Men det er ikke slik. Igjen er det Jesus selv som må være det for meg som jeg i øyeblikket trenger til. Jeg ønsket å eie et større forråd av sunnhet og kraft, noe som kunne gjøre meg sterk og rik for en lengre tid. Men et slikt forråd ville jo straks gjøre meg helt uavhengig av ham.

Han sa til meg: «Mitt barn, jeg elsker deg så høyt, at jeg vil at du skal komme til meg for hvert eneste åndedrett». Han har stillet millioner til min rådighet, men ordnet det slik at jeg aldri kan få mer enn det jeg trenger til i øyeblikket.

Det som jeg måtte lære var, at jeg øyeblikk for øyeblikk måtte ta fra hans hånd det som jeg behøvde for mitt legeme. Men er ikke det et forferdelig trelleliv, sier du kanskje. Nei, nei, det kommer like så naturlig som det å pu-

ste. Det er et liv uten anstrengelser, som flyter som en kilde og flyter over.

Nå har jeg Jesus selv, ikke bare det som jeg i øyeblikket kan ta imot, men det som jeg stund for stund har bruk for helt inn i den uendelige evighet, som ligger foran meg. Jesus selv er et forråd, som aldri slipper opp. Gud sa til meg: «Stille, mitt barn, du har intet, men jeg har alt: fullkommen kraft, fullkommen kjærlighet, fullkommen tro. Jeg er ditt liv, jeg er forberedelsen til enhver velsignelse, og jeg er velsignelsen selv. Jeg er alt i deg, alt omkring deg, alt for alle tider».

Å hvile i dette er å ha tro til Gud (Mrk. 11, 12). Paulus sier: «Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i Guds Sønnens tro». (Gal. 2,20 eng. og tysk overs.) Skal jeg be for noen, må jeg si: «Herre, her er jeg. Dersom du vil at jeg ved bønn eller gjerning skal bringe en velsignelse til denne sjel, så må du selv gi meg det som jeg behøver». — Er ditt legeme, hele din personlighet på denne måten overlatt til Jesus, slik at han kan bo i deg, handle og arbeide gjennom deg?

Hvorfor kalles Jesus Menneskesønnen? Det betyr at Jesus Kristus er det helt omfattende, universelle Menneske. Jesus er den eneste som i seg selv innebærer alt det som et menneske burde være, alt det som et menneske behøver. All Guds fylde og all menneskelig fylde er legemliggjort i Kristus, og alt det som et menneske nå trenger til, er samlet i ham. Hans Ånd har alt det som vår ånd behøver, og hans legeme alt det som vårt legeme behøver. Han har et hjerte som banker av den kraft som du trenger til, og hans legeme strømmer over av liv, ikke for ham selv, men for hele menneskeslekten. — «Vi er hans legemes lemmer». (Ef. 5, 30) «Deres liv er skjult med Kristus i Gud — Kristus, vårt liv». (Kol. 3, 3—4)

Han behøver ingen kraft for seg selv. Den kraft som reiste ham opp fra de døde og førte ham opp av graven, var ikke for ham selv. Dette vidunderlige legemet tilhører vårt legeme. Vårt hjerte har rett til å hente den kraft som det trenger til fra hans hjerte. På denne måten er det ikke lenger vi som lever, men Kristus lever i oss. Vil du begynne å regne med Jesus på denne måten, så vil hele ditt liv fylles av en ny livskilde og alle dine behov vil i fremtiden bli fylt av ham.

Så ta da Jesus selv i all hans fylde og la ham få lov til å leve sitt liv i og gjennom deg. «Av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde». (Joh. 1, 16)

Kristen kvardagskultur

Spalte-
redaktør:
**Erling
Thu**

Eikebakken 13
4560 VANSE

I kvardagskultursida vår denne gongen gjev vi rom for nokre tankar om vinter og vår frå ein far og sønene hans. Vi tykte at det kunne vera passande å ta med seg desse tankane no ved overgangen til lysare tider.

På ny vil vi oppmoda lesarane våre å senda oss stoff. Vi vil ikkje at kultursida berre skal vera ei diktside, noko det heller ikkje har vore, men vi ynskjer at denne sida kunne avspeгла litt av den skapande glede vi finn mellom kristne. Vi takkar for alle gode brev og ynskjer nye reaksjonar velkomne. Rundt om i dei kristne heimane og vennsamfunna finn vi ein levande kvardagskultur som vi ynskjer å gje rom for i Pioneren. Den såkalla «finkulturen» går over hovuda på folk flest. Den kristne kvardagskulturen er eit folkeleg uttrykk dei fleste forstår og verdset. La oss ikkje gøyma oss bort, men frimodig stå fram med det liv som gjev seg ulike uttrykk i skapande gjerning.

Kjenner du folk som er utrusta med skapande evner på ulike område, skriv eit stykke om dei, ta nokre bilete og send det til oss. Kan du ikkje sjølv skriva om det du tykkjer skulle verta kjent for fleire, så gje oss eit vink. Elles ventar vi på fleire dikt, små stykke, hendingar og opplevingar i ei litterær form du finn nyttig.

Gud velsigne deg! Ta fram pennen og skriv straks!

Vennleg helsing
ERLING THU

VINTER — VÅR opplevd av ein far og to søner

Snø, snø,
slaps på veiene.
Renner på ski,
snø på fjellene.
Kom, kom, ut og lek,
gå på skøyter på isen.

David

Kulden og frosten er her,
vinteren har nå begynt
sitt vanlige verk.
Snøen faller fra himmelen ned,
og blir til glede for alle barn.

Vær du også som et barn,
gled deg i vinterens glade tider.
Selv om det er kaldt,
så er det så vakkert,
den gir oss en tanke
om renhet og fred.

Snøen legger seg ned,
som et hvitt og rent teppe
over det sorte og dagligdagse liv.
Den er en oppmuntring
som vi alle skulle bruke.

Ja, gled deg, ja, gled deg
i vinterens vakre årstid.
La ditt sinn bli fylt av gode tanker,
vær du som snøen,
ren og vakker i din ferd.

Levi

Vinter

Harde fell orda,
haglet skjenner.
Kalde er blikka
ispinnane stikk.
Hatet rår
kjærleiken søv
— og ventar på vår

Vår

Regnet væter
harde haldningar,
hjarta mjuknar.
Milde tankar gror
i nyfunnen varme.
Lovsongen leikar på lippene,
gleda skin i auga.
Kjærleiken blømer
mellom menneske
i eit nytt fellesskap

Erik

VÅR

Våren er kommet
med fugler som kvittrer
og blomster som spirer.
Livet har våknet av sin dvale.

Fuglene begynner å bygge reir
mens ungene så glade leker
en lystig og hoppende lek
til glede for våren.
Nå er alle glade.

Årstidene skifter fra år til år,
men jeg tror folk flest
liker best vår,
for den blir så hjertelig
mottatt av alle.
Levi

Media og vi

Vi kan bare konstatere de negative fakta. De ødeleggende kreftene i verden har tatt video i sin tjeneste. Videobølgen har for alvor nådd vårt land, men mange kristne er ikke klar over omfanget og den innflytelsen video har på samfunnet. I den åndskampen og avkristningen vi står i i dag, må vi kristne aktivt sette oss inn i hvordan dette medium kan brukes i Guds rikes fremme. Her har vi nå i dag virkelig store muligheter og utfordringer.

Selv om dette kan se svart ut, er det likevel enkelte lyspunkt. Dagen-huset i Sverige kan tilby en rekke kristne programmer både for barna og hele familien. I USA har en rekke kristne organisasjoner brukt video over lang tid. Til og med her hjemme tenker kristne i retning av video. Kristen video, KRIVI, er et nystartet foretak som satser på distribusjon av kristne program og kristne filmer som er spilt over på video. På Ottestad, like utenfor Hamar, ligger Ungdom i Oppdrags videostudio, foreløpig det eneste kristne studio her i landet. Det største utbyggingstrinnet ble gjort for fem år siden, og nå satser UIO for fullt og skifter ut teknisk utstyr og går over til kringkastingstandard. Egentlig begynte det for snart ti år siden.

— Første gang jeg begynte å tenke på vi-

Video — for bare noen få år tilbake var det kanpt noen som visste hva det var. Nå blir TV-kassetten en stadig vanligere del av vår hverdag. Videokassettspillere som kan kobles til TV-skjermer, selges i stadig større antall, og diskusjonen om sensur av vold og sexfilmer går høyt.

Tekst/foto: Rune Aasen

deo, var da jeg snakket med en kristen leder fra Amerika, forteller lederen for Ungdom i Oppdrag, Eivind Frøen. Det var i 1971, og han fortalte hvordan de brukte video i menigheten hans. Han beskrev hvordan de la-

get undervisningsprogram, og hvordan de laget program som gikk ut over fjernsynsstasjonene. Jeg ble oppglødd over de mulighetene jeg så, men som en typisk norsk reaksjon ristet jeg på hodet og sa: «Det hadde vært fint å gjøre noe slikt i Norge, men du forstår det går ikke i Norge, fordi...» Jeg kom ikke lenger før han bøyde seg over bordet, så på meg og sa: «Det er vantro. Hvor stor er din Gud?» Det ble en lærepenge for meg, for ofte er vår begrensede tenkning det største hinder for at Gud kan gjøre noe gjennom oss. Etterpå begynte jeg å tenke på hvordan vi kunne bruke video i Norge.

Einar Lundbys vitnesbyrd

Det første skrittet var en innspillingsmaskin og et fargekamera. Deretter gikk det trinn for trinn til redigeringsmaskiner, fullt utbygd studio på 100 kvadratmeter og to fargekameraer. I løpet av denne femårsperioden som er gått siden starten i 1975, har UIO produsert over 300 programtimer. Størsteparten er undervisning og bibeltimer. De øvrige programmene er intervjuer med kjente kristne personer som for eksempel Einar Lundby,

«Ungdom i Oppdrag» satser på video og TV-programmer

Ungdom i Oppdrag har drevet med video i fem år på et halvprofesjonelt grunnlag. Nå skal man satse på utstyr som er godt nok til å produsere program for NRK-TV, og til videokassetter med beste kvalitet rent teknisk. Her et glimt fra det studio som nå skal bygges om, så UIO kan komme på høyde med det beste av TV-produksjon her i landet.

sangprogram og dukketeater. De sistenevnte er blitt svært populære.

Alle disse opptakene er imidlertid gjort med halvprofesjonelt utstyr. Nå går Ungdom i Oppdrag til det skritt å øke den tekniske standarden som dermed vil ligge fullt på høyde med det beste som finnes i Norge. Det betyr en investering i kameraser, innspillingsmaskiner, bærbart utstyr og nødvendig teknisk utstyr for til sammen 1,5 millioner kroner som en førsteinvestering. Med den typen utstyr er det ingen ting i veien for at opptakene kan sendes på lufta gjennom NRK. Radiomonopolet er i ferd med å oppløses, og det vil bare være et tids spørsmål før det skjer med TV-monopolet. Når det skjer, vil vi kristne være klar med erfaring, utstyr og program.

Tilbud til andre kristne

Videostudioet på UIOs hovedbase, Grimerud, er også et tilbud til de øvrige kristne organisasjonene i Norge. De er velkomne til å gjøre egne produksjoner.

UIO er interessert i å bruke både egne folk og søke faglig ekspertise utenfor bevegelsen. Det er nødvendig med en stor stab for å kunne lage et godt TV-program. Ved siden av egne folk, ønsker man i UIO å trekke inn folk utenfra, og de kan jobbe på sine egne spesialfelter. På den måten kan

det bygges opp en kristen ekspertise på programproduksjon.

Nå er det aktuelt å lage en lang rekke program. Produksjonen av dukketeater vil gå videre samtidig med framstilling av nye barneprogram. Program som kan brukes i menigheten som undervisning, i Unge Hjem-grupper, bibelgrupper og i andre sammenhenger er det også aktuelt å lage. Mange prester sliter med konfirmantundervisningen, og der kan det være aktuelt å lage program som danner en innledning til timen og er utgangspunkt for videre samtale.

Video er også et ypperlig middel til å nå fram til ikke-kristne. Militærforlegninger, handelsflåten og oljeplattformene har video-avspillingsutstyr. Et kristent vitnesbyrd når fram. Det har vist seg gjennom program som allerede er laget.

Møteturné

Hele videoutbyggingen i UIO er finansiert ved frivillige gaver. Fra januar til slutten av mars reiste Eivind Frøen på en møteturné til omkring 30 steder og byer i hele Sør-Norge. Det ble gitt anledning til å gi til oppbyggingen av videoprojektet. Flere organisasjoner på lokalplanet hadde gått sammen med UIO om arrangementene. På enkelte steder ble det ordnet med spesielle regionale samlinger for prester, kateketer og andre kristne ledere om bruken av video. Der demonstrerte folk fra UIO forskjellige typer program og fikk i gang samtale om de muligheter video har i forenings- og menighetssammenheng. Video — dette nye mediet er med andre ord på full fart inn i kristne sammenhenger.

Tre av foregangsmennene bak Ungdom i oppdrags satsing på video. Fra venstre: ansvarlig for program, Alv Magnus; leder for UIO: Eivind Frøen; og leder for den tekniske siden, Livard Andreassen.

SIGURD SØRHUS:

Ord fra Grunn-teksten

Υἱός

NT har mange ord for barn. For oversiktens skyld kan vi sette det opp slik:

- Teknon — barn (av N.N.)
- Brefos — ufødt barn el. baby
- Paidion — baby
- Pais — barn 7—14 år el. slave
- Nepios — barn, hjelpeløst, lite
- Hyios — sønn.
- Thygater — datter.

Jesus var Guds **Sønn** (ho hyios tou Theou) Rom. 1, 4. Han ble dømt til døden fordi han erklærte seg som Messias, Guds **Sønn**. Men ofte kalte han seg selv for **Menneskesønnen**. Gud og menneske — det er de to egenskapene ved Jesus som gjorde at han kunne forløse menneskeslekten ved sitt offer. Han er også den eneste som har vandret på jord som et fullt og helt menneske. Han var i sannhet **Menneskesønnen**.

Men også de troende kalles **sønner**. «Han som helliggjør og de som blir helliggjort, har alle samme opphav. Derfor skammer ikke **Sønnen** seg over å kalle dem brødre», sier Hebr. 2, 11.

Paulus bruker **sønn** og **sønner** ganske mange ganger. I Galaterbrevet forklarer Paulus at i og med Kristus kom en ny tidsepoke. Under loven var de troende som barn (nepios). Men ved troen på Jesus har vi fått **sønnekår**. Gal. 4, 5. (Det står ikke barnekår). Vi er blitt **sønner** som kan si Far til Gud, og vi er arvinger.

de Vern F. Fromke sier at grekerne og romerne bare adopterte sine egne barn. Det var ved adopsjon guttene fikk rettigheter og plikter som **sønner**.

Ved troen på Kristus har vi allerede fått **sønnekår**, sier Paulus. Gal. 3, 26. Men da må vi også oppføre oss som **sønner** og ikke lenger trælle under loven eller leve i syndige laster. Vi må vandre i Ånden. Nettopp det er kjennetegnet på oss som Guds **sønner**, at vi vandrer i Ånden. «Så mange som er ledet av Guds Ånd er Guds sønner (hyioi Theou)» Rom. 8, 14.

Det ser ut til at Paulus bruker **sønn**, **sønner** for å betegne den ansvarsbevissthet og modenhet som bør finnes hos de troende. Vår høye stilling i Kristus krever en tilsvarende høy standard. Johannes bruker gjerne **teknon**, **tekna**, for han er mer optatt av avstamningen — at vi er født av Gud og har fått hans natur.

«Se, jeg sender eder som får midt iblandt ulver.»
Matt. 10,16 .

Indianapolis Teen Challenge ble starta av en dame ved navn Betty Violette. Hun leda dette arbeidet helt fram til våren-80. I 10 år gikk hun selv på stoff, deriblant morfin og heroin. Før Herren kalte henne til Indianapolis, var hun mellom anna ved Chicago Teen Challenge i 3½ år.

Da hun kom til Indianapolis, jobba hun fulltid blant ungdommer på gata. Etter en stund meldte behovet seg for et mer handfast program, og det førte til at senteret fikk sin plass ved East Fall Creek.

I dag rommer dette senteret ca. 100 ungdommer foruten staben. Det er et av de svært få Teen Challenge-sentre i USA som jobber med tenåringer under 18 år. Ungdommene går igjennom et 8 måneders rehabiliteringsprogram. Noen sentre driver krisesentre («Outreach») som innebærer et 3 måneders opphold i første omgang. Etter dette har da «the Students», som de kalles, anledning til å fortsette i et lengre program i en annen stat.

Indianapolis Teen Challenge er godkjent av State of Indiana Department of Mental Health, Division of Addiction Services (DAS). De deltar også i treningsprogrammene. En doktor er tilgjengelig 24 timer i døgnet. I løpet av den tiden de narkomane bor på senteret, er det regelmessige undersøkelser av tannleger og andre leger.

En kveld prata jeg med Charles «Chuck» Jasicki på kjøkkenet. Han var leder for guttene. Jeg fortalte ham at jeg ble tvunget til å slåss med guttene fire ganger den dagen. Selv om det var deres egen feil, likte jeg ikke å måtte løse konflikter på den måten. Han venta litt før han svarte: «Det er bare noe som må gjøres av og til. Som leder vet jeg at jeg må være streng med dem for å opprettholde disiplinen, og ofte

Indianapolis Teen Challenge ble grunnlagt 15. juli 1969. Senteret er basert på den virksomhet som David Wilkerson starta i Brooklyn, New York. Pennsylvania-presten ble snart kjent blant de 350 ungdomsgjengene som regjerte i New York's bakgater. Målet var, og er fremdeles, å hjelpe narkomane og prostituerte til å finne et liv med mening i, gjennom troen på Jesus Kristus.

I dag er det over 90 slike sentre i USA, og om lag 140 andre i resten av verden. Alle drives mer eller mindre etter samme mønster. I 1972 ble det etter en stor undersøkelse hevdet at 85% av klientene ble fri fra stoffet. Selv regner Teen Challenge med at omtrent 74% av heroinmisbrukerne som fullfører programmet, blir kurert.

Tekst og foto: Helge A. Øren

Glimt fra «Teen Challenge» i

Besøk ved Indianapolis

ender det med slåssing. Disse folkene kommer rett fra gata, der konflikter ofte løses med knyttneve. Slik er bare Teen Challenge, Helge. Snakker du mildt til dem, så bare trækker de på deg og utnytter deg.»

Teen Challenge er langt fra bare slåssing og restriksjoner. Det er også oppriktighet og kjærlighet i dette fellesskapet.

Jentene var et kapittel for seg. De var de snilleste og mest ømhjerta mennesker jeg kan huske å ha møtt. Men i neste øyeblikk kunne de skifte om til det motsatte. Grunnen syntes å være at inntrykkene fra det tidligere livet fremdeles var sterke. Mange huska fortida som om det skulle ha skjedd dagen før. Det tar tid å lege de sår et liv i prostitusjon har forårsaka. For mange var det vanskelig å tilgi seg selv, og derfor trodde de ikke at andre

kunne tilgi dem heller. Jesus sier: «Heller ikke jeg fordømmer deg; gå bort og synd ikke mere!» (Joh. 8,11) Dette ble for mange vendepunktet til et nytt liv. De satte virkelig pris på det nye livet. Hver morgen og hver kveld ble Guds navn opphøya gjennom sang og vitnesbyrd.

Staben bestod av mennesker som hadde kjennskap til stoffmisbrukere og deres problemer. De delte rom med misbrukerne, og på den måten var de tilgjengelig til enhver tid.

Det ble også gitt rådgivning 24 timer i døgnet. Mennesker i nød kunne ringe inn, og for at flest mulig kunne få hjelp, ble dette lagt over 3 linjer. Foruten dette var det også ganske vanlig at ugifte mødre og gravide jenter ble tatt hånd om av Teen Challenge. Krisebehandling er blitt tilbudt til fengsler, rettsvesenet/domstoler og sykehus, i tillegg til gutte- og jenteskoler. Først og fremst er tilbudene retta direkte til problemfylte hjem. Nettopp derfor har denne virksomheten fått navnet «Home Mission». Skulle det vise seg at en klient er bedre tjent med en annen

allenge» USA

Teen Challenge

form for behandling, er det muligheter for overflytting. Derfor jobbes det også for å utvide kontakten utad til lignende program.

Hver mandag var jeg sammen med Michael Schlusser, som hadde sin fridag da. Som regel var vi «downtown» Indianapolis, og flere kvelder gikk vi tilbake til Senteret. Jeg ble fortalt at jeg aldri skulle stirre på noen, og ikke være redd. Jeg er ikke i tvil om at Jesus beskytta meg mang en gang. Disse rådene hjalp meg til å unngå trøbbel, ikke bare i Indianapolis, men også i Baltimore, Pittsburg, Chicago, Detroit og ikke minst New York. Jeg merka ofte en undertone av hat fra negrene. Noen hata de hvite fordi deres forfedre var slaver for de hvites forfedre. Andre hata fordi de følte seg diskriminert.

Indianapolis er en by uten noe særlig godt rykte. Strøket rundt Senteret var prega av stor fattigdom. Det var stort sett negrer som bodde der. Mange hadde flytta fordi miljøet var hardt. En motorsykelgjeng hadde også sitt tilholdssted i nærheten. Om kveldene hørte vi ofte skyting rett over gata i Fall Creek Parkway South Drive. En av lederne fortalte meg at flere hadde blitt drept i dette skogholtet. Nabolaget var heller ikke ukjent for politiet. Ofte så vi bevæpna patruljer og helikopter gjennomsoke området. Jeg må si det var litt uvant å sove med all skytingen utenfor og en inngangsdør uten lås. Men etter en stund la man knapt merke til slike episoder.

Hver dag var det praktisk arbeid. Senteret tok imot papir, glass og skrapjern. Dette ble samla opp og solgt. Endel av tiden gikk med til rydding og vedlikehold av husene, både utvendig og innvendig. Om kveldene var det skole, og lærere fra nærliggende High Schools kom til Senteret og underviste. Etter skoletid var det en kort andakt. Fredag var det filmkveld, og lørdagen hadde guttene samling for seg selv i guttebygget. Søndag var kirkedag, og da dressa man seg opp etter beste måte. Teen Challenge ble alltid godt mottatt i alle de forskjellige kirkerne.

Fra venstre, Irvin, Danny (leder), Chris, Terrill som studerer Bibelen i sammen.

Representanter fra Senteret ble også invitert til forskjellige klubber, foretningsgrupper og alle kirkesamfunn. To ganger den tiden jeg var der, ble det laget TV-program om Senteret. Dessuten har Senteret også spilt inn LP-plate.

Julen -78 fikk Senteret en ny buss av kirkerne de går til. Mer enn én gang så

Michael Schlusser fra Chicago t.v. «Chuck» Charles Jasicki, guttelederen.

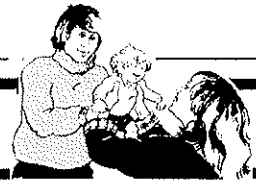
jeg at de ble velsignet med en sjekk på 1 000 \$. Dette kom godt med. Senteret trenger 40 000 \$ pr. mnd. for å holde det gående. Både hovedbygget til 4 mill. \$ og de mange kjøretøyene som de hadde, var finansiert av gaver.

På senteret fantes det også noe som de kalte for «the Blessing Room». Dette var et rom fylt av klær, sko og anna nyttig som folk hadde gitt til Senteret. Når noen hadde behov for noe, så fikk de det de trengte fra dette rommet.

Når «the Students» forlater Teen Challenge, begynner mange på bibel-skole, blir medhjelpere ved Senteret eller reiser til Lindale i Texas. Der har David Wilkerson en skole hvor man kan lære mer om lederskap og arbeid blant narkomane. Skolen heter World Challenge Institute of Christian Training (tidligere Twin Oaks Leadership Academy). Det diplom man får etter å ha fullført Teen Challenge programmet, er til meget god hjelp når man senere søker arbeid. Men det som betyr mer enn arbeid, er at man har fått et nytt liv — og funnet Sannheten.

Hovedbygget ved Senteret

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12
3700 Skien

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HARMONI

«God dag! Hvordan har du det?»

Kjenner jeg deg rett, svarer du med tradisjonell høflighet: «Jo takk, jeg har det bare bra.»

La oss sammen se litt inngående på denne vår norske form for hilsen. Det er en av de fineste hilsninger jeg kjenner til. Svenskene hilser ofte bare «Hei!» Amerikanerne hilser vel noe i likhet med oss, men både de og vi legger helst liten betydning i vår hilsen.

Først ønsker jeg altså at den dagen du nå har begynt på, må bli god for deg. God, slik at du ganske enkelt sier når du legger deg til ro for natten: «Denne dagen har vært en god dag.» Hvordan har du det? Jeg mener ikke da å spørre hvordan du tror dagen i dag vil forløpe, men hvordan hadde du det i natt som var, i går, i uken som gikk? Når du nå skal svare ærlig, kan det nok ta litt tid før du får gitt det riktige svar. Våre høflighetsfraser venter egentlig ikke på noe svar. Vi har ikke tid, og vi har ikke rom i våre hjerter, vi har så nok med våre egne problemer og tanker.

Men nå vil jeg gjerne bryte denne beinhard tradisjonen, og jeg legger i hilsenen hva det virkelig menes. Det kreves ikke tid og åpenhet bare fra min side, men også fra din. Jeg spør ikke for å være nysgjerrig, men for om mulig å være med på løse noen av de problemer som har tårnet seg opp og gjort det slik at du ærlig må innrømme at du ikke har det bra.

Det er opplagt at for å kunne hjelpe en annen, må det sluttet kontakt. Jeg ønsker at du skal ta kontakt med meg. Jeg må fortelle deg med en gang at jeg ikke tror meg å være noe overnaturlig menneske som hører stemmer og ser syner, men jeg har en enkel tro at jeg ved Guds hjelp og din åpenhet kan bety noe for deg. Jeg er nemlig overbevist om en ting, og det er: Gud vil du skal ha det godt. Med andre ord: Gud vil du skal føle deg harmonisk.

Hva er harmoni? Ordet er kanskje tatt fra musikkens verden. Det er liksom en verden for seg selv — en underlig verden, som har gitt menneskene ubeskrivelig mye glede og begeistring. Her gjelder også spesielle lover som i alle andre systemer og deler i den verden vi lever i. Gud har gjort det slik, og vi fatter litt av det. Vi aksepterer det også. La oss ta et eksempel: Vi spiller en sang i C-dur. Det grunnleggende element for harmoni er trekklan-

gen c - e - g, så har vi F, f - a - c, G, g - e - h.

Det står fritt for deg å protestere. Du kan si: Nei, jeg vil lage mine egne lover. Jeg er lei av det tradisjonelle, jeg vil ha mine egne harmonier som sikkert skal bli like bra, og helst bedre. Du kan prøve alt du makter, du bare sliter deg ut. Kanskje du har laget noe, og spilt det så mange ganger at ditt musikalske øre har tatt skade, og du aksepterer det, men at det bringer deg noe godt, beriker deg, tror jeg ikke. Forstår du hva jeg mener? Jeg mener at vi mange ganger er like tåpelige når det gjelder å sette sammen delene (enkelthetene) i livet vårt. Gud sa til de første menneskene: Vær fruktbare og bli mange.

- Fyll jorden og legg dem under dere
- Råd over fiskene i havet, fuglene under himmelen, og alle dyr som det kryr av på jorden.
- maten deres skal være fra alle planter som setter frø, så mange som finnes på hele jorden, og alle tre som bærer frukt med frø i.
- Maten til dyrene og fuglene skal være alle grønne planter.

Det er som Gud drysser alt dette ut, som biter i et puslespill.

Det var mye annet også som Gud gav til oss, men vi skal ikke referere mer nå. Jeg vil gjerne gi det et annet bilde, slik at du skjønner hva jeg mener.

Min nevø fikk en rund trekule i julepresang. Den var så rund og fin, og trillet så lett bortover bordet. Men det var ikke derfor han fikk den, han fikk den fordi det egentlig var et puslespill. Kulen var sammensatt av mange ulike deler. Når disse kom fra hverandre, krevde det ikke så liten tid og tanke for å finne rette plasser for de små enhetene. Det skulle til slutt bli en enhet. Min nevø fikk ikke denne kulen for

at han skulle få det vanskelig, men det lå en veldig utfordring i det, en spenning. Det ble en test på utholdenhet og tro, tiden ble givende, meningsfylt og interessant. Når det gjelder utholdenhet og tro, vet jeg forresten ingen som med større iver gir seg i kast med slike oppgaver som min mann. Han er forresten også svært flink til å sette de små livsdelene i vårt samliv sammen til en harmoni, og enhet.

Jeg slo opp i en amerikansk Dictionary for å se definisjonen av harmoni, og den var følgende:

— Å veve inn forskjellige deler til en enhet.

— Å arrangere systematisk sannheter (livslover) med henblikk på å bevise fullkommen harmoni.

Du har også fått en «KULE» til presang av din Far i Himmelen. Du har fått ingrediensene til et harmonisk liv. Kanskje det er akkurat det du vil protestere på. Du sier: Det mangler vesentlige deler, det er håpløst.

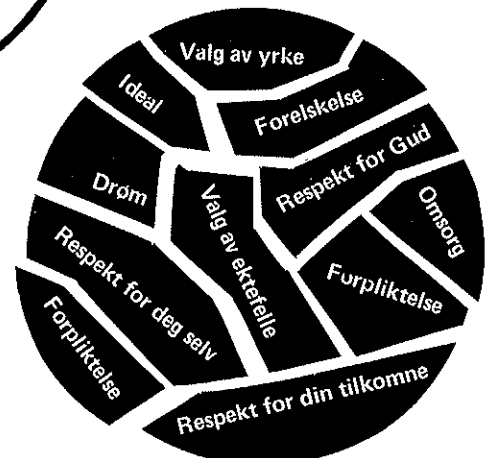
Nei, det er ikke håpløst. Kanskje du er på leting etter den viktigste delen. Jeg vil så gjerne hjelpe deg å finne den, slik at du blir harmonisk, hei — en enhet.

Det kan være at din «livskule» ikke er av de enkleste å sette sammen, men desto mer engasjerende og interessant er det.

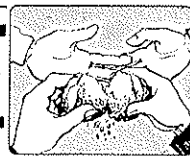
Jeg håper å høre fra dere som føler på disharmoni i hverdagen og familielivet. Send meg et brev, så kanskje vi sammen kan finne løsninger.

Vi skal etter hvert ta for oss noen av disse enhetene som er nødvendige for helheten.

Du må gjerne klippe disse små bitene ut og sette dem i ringen til en henhet, for å demonstrere for deg selv at selv ikke den minste del er ubetydelig.

Vi deler med hverandre

Den fattiges visdom er forakta

I Lukas 10 kapt. er det skrive um Jesus at då han var på vandring, kom han til ein by, og gjekk inn til Marta og Maria. Me kjenner frå Guds ord, at Jesus tok ofte inn hjå desse syskina Marta, Maria og Lasarus. Dette var ein enkel heim, og var dei fattige på verdens gods. Jesus var under dei same vilkår som oss. Han kunde bli trøytt under reisene. Han trong mat og kvile. Desse syskine var glade i Jesus. Derfor fødde han seg heime hjå dei.

I dette høve legg me merke til at Maria sette seg ved Jesu fotar og høyrde hans ord. Det var ei heilt nødvendig innstilling Maria hadde her. Jesus var ikkje komen for å la seg tene, men sjølv og tene og gjeva sitt liv til ein løysepeng for andre. Når so Marta kom med innvendingar, og meinte at Maria kunde hjelpe henne i arbeidet, so sa Jesus at Marta gjorde seg strev og uro med mange ting, men at Maria hadde her valt det nødvendige eller den gode delén.

Det var også Maria som salva Herren med kostbar nardussalve, og turka føtane hans med håret sitt. Jesus gav henne ellers det beste vitnemål: Kvar som helst dette evangeliet vert kunngjort, skal det ho gjorde verta tale um til minne um henne. Maria var sterkt gripen av Jesus, og det var vel ikkje mange som angra so djupt si synd som henne, som ho bekjende ved si handling overfor Jesus. Me kjenner til at nardussalva var ei mykje kostbar salve. Maria var fattig. Men ingenting var godt nok når det galt å ofre alt på Jesus. Ho gjorde alt ho kunde for sin Herre og mester som hadde frelst hennar sjel.

Men dermed skal me ikkje vera blinde for dei gode sidone ved Marta. Når me les Guds ord, og fær ljøs yver dette, so ser me att det er mange som er til stor velsignelse, som me ofte ikkje legg merke til. Jesus forkasta ikkje Marta som tenar, og skapte ein Glorie yver Maria sitt liv. Korleis skulde forholdi ha vore for Jesus um han ikkje hadde fått mat eller kvile. Men i Lukas 10 vilde Jesus ha sagt, at Marta i dette høve skulde ha slappa meir av, og vore stille for Gud på same måte som Maria, so vilde ho ha merka Guds velsignelse og kvile over sitt liv, og arbeidet vilde gå betre og lettare etterpå, samtidig so hadde ho også då fått hjelp av Maria.

Det er eit gamalt ordtøkje som lyder slik, at ein kan sita i gullhaugen og dø av bekymring. Ein kan ha merka det gjennom tidi at ein er overhengt av bekymringar. Det er so mange ting som skal gjerast og ordnast med. Du synest ikkje få unda nokon ting. Du undrast på korleis du skal få «endane til å møtast». Men Jesus hev sagt at ein skal søkje fyrst Guds rike og hans rettferd, so skal ein få alt det andre i tilgift. Ein kan ha merka det at når ein har lagt det ein er uroleg for tilside, og istaden søkt og tent Herren med det pund han har gjeve ein, so vil det melde seg ei djup kvile og rik velsignelse i sitt indre, og alt ordnar seg greit og uformerkt etter kvart.

Men attende til Marta. I Joh. 11 kap. og

20 v, står det: **Då Marta fekk høyre at Jesus kom, gjekk ho han i møte, men Maria sat heime i huset.** Var det ikkje Marta som nettupp her var i den rette stilling. Ho var gripen av Jesus. Marta sa også til Jesus, når Lasarus var død: Herre hadde du vore her, då var min bror ikkje død, men so legg ho til: **Men ogso no veit eg at alt du ber faderen um, vil han gjeva deg.** Marta hadde her ei bergfast tru på Jesus. I det same kapitlet stend det: Jesus sa til Marta: Eg er uppståa og livet, den som trur på meg skal leva um han so døyr, og kvar den som lever og trur på meg, skal aldri i livet døy. Trur du dette? Marta segjer: **Ja, Herre eg trur du er Messias, Guds son han som skal koma til verdi.** Og då Marta hadde sagt dette gjekk ho burt og kalla i stillhet på si syster Maria og sa: Mesteren er her og kallar på deg. Marta var her gripen av Jesus på ein serleg måte og no vilde ho dele velsignelsen med syster si idet ho henvisa Maria til Jesus. Dette synest virke til at Maria fekk eit nytt møte med Herren. For som det stend, so stod ho etter dette **hastig upp**, og gjekk til Herren.

Eg hev gjennom Guds ord sett mange fine trekk ved Marta sitt liv, som er verd å leggje merke til. Men er det ofte slik at me mange gonger kan vera blinde for oppgåverna mange hev for Herren.

T.d. i Joh. 1 kap. 41—43, står det: Ein av dei som høyrde ordet av Johannes, og fylgde etter Jesus, var Andreas, Simon Peters bror. Han finn fyrst Simon, og segjer til han: **Me hev funne Messias, og han førte oss til Jesus.**

Ein skal leggje merke til ettersom Marta ofte vart meir oversett og uteglymt, så gjeld det same forhold med Andreas. Men han vann sin bror for Jesus. Kva betydning fekk vel ikkje Peter seinare i sitt virke for Herren?

Eg synes i dette høve at det kan passe inn å nevne Preikaren 9 kap. 14—16 v.: Det var ein liten by med få folk i, til den kom det ein stor konge og kringsette den og bygde store vollar mot den. Men i byen var det ein fattig vis mann, og han berga den ved sin visdom, **og ikkje eit menneske var kome den fattige mannen ihug.** Då sa eg: Visdom er betre enn styrkje, **men den fattiges visdom vert forakta, og folk høyrer ikkje på det han segjer.**

Dette er ting som desverre vil gjentaka seg, og som er til stort nederlag for Guds sak og fremme av evangeliet.

Fariseerismen vil ofte sita i høgsetet. Men Jesus som nettupp er vårt eksempel til etterfylgjing, refsa nettupp den ånd på det aller strengaste.

I Johannes 2 kap. og 6 v, står det: Den som segjer at han blir i han, han er og skuldig å vandre slik han vandra.

Olav Sveinsson

Ved min Ånd

Sak. 4:6.

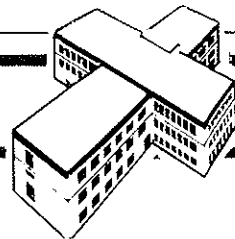
«Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved

min Ånd, siger Hærskarers Herre.» — Det er ikke ved egen magt og styrke, ikke ved egne anstrengelser, at vi bliver frelst og heliggjort. Alligevel kommer mange ind i kristeligt arbejde uden at være omvendte. — Jeg hørte om en vækkelse i Østen, hvor mange blev vundne for Herren, men nu gik det ikke så godt mere, vækkelsen var gået i stå. Flere af den nye generation havde «arvet» de ledende poster, men var aldrig blevne omvendte. De var måske dygtige, veltalende, de havde måske lederevner, men de var ikke frelste, de var ikke fødte påny ved Guds Ånd, de arbejdede i egen kraft. — — Der må en ny fødsel til. Jesus siger til Nikodemus: «Hvad, der er født af kødet, er kød, og hvad, der er født af Ånden, er Ånd. Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes påny». (Joh. 3.)

— Et andet sted siger Jesus: «Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet.» — Det er meget svært for os som kristne at forstå, at alt vort eget intet gavner. Mange kristne ønsker virkelig at leve et helligt liv og være til velsignelse for andre, men kører efterhånden træet i arbejdet, både indadtil og udadtil. — Man kan få det som den kristne kvinde, der misundte sin vaskekone nede i kælderen. Hun vilde heller vaske storvask end ud at virke for Herren, det var bleven trædom for hende. — Hvordan bliver det sådan? Man var da så usigelig lykkelig, da man oplevede frelsen, og man indviede hele sit liv til tjeneste for Herren. Var frelsen da ikke virkelig?

Var det da ikke Jesus, der skabte hele den livsforandring? Var det bare opstemte følelser og begejstring? Nej, det var virkelig Herren, der begyndte, men han fik ikke lov at fortsætte værket. Man opdagede, at de gamle fristelser kom igen, og så tog man kampen op imod dem. Man bad også Gud om hjælp, men man regnede mest med ens gode vilje, og resultatet blev nederlag. Jamen, skal vi da ikke kæmpe mod synden? Jo, men med åndelig våben, og kun med dem. Det er ikke os og Gud, der skal vinde sejren, det er ham alene. — Her er det vanskelige punkt for enhver alvorlig kristen. Det er så svært at forstå, at vi, som kan så meget, slet ikke kan præstere noget guddommeligt, og at vi aldrig bliver bedre eller får sejr ved egne anstrengelser. Det er ikke alene Jesus, der begynder, det er også ham, der fortsætter ved Helligånden. Vort kød, vort eget bliver aldrig andet end kød. — — Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.» Og hvis vi regner med Herren, og kun med ham, da skal vi opleve forunderlige ting. «Alle ting er mulige for den, der tror.» Han vil leve sit liv i os, han vil virke Åndens frugter: Kærlighed, fred, glæde o.s.v. Et helt nyt liv begynder — Åndens liv — hans liv i os. Så lad os da regne alt vort eget for skarn, for at vi kan vinde Kristus og få ham i øje. Så skal vi opleve, at hans opstandelseskraft virker gennem os.

Adolf Nielsen
Lyngby, Danmark

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

«Bruk lokalavisen»

Lærerikt media-kurs

Tekst/foto: Oddbjørn Fåland

I tiden 25.—28. november ble det holdt et mediakurs på bibelskolen. Hovedtema var journalistikk og fotografering. Radio, TV og andre massemedia ble også berørt. Journalist Sverre Dalland, «Aftenposten», John Røvik, med erfaring fra radio i USA, Aril Edvardsen og Rolf Erik Janøy stod for undervisningen.

Vi spurte Dalland hvordan en skal gå frem for å skrive en god artikkel?

Det er viktig at en vet hva en vil skrive om. Mange ganger får vi ennlegg til avisen angående kristne spørsmål, som vi ikke kan ta inn, fordi vedkommende ikke har lært å legge vekt på å skrive i klare punkter. De skriver som regel altfor langt, og blander sammen mange forskjellige punkter. Jo korter et innlegg er, jo større muligheter har det for å komme med. En må også lære seg å skrive enkelt. Unngå fremmedord, klisjéer og sterke ord som f.eks. fantastisk. Folk har fått en oppfatning av at når en bruker mange klisjéer og fremmedord, er det bra skrevet. Men skriver en noe enkelt til en avis, ville det nesten virke dumt. Virkeligheten er den at det er det enkle som kommer på trykk.

Er skrivning i avisen en god måte å nå frem til folk på?

Ja, en kan jo bare se på de rene opplagstallene for avisene. De fleste har en avis. Avisene i Norge er også veldig åpne for å ta inn stoff fra leserne. Kommer det inn noe som er klart formulert og godt skrevet, og som står for vedkommendes personlige syn, tas det med, selv om det går på tvers av avisens linje.

Vil du oppmuntre de kristne til å skrive oftere i avisen?

Ja, absolutt! Det å skrive har på langt nær så mye med talent og medfødte evner å gjøre som folk tror. Det å bli god til å skrive er noe som en trener seg opp til etter hvert. Et riktig godt råd vil jeg gi dere: Få noen til å kritisere det dere har skrevet. Jeg er selv en kristen, og ser det som et stort behov at også kristne kommer til i avisen og sier sin mening. Men det er også viktig at en vet hvorfor en skriver. Det må ikke være for å få navnet sitt på trykk, men for å nå ut med et budskap, avslutter Sverre Dalland.

Kurset ble en inspirasjonskilde til å nå videre ut til alle dem som ikke har tatt imot Jesus. Gjennom mediakurset fikk deltagerne se hvor store muligheter en har.

Journalist Sverre Dalland fra «Aftenposten» var interessant foreleser under mediakurset. «Det å bli god til å skrive er noe som en må trene seg til».

Kjell Haltorp:

Vi må forkynne Kristus først

Tekst: Oddbjørn Fåberg

og Bodil Højris

Foto: Roar Andreassen

Bergen var i år stedet hvor evangelist Kjell Haltorp og elever ved bibelskolen hadde lagt opp til en ukens kampanje som ledd i skolens evangeliseringsprogram. På formiddagene hadde Kjell Haltorp bibeltimer for elevene om «Sjelevinning». På ettermiddagene gikk elevene på husbesøk, og hver kveld var det kampanjemøter, unntatt fredag da det var bønnematt. Kjell Haltorp talte Guds ord i alle møtene. Da innbydelsene ble gitt, kom det mange frem for å søke frelse og fornyelse. På hvert møte kunne en kjenne Den Hellige Ånd smelte forsamlingen sammen til å lovprise Gud. Uken ble også begivenhetsrik for oss elever. Under våre husbesøk fikk vi be med folk til frelse. Vi merket en hunger og lengsel etter et annet liv hos dem vi besøkte. Det var Filadelfia i Bergen som arrangerte kampanjen. Etter stor velvilje fra sognepresten og menighetsrådet hadde de fått låne «Johanneskir-

ken» til møtene på lørdag og søndagkveld. På søndag var formiddagsmøtet lagt til «Eldorado» Kino, som menigheten Filadelfia skal kjøpe, da det ikke er plass nok i det lokalet de har nå. I «Eldorado» er det plass til 800—900 mennesker.

Enhet blant Guds folk

På avslutningsmøtet i «Johanneskirken» samlet alle seg i midtgangen opp mot alteret for å proklamere de kristnes enhet i Bergen og vise at vi ville stå sammen som Guds folk.

I forbindelse med kampanjen skakkett vi med Kjell Haltorp.

Du har sagt at kristenfolket i Norge går en ny tid i møte. Hva mener du med det?

Det siste året har Gud talt til meg om enhet, legemet og menigheten. Gud bygger i dag sin menighet, vekker sitt folk og samler dem til ett. Hodet styrer, og hvert lem har sin oppgave. Herren vil gi oss sine tanker og impulser, så vi kan stå som en enhet for Ham. Gud vil lede hver enkelt. Vi må være åpne, glemme det som ligger bak, ikke sitte med bånd og tradisjoner, men følge med når Gud tar nye skritt. I hvert enkelt tilfelle må vi spørre: «Gud, hva vil du med meg? Hvor er min plass? Hva vil du på mitt hjemsted?» Europa er jo blitt kalt «Det kristne Europa», men i dag er det en misjonsmark, fordi man på grunn av materialismen har sviktet Kristus, og vendt seg fra Gud. Men jeg tror på en ny tid over Europa, med mye bønn, og hvor Gud vil sende ut misjonærer.

Synes du der er mer åpent for evangeliet her i Bergen enn andre steder i Norge?

Ja, det er stor åpenhet for evangeliet her, og Bergen vil få oppleve en stor vekkelsete. Når menigheten vokser og inntar sin posisjon, vil det skje store ting til Guds ære.

Vi må forkynne Jesus

Hva slags forkynnelse mener du skal til for at folk skal våkne?

Jeg tror vi må forkynne Jesus Kristus, og Den Hellige Ånd vil levendegjøre Jesus for oss. Vi må være med og peke på Ham, for ingen menighet eller kirke kan frelse, men kun Jesus. Der hvor det er mye av Den Hellige Ånd, blir Jesus stor, og hvor det er lite av Den Hellige ånd, blir det menneskelige stort. Vi må bli fylt med Guds kjærlighets Ånd, og da vil mennesker omvende seg. Guds ord er farlig uten åpenbaring. I den engelske oversettelsen står det: «Vi omkommer uten åpenbaring.» (Ordspråkene 28, 18.) Troen kommer av forkynnelsen, så vi må forkynne Jesus, for da vil han bli stor for oss, og da kan han begynne å gjøre sine gjerninger.

Det er makt i bønner

Mange menigheter har begynt med bønneretter. Synes du det er behov for det?

Det svakest punkt i menighetens funk-

sjon er bønn, lovsang og tilbedelse. Jesus sier klart: «Mitt hus skal være ett bønnens hus», og vi har meget sterke løfter i Guds Ord når det gjelder bønn. Jesus har gitt oss makt til å binde fienden, djevelen, og løse ut Guds Ånds kjærlighet og fred. Fienden er interessert i å forstyrre oss. Han vil heller ha deg i aktivitet enn at du går inn for Gud og river himmelens krefter til deg ved makt, bønnens makt. Jesus bor i oss, og hvis vi vil at Norge skal unngå krig og ulykke, må de kristne ta tid og gå inn for Herren i bønn. Bønnetter er en av måtene vi kan samles på innfor Herren, så der-

for oppfordrer jeg sterkt til bønnetter. Er det ikke bønnetter der hvor du bor, taler Gud til deg nå om å sette i gang. Om det bare er to stykker, har vi Guds løfte om at han er iblant oss. Begynn ikke med å be en hel natt, men start opp med en-to-tre timer, og etter hvert vil du kjenne at du får bønnens, troens og kjærlighetens Ånd, og du vil elske det som er godt og sant.

Vi lar Haltorp avslutte med følgende visdomsord:

Ser du på deg selv, blir du deprimeret, ser du på andre, blir du interessert, ser du på JESUS, blir du inspirert.

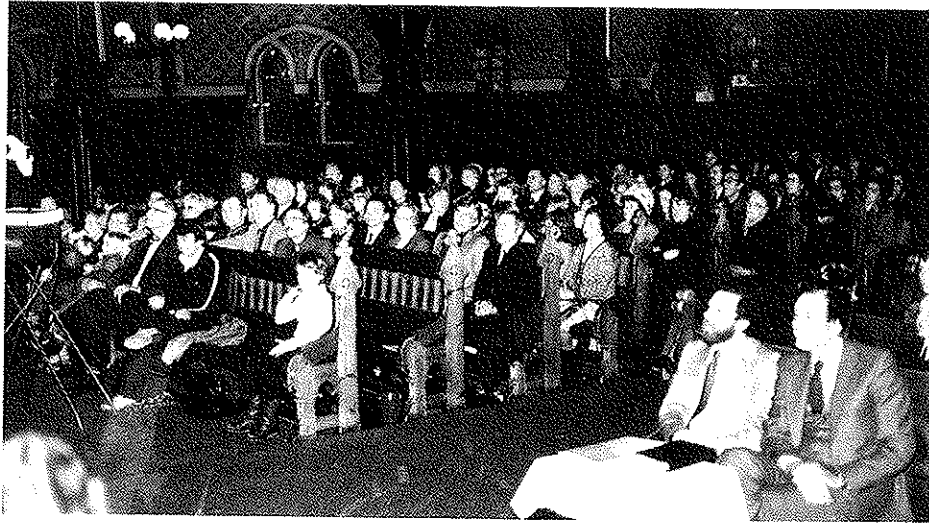
sterke tall som forteller hvilken åndelig modningsprosess en får oppleve på denne bibelskolen. Skolens målsetting er å føre elever som bærer Guds kall, til bevisstgjøring av dette i sine liv. Ved å gi dem grundig bibelundervisning utvikles elevene åndelig, slik at de kan bli motivert for de store oppgavene som venter dem i Herrens tjenste.

Dyktige bibellærere, brødre som har basert sin undervisning på Bibelens autoritære prinsipper, har gjennom årene tilført elevene grundige bibelkunnskaper. Det er dette klare åndelige mønster som usikre ungdommer trenger å bli ført inn i. Derfor har resultater heller ikke uteblitt. Ikke minst vil jeg tro at miljøet og fellesskapet som en internatskole skaper, for de fleste er av en sterk formende karakter. Et ordtak sier: «Den skal tidlig krøkes som god krok skal bli». Det er klart at bønn og fasteuker, deltagelse i møtekampanjer, evangeliserende arbeid i ungdomsteam, ved siden av fostring gjennom bibelundervisning, gir vekst og inspirasjon.

BLI EN PARTNER

Driften av skolen koster penger. Skolestyret har funnet det riktig å holde den månedlige avgiften så lav som mulig for elevene. Skolepengene dekker således ikke omkostningene til driften av skolen. Med tanke på de elever som tar det økonomiske offer ved å gå ett år uten inntekter, er det en glede å appellere til din hjelp. **BLI EN BIBELSKOLEPARTNER!** Vær med på å legge et solid økonomisk grunnlag for driften av skolen. Ved å bli en medansvarlig partner økonomisk, er du med og åpner muligheten for sterkere evangelisering av vårt land og den verden vi lever i.

Skolestyrerepr.
Kjell Kjeldsen

Fra et av møtene i Johanneskirken, Leif Jacobsen og Kjell Haltorp til høyre.

Medansvar

Kjell Kjeldsen

Vakkert innfelt i terrenget ligger Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt i Kvinesdal. Et mektig monument som er reist etter en visjon for mer effektiv evangelisering av vår verden. En av landets største stevnehaller er senere bygget opp rundt bibelskolen. Stedet er godt kjent for det norske folk i forbindelse med den store kristne samlingsen der hver sommer.

I møtehallens underetasjer finnes det et moderne trykkeri som årlig sprer ut tonnevis av evangeliserende litteratur på ulike språk. Likeledes er det installert et studio av toppklasse for innspillinger av andakter, som i dag kan høres av mer enn 1,3 milliarder mennesker. Jo, navnet Sarons Dal klinger godt i den norske kristenhet. Bibelskolen er kommet for å bli!

I mer enn 10 år har bibelskolen stått der og vært et inspirasjonssenter for mange kristne. Ikke minst har den vist å ha appell til de mange unge som brytes mellom kallstanker og yrkesutdanning. Det viser seg at de fleste som har gått på denne bibelskolen, har fått sin livskurs staket ut for de kristne verdier. Hittil har ca. 550 elever gjennomført det etterårige bibelkurs ved skolen. Statistikken forteller at hele 70% av disse er engasjert på heltid, enten som misjonærer, evangelister eller menighetstjenere. Dette er

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
 kr. 100,- pr. måned.
 kr. pr. måned. (Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Denne kupongen sendes til: Troens Bevis Bibel & Misjons Insitutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

Misjonsskolens elever utfører praktisk arbeide

Av Eli Wenche Harjo

Hver fredag ettermiddag er alle elevene ved bibelskolen spredt utover de forskjellige avdelinger ved Troens Bevis for å arbeide. To av oss er plassert på radioavdelingen, hvor vi arbeider med de engelske brevkursene. Jeg har bedt Liv Myrmel si litt om hva dette arbeidet har betydd for henne.

— At jeg har fått være med å arbeide på massekommunikasjonssenteret har utvidet min horisont når det gjelder evangelisering. Jeg ser at det er mange måter å nå mennesker med evangeliet på.

Vi blir satt til forskjellig kontorarbeid, som er en del av evangeliseringsarbeidet.

Fra de landene hvor radioprogrammene blir sendt ut, kommer lytterbrevene strømrende inn. Mennesker ønsker hjelp til frelse og råd i andre situasjoner, og vi opplever at arbeidet bringer resultater. Det er i dag ca. 7000 elever ved de engelske brevkursene, og stadig kommer det inn lister med nye navn.

Jeg er glad for tiden her på bibelskolen, og det er inspirerende å se det arbeidet som drives i Sarons Dal. Evangeliet blir mangfoldiggjort og spredt utover store deler av verden. Som unge kristne har det stor betydning for oss å få se hvilke muligheter vi har i dag, dersom vi skal nå de store massene.

Jeg er glad for å få se dette arbeidet fra innsiden, og jeg tror at det vil ha stor betydning for mitt kristenliv.

Liv Myrmel (til venstre) og Eli Wenche Harjo i arbeide med å svare på brev ved Troens Bevis radioavdeling. (Foto: Frank Strand).

Lest og hørt...

HØSTNINGSTID

Odd Bergum — Klango FLP 3072
FMC 1072

Odd Bergum er ikke noe nytt navn innen norsk kristen plateproduksjon. Han har en rekke innspillinger bak seg. Og her kommer han med sin siste plate «Høstningstid». Platen går i rein trad. country og det er virkelig driv over musikken. Og så er da også innspillingen gjort i Sverige med prof. studiomusikere.

Egil Fossum som også er produsent har arrangert plata med gode passende arrangementer.

Bergum synger med virkelig innlevelse og følelse. Han har også skrevet noen av sangene selv som for eksempel «Eventyrlyst» som er et fint personlig vitnesbyrd. Tekstinnholdet er stort sett bra, men det er brukt veldig mange typiske kristne klisjeer.

Men dette er helt sikkert Odd Bergums beste innspilling.

Bernt Austad

PILEGRIMSANGER

med Solveig, Sølvi og Ole.
Klango FLP 3073
FMC 1073

Dette er den andre plata i serien ønskesanger som Klango utgir. Og her synger Solveig, Sølvi og Ole en rekke kjente gode gamle «Pilegrimssanger» som foreksempel «Jeg har hørt om en stad», «Jeg går til himlen» o.s.v.

Kjell Hansen er musikalsk leder for denne plata og han har arrangert den. Arrangementene er velfylte og lager en ny gnist i disse gamle sangene. Denne plata er som mange andre kristne innspillinger også laget i Sverige.

Bernt Austad

AKTUELLE KASSETTER

«De åndelige nådegaver»

Av Leif Jacobsen

Dyptgående undervisning som tar sikte på at enhver skal oppdage og utvikle sin åndelige gave og funksjon i Kristi legeme

11 kassetter i to permer
Kun kr. 225.- + porto.

Filadelfia Kassetts-misjon
Øvregt. 11, 5000 Bergen
Tlf. (05) 21 59 21

Navn.....

Adr.....

Postnr.....

Kalenderen

Som gjort kjent tidligere er denne spalte åpen for gratis kunngjøring av samlingen som er åpne for all Guds folk. Vi må ha meldinger ca. 2 mnd. før utgivelses-dato. Pioneren kommer ut 6 ganger i året rundt: 1. jan - 1. mars - 1. mai - 1. juni - 1. sept. 1. nov. Kontakt redaksjonen. Til dette nr. har vi fått inn følgende meldinger:

SANDOM RETRATSENTER

ønsker velkommen til dage med bibelsamtaler, bønn, andakter, Jesusmeditasjon m.m. For nærmere opplysninger kontakt: Sandom Retratsenter 2685 Garmo. Telf.: 062-12745.

Tider: 9.-14. mars, 23.-28. mars, 4. april, 14.-20. april, 3.-8. juni.

LOVSANGS OG FORNYELSE KONFERANSE I OPPDAL

Tema: Guds kraft.

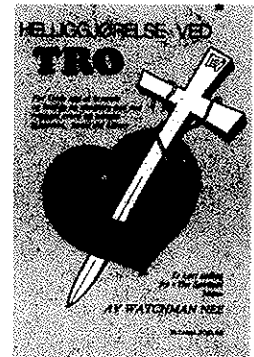
Hovedtalere: Åge Åleskjær, Rune Brannstrøm, Sverre Granlund. Øvrige deltagere: Vilhelm Langemyr, Kjell Haitorp, Reidar Svennberg, Erling Thu, Elsa Brannstrøm, Tony Jessen, Per Otto Belsvik. Sang: Torbjørn Bakksvør og ungdomskoret «Gjenreisning», Oppdal. Nærmere opplysning: Hans Rogstad, 7340 Oppdal. Telf.: (074) 21 663.

Tid: 5.-8. juni (Pinsen 81).

INSPIRASJONSDAGER 81

i Horten. Hovedtalere: Sven Nilsson, Sigvard Wallenberg, Kjell Haitorp. Forkynnere fra menighetene i Horten deltar. Bli med på dager du ikke vil glemme.

Tid: 12.-14. juni (helgen etter pinse).

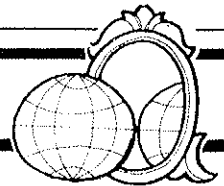

I denne boken presenteres et utvalg fra Watchman Nee's «The Spiritual Man», med særlig henblikk på kjødet. Boken vil dekke et sårt behov, nemlig å skille mellom åndelig og sjelelig kraft.

Boken kan bestilles direkte fra

Nils Kjell Heggland
4100 Jørpeland

PRIS KR. 12,00 PR STK.
+ 30% VED KJØP AV 5 STK.

PEK

Pinsevennes Europakonferanse vil bli holdt i Helsingfors i tiden 21.—26. juli 1981.

Hvert tredje år blir det holdt denne storsamling for Europas ca. 400.000 pinsevenner. Temaet for konferansen blir «Jesus er Herre.»

For første gang kommer vi til å få med talere fra de øst-europeiske landene: Polen, Romania, DDR og muligens fra Ungarn og Bulgaria.

Foruten de alminnelige sesjonene, ble det besluttet å holde seminarier om emner som spesielt interesserer forkynnerne, f.eks. pinsemenighetenes lære, menighetsliv, profettjenesten, familieliv, verdensevangeliseringen etc. Som bakgrunn for disse diskusjoner, skal en timanns gruppe, før konferansen, fremstille et kompendium.

PEK-komiteen oppfordrer alle menigheter i Europa om forbønn, slik at denne store fellesamling skal få være et middel til at den fornyelse- og vekkesesbølge som har fått sin begynnelse i Finland, skal få bre seg ti hele Europa og videre til jordens ender.

Kristen alkoholikeromsorg

Sjelsorg er viktigere enn leger og eksperter i det sosiale arbeidet. Denne konklusjonen finner man i en utlegning om emnet helse- og sykeomsorgs administrasjon ved Göteborgs universitet.

Legene burde få bedre informasjon om den humanitære omsorg som kristen virksomhet tilbyr, er forfatteren Astrid Karlssons kommentar.

«Kristen alkoholikeromsorg er helt overlegen den omsorg som gies gjennom kommuner og fylkesting.» Det slår sykepleieren og forskeren Astrid Karlsson fast i en rapport ved Göteborgs universitet. I sin undersøkelse har hun sammenlignet Lillhagens sykehus i Göteborg, som er typisk for den tradisjonelle omsorgen og Lewi Pethrus-stiftelsen. Astrid Karlsson hadde fulgt opp 76 personer som ble inntatt til behandling i 1970. 38 til Lillhagen og like mange til LP-stiftelsens behandlingshjem. Siden ble resultatene sammenlignet etter fem års behandling. Av dem som hadde blitt tatt inn på LP stiftelsen, hadde 84 % fast ansettelse og 92 % eget bosted i 1975. Men blant dem som hadde blitt tatt inn på Lillhagen hadde arbeidsløsheten og sosialbidragene bare øket.

Omkring 15 % av alle de 76 inntatte hadde familie da de ble tatt inn for behandling i 1970. Av de som hadde blitt behandlet på LP stiftelsen hadde 68 % familie i året 1975, mens tallet for Lillhagen pasientene var 9 %.

Astrid Karlsson drar den konklusjon at sjelsorg på kristen basis er viktigere enn leger og eksperter på sosialomsorg. Hun syns at landets leger burde få bedre informasjon om den hjelp som er til rådighet i kristen regi. Helseomsorgen koster nærmere 12 % av bruttonationalproduksjonen. Nå syns hun det burde være på tide å satse på omsorgsformer som gir resultater.

Det er oppfølgingen etter sykehusoppholdet vi mangler i dagens samfunn, sier Erik Edin på LP-stiftelsen. Mange komponenter må til for at en effektiv etterbehandling skal fungere. Der brister det vanligvis når det gjelder den tradisjonelle alkoholikeromsorgen. Men ingen skygge skal falle over Lillhagen. Vi behøver sykehusene også. Erik Edin hevder at det burde finnes mye større muligheter å få sjelsorg på sykehus og poliklinikker.

En sjelsørger kan mange ganger være like viktig som en lege, sier han.

Norge — misjonsmark?

Norge i dag må regnes som et misjonsland idet ca. 80 % av befolkningen står i et uforpliktende eller et fjernt forhold til kristen tro og liv. Enkelte har reagert på dette og mener at ordet misjon kun gjelder sendelse til nye steder, til hedninger som ikke har hørt evangeliet. Når det gjelder situasjonen i Norge må en tale om forherdede døpte, hevdes det. Hva skal vi si til denne forståelsen?

For det første må vi slå fast at det ikke er noe bibelsk grunnlag for å reservere ordet misjon bare for pioner-misjon i nye områder. Selv om det i dag er kristenhetens største misjonsutfordring å nå de 3 milliardene som ennå ikke har fått evangeliet, må vi også drive misjon i vårt eget land. I misjonsbefalingen sees nettopp hjemmemisjonen i Jerusalem og verdensmisjonen i jordens ender i samme perspektiv. Vi må ha klart for oss at det er et gjensidig avhengighetsforhold mellom indre- og ytre-misjon.

Videre skal vi være oppmerksom på at de aller fleste av våre ytre misjonærer i dag står i et indremisjonsarbeid i den forstand at de arbeider innen selvstendige kirker i land hvor storparten av befolkningen i noen grad har hørt om Jesus. Og det må ikke forundre oss om ivrige misjonskirker i Afrika og Asia i fremtiden finner å måtte sende misjonærer til Vesten. I dag er det afrikanske misjonærer i England som får være redskap til vekkelser innen døde kirker.

Vi må dernest spørre om det er holdbart å kalle de mange kirkefremmede i vårt land for forherdede døpte. I den grad noen opplever det problematisk å tale om misjon blant døpte, så er det vel snarere vår dåpspraksis det er noe galt med, enn at vi ikke skulle misjonere dem som ikke tror. Vårt inntrykk er at svært mange moderne nordmenn egentlig aldri har vært i en reell valg-situasjon hvor de etter å ha fått evangeliet presentert på en forståelig måte har sagt et bevisst nei til Jesus. Og da er det ikke riktig å bruke et så alvorlig ord som forherdelse om disse. Det er for lett vint å kaste skylden på de kirkefremmede. Bør vi ikke heller som kristenfolk rette søkelyset innover på oss selv, våre holdninger og arbeidsmetoder? Det skulle vel ikke være vårt manglende misjonssyn eller begrensede metoder som anklagen rammer?

Bent Eriksen i «For Fattig og Rik»

Åpenhet for framtiden

Framtidsstro innebærer åpenhet for forandring. Vekkelsens folk taler gjerne om den dramatiske utvikling som ligger bak — og visst har vi mye å lære av vekkelseshistorien. Men framtidsstro innebærer også åpenhet for at framtiden innebærer forandring, kanskje til og med dramatisk og revolusjonerende. På samme måte som vi ser Guds hånd i de forandringer som ligger bak, må vi kunne se den i de forandringer, som vi tror ligger foran oss.

En fastlåsing i det forgangne, en tradisjonalisme, der formene i seg selv er blitt hellige, og ikke lenger livets tjenere, utgjør en trussel mot den kristne framtidsstroen. Frykten for forandring graver skyttergraver, hvor den eneste funksjonen er forsvar, og offensiven blir borte.

En sunn og balansert åpenhet for forandring

må ikke forveksles med en mangel på vilje til å forvalte en levende, åndelig arve. Men den sier ja til et forvalterskap av livet, ikke av formene. Og den ønsker et forvalterskap under Åndens suverene ledelse, der man våger tro at Gud vet best. Sikker på Guds trofasthet, åpen for forandringer under Åndens ledelse.

Birger Thureson i lederartikkel i *Evangelii Hårold*

137-årig ex-slave død

Bartow, Fla. - Charlie Smith, en tidligere slave, døde i oktober i en alder av 137 år. Han var den eldste amerikaner.

Da han var 131 år, mottok Charlie Kristus som sin Frelser. Ruble Enlow, pastoren i Gibsons Assembly, Lakeland, Fla. Charlie til Herren mens han lå på sykehuset, ifølge en artikkel som sto i *Pentecoastal Evangel* 16. juni 1974, med overskriften «131 år uten Kristus».

Da Charlie var 12 år gammel, ble han bedratt av den første hvite mannen han noensinne hadde sett. Et skip hadde lagt til land i nærheten av hans afrikanske hjem. Folk stimlet sammen for å se det vakre opplyste juletreet ombord på skipet. Charlie ba moren om lov til å gå å se på det vakre treet og den hvite mannen. Men etter at Charlie og noen andre afrikanere var kommet om bord, stakk båten til sjøs. Siden fikk han aldri se sine kjære og sitt hjemland igjen.

I Amerika ble den afrikanske gutten solgt til en rancheier fra Texas, som gav han navnet Charlie Smith. Den offentlige sosialomsorgen fortalte at de hadde funnet dokumenter i New Orleans og Texas som bekrefter at Smith virkelig var 137 år.

Den tidligere slaves legeme ble båret til graven av seks uniformerte politimenn — tre hvite og tre sorte. Røde, hvite og blå faner vaiet over den delen av kirkegården hvor Bartows mest berømte peroner blir gravlagt. Smiths fedreland, Liberia, sendte sin konsul fra New York City å delta i begravelsen.

«Pentecoastal Evangel»

Morder frelst

Tidligere medlem av the Manson Family, Charles (Tex) Watson giftet seg nylig i fengselet, i oppholdsrommet, i California Men's Colony nær San Luis Obispo. Hans hustru, Kristin Svege 20 år, begynte å korrespondere med Watson, etter at hun hadde lest hans selvbiografi, «Vil du dø for meg», hvor han beskriver detaljene og sin del i mordene på Sharon Tate-La Bianca i 1969 og om sin følgende omvendelse til kristendommen.

Watson har siden vært pastor-medhjelper og Bibelklasseleder i fengselet, hvor han soner livsvarig dom for sin del i de Manson inspirerte mordene.

INSPIRASJONSDAGER 81

i Horten 12. — 14. juni

Sven Nilsson —
Kjell Haltorp —
Sigvard Wallenberg

Lovsangsgrupper fra Norge og Sverige leder i lovsang og tilbedelse av Kristus Jesus!

Forkynnere fra Hortens menigheter deltar.

Vi tjener hverandre i fellesskapet!

Operasjon Ungdomsteam Operasjon Un

**Spalte-
redaktør**

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

En anderledes demonstrasjon i Alta

Etter at Operasjon Ungdomsteam avsluttet sin aksjon på Karmøy sist høst, ble helårsteamene sendt ut. Et team på 6 stykker ble igjen på Karmøy for å fortsette arbeidet der. Som det framgår av forrige nr. av «PIONEREN», skjedde det store ting, og teamrapportene viser at det fortsatt går over. Mange er blitt frelst, og vi gleder oss sammen med dem.

Et team reiste til Bykle i Setesdal for å være der fram til jul, og de hadde en fin tid. Bl.a. fikk de bringe evangeliet til skoleelevene i bygda, og vi takker Gud for denne muligheten til å så ut Ordet.

Det tredje helårsteamet pakket så O.U.T.'s folkevognbuss full av åndelig krigsmateriell og satte kursen nordover, til Alta. Det er dette teamet vi skal ta en prat med i dette nummer.

Vi kjenner kanskje mest til Alta av andre grunner nå om dagen, men etter en prat med teamleder Per Helligren, forstår vi at Gud arbeider også der oppe.

Gud virker i Nord-Norge

ER det noen spesiell grunn til at du reiste til Nord-Norge på team, Per?

Jeg visste ikke hvor jeg skulle bli utplassert, men hadde hele tiden lyst til å reise til Nord-Norge. Jeg har vært på team der tidligere, og vet at Gud virker også der.

Hva mener folk om at dere går fra dør til dør med evangelisk litteratur og vitner om Jesus?

Vi har fått veldig god respons fra folket her, og mange fine samtaler har vi hatt. Mange er positive til menigheten også, enten de er kristne eller ikke. F.eks. blir arbeidet til Alma Halse stadig dratt fram.

Teamene arbeider alltid ut fra en lokal menighet på stedet som de kommer til. I Alta er det Pinsemenigheten som er vertskap.

Hvilke oppgaver har dere i menigheten utover evangelisering?

Vi er med på de møtene de har. På fredagene er det bl.a. bønnematt, og det er virkelig en opplevelse å være med på disse samlingene. Flere får oppleve kraft til å være vitner, og mange opplever å møte Gud på nytt. Ellers har lørdagskveldene vært brukt til ungdomsmøter, og på så å si hvert møte har noen blitt frelst.

Besøk fra Ten Center

*Vi har hørt at Ten Center har besøkt skole-
ne i Alta. Kan du fortelle litt om det?*

Et par uker før vi kom, var Ten Center her oppe. Vitnesbyrdene om at Jesus hadde forandret deres liv, gjorde sterkt inntrykk på elevene. På Gymnaset har ca. 50 stykker blitt frelst, og mange unge fikk møte Jesus for første gang. Mange av elevene har også hatt god kontakt med en gutt i menigheten her, og han har fått be med dem hjemme. Derfor passet det fint at også vi kunne komme hit, så vi kan være med i oppfølgingsarbeidet her sammen med menigheten, og vi ser også at stadig nye får møte Jesus for første gang.

Er det ellers noe spesielt du vil trekke fram fra arbeidet?

Som sagt, så er det enormt åpent for evangeliet. Vi har også fått oppleve at mennesker er blitt helbredet. Ei jente i teamet var på husbesøk og kom til ei dame som hadde gallesmerter. Teamjenta ba for kvinnen, og smertene forsvant momentant, men også på møtene er flere blitt helbredet. På et utpostmøte var det bl.a. en gutt som hadde ødelagt foten og hadde store smerter. Han hinket rundt på krykker, men Jesus helbredet ham, og både smertene og krykkene forsvant!

Vi demonstrerer uten lenker!

Det er godt at vi kan demonstrere for Jesus uten lenker, sier teamlederen. Alta har jo for det meste vært i søkelyset i vinter p.g.a. lenker og demonstrasjoner. Men Jesus setter i frihet, en frihet som stikker dypere enn

det vi kan se med øynene, og det er den friheten vi trenger!

En sluttappell, Per?

Folk er lei religion, det er sikkert, men de er åpne for Jesus! Hvis du er opptatt av Jesus, er det ikke vanskelig å snakke om ham heller, sier Per Helligren og trekker lua langt ned over ørene, for det er kaldt i Alta nå. Folk lengter etter varme i dobbelt forstand, og Guds folk har svaret. Det gjelder bare for oss å bringe det videre.

Husbesøk i 30 minus grader. Noen bedre?

Teamet i aksjon i Filadelfia Alta.

På team i Danmark

Vi er tre jenter som har vært på team i Danmark, Sig Britt Westling fra Sverige, Solveig G. Petersen fra Danmark og Betty-Ann Solvoll fra Norge. Etter et år på bibelskolen i Kvinesdal, kjente vi at Herren ville vi skulle reise på team. Apostolsk Kirke i Danmark hadde kontaktet O.U.T. og bedt om hjelp til evangelisering.

— Goddag, vi er noen unge kristne piker som ...

— Nei, vet du hva! Det har overhodet ingen interesse!

Slik ble vi ofte møtt da vi var ute på husbesøk. Men bak disse, tilsynelatende uinteresserte fasadene, skjulte det seg ofte store problemer, konflikter, lengsel etter fred og en inderlig higen etter Gud. Men frykten og usikkerheten framtvang en uinteressert holdning. Det store problemet for oss ble: Hvordan skal vi komme gjennom denne fasaden?

Alminnelig husbesøk virket tungt. Det var så vanskelig å få kontakt med folk. For det meste støtte vi på murer som var ugjenomtregelige. «Hva er det nå de tre vil? Er det igjen noen av alle de merkelige sektene som springer ned dørene hos oss?» «Nei,» kunne vi si. «Vi ønsker bare å fortelle deg at det fins en Gud. Han bryr seg om deg. Han elsker deg og ønsker bare å komme i kontakt med deg. Han vil gi deg fred — Sin FRED!»

Vi opplevde veldig konkret at Herren var med. Den Hellige And ledet oss til utradisjonelle evangeliseringsmetoder. Vi gikk bl.a. ut i et stort boligstrøk med høye blokker og begynte å synge barnesanger. Slik samlet vi en hel del barn omkring oss. De voksne ble dermed nysgjerrige og lurte på hva som foregikk. En voksen mann kom bort og åpnet seg. Han erkjente et inderlig ønske om å få se Jesus. Det siste året hadde vært det verste i hans liv, fylt av sykdom, ekteskapsproblemer og skilsmisse. «Jeg

skulle ønske jeg hadde det som dere,» innrømmet han. Det var herlig å kunne fortelle at Jesus elsket han, og få henviser ham til kristne venner som vi visste ville hjelpe ham.

I en by vi var, oppsøkte vi en avis. Fra vår side ønsket vi bare et intervju i avisen, for at folk skulle kjenne oss når vi kom på besøk. Journalisten var imidlertid åpen og søkende. Vi satt i to timer og vitnet for ham! Våre kristne venner på stedet fikk senere kontakt med ham og fikk hjelpe ham. Slik opplevde vi gang på gang at Herren var med og ledet våre skritt.

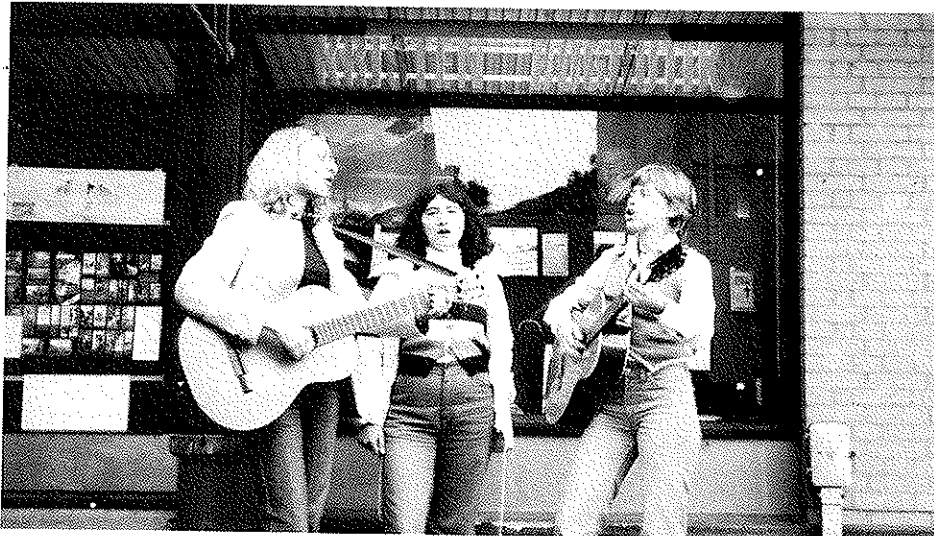
Apostolsk Kirke, en bevegelse i Danmark på ca. 3-4 tusen mennesker, hadde tidligere ingen erfaring med team og teamvirksomhet. En av grunnene til deres invitasjon av et O.U.T.-team, var et ønske om å få se aktiv teamvirksomhet på nært hold. Vi opplevde nær kontakt med menighetene, og vi kjente at de stod med oss i bønn og praktisk hjelp. Flere steder var menighetens ungdommer selv veldig inspirert og var med oss i evangelisering. Vi kjente oss trygge for at de ville gå inn i oppfølgings- og etterarbeidet.

I Vejle ble ungdommene med oss lørdag formiddag på gågaten. Vi hadde med oss gitarer og sang og spilte. Dette tiltrakk folks oppmerksomhet. De stanset opp rundt oss og lyttet. Blant disse fikk vi mange fine samtaler. Ei jente fortalte at det eneste hun ønsket, var å overgi seg til Gud. Senere oppsøkte hun oss igjen. Vi er overbevist om at hun snart blir frelst.

Tiden i Danmark ble enormt lærerik for oss. Det var rene bibelskolen for oss — rent praktisk. Vi ønsker å gi Herren ære for alt vi fikk oppleve.

Takk til Apostolsk Kirke som tok så vel imot oss!

Hilsen Sig Britt, Solveig og Betty-Ann

Solveig, Sig Britt og Betty-Ann har tatt med seg gitarene ut på gaten for å synge og vitne om Kristus.

PÅ GRUNN AV PLOSS-MANGEL - må artiklene «De åndelige gaver», «Omsorgsringene» del 2 utgå. De kommer siden.

RHEMA IDAG

Postboks 16, 1315 Nesøya, tlf. 54 25 18

PRIS KR. 10,00
PRIS KR. 15,00 FOR 90 MIN.*

PASTOR HANS BRATTERUD 1980

- HB 1 «Åndens stemme — Åndens språk»
- HB 2 «Guds autoritets struktur»
- HB 3 «Sildigregnets tid»
- HB 4 «Åndens Elv»
- HB 5 «Renset Sølv»
- HB 6 «Faderhuset»
- HB 7 «Salvet til tjeneste»
- HB 8 «Fremgang ved forfølgelse»
- HB 9 «Kristen Seksualmoral»
- HB 10 «Å kjenne Ham»
- HB 11* «Bønn og Faste»
- HB 12 «Den nye pakts kraftkilde»
- HB 13 «Sjelevinning»
- HB 14 «Voksende tro»
- HB 15 «De unådde folkegrupper»
- HB 16 «Fullførelsen av Jesu oppdrag»

HAZEL BONAWITZ

- AB 1* «Jesus — Det levende Ord»
- AB 2* «Jesus — Det levende Vintre»
- AB 3 «Jesus — Den levende Vind» (2 stk. 60 min.)
- AB 4* «Jesus — Det levende Under»

CHRISTIAN KIWIA

- CK 1 «Troens åndelige øye»
- CK 2* «Alt er mulig for Gud»
- CK 3* «Skapende bekjennelse»
- CK 4 «Indre helbredelse»
- CK 5 «En bedende menighet»

AK 3 «Verdens evangelisering — En utfordring» Aril Edvadsen

ØK 1 «Kina — En åpen dør»

Øystein Sandtorv

PB 1 «Du har tro som et sennepskorn» Th. Petter Braavig

HG 1* «Alt er mulig for den som tror» H. Greenwood

HG 2* «Vi har Kristi sinn» Harry Greenwood

RUT GYLTHE'S BOK PÅ KASSETT:

RG 1 «Han har åpnet Perleporten» lest av Ruth Gylthe

RG 1 «Han har åpnet Perleporten»

RHEMA IDAG

Personen JESUS

«Når menneskesønnen kommer, vil han da finne troen på jorden?» spurte Jesus ved en anledning. Spørsmålet er aktuelt, og blir det vel mer og mer etter hvert som tiden går.

Det er vel neppe tvil om at Jesus i hvert fall vil finne dyktig skrevne **troslærere** innenfor de forskjellige konfesjoner. Interessen for troen som teologisk diskusjonstema vil han finne. Religionsspesialister som bruker bokstaven til å slå hverandre i hjel med, vil han finne. Men **troen**? Hjerterets hengivelse til Jesus som **person** og ikke som en eksaminator i religionskunnskap, vil han finne den slags tro?

Jesu budskap til oss — eller hans **lære**, om en vil — er av slik beskaffenhet at ikke engang en dåre skal fare vill. Men hvorfor farer vi likevel vill i dag? Hvorfor farer vi vill når det gjelder å forstå Jesu egentlige budskap? I stedet for kjærlighet mellom troende har vi fått noe en kaller «grenseoppgang» i lærespørsmål, og vi glemmer at her er det bare så altfor lett å trekke grensene slik at Jesus selv faller utenfor.

Når samarbeidet mellom troende lider fordi de forskjellige trosretningers lærefedre en gang sa noe som siden ble gjort til ufravikelig bekjennelsesnorm, da er det vanskelig å dempe ned en litt motløs undring: Når skal de kristne lære å samles om en annen og viktigere målestokk enn Luther og Wesley og Barratt, og hvilke andre navn som kan komme på tale? En menneske-signert trosbekjennelse kan vel til en viss grad være veiledende for enkelte som ikke selv evner å formulere sin tro — om en slik formulering skulle synes viktig for noen. Men før eller siden må det gå opp for oss at det er en **person** vi skal ta stilling til og ikke til et sett mer eller mindre menneskeskapte oppfatninger **omkring** denne personen.

Til en viss grad bør vel vårt forhold til Jesus kunne formuleres i ord. Men den som **elsker** ham, blir i kjærlighetens henrykkelse like uortodoks spontan — og kanskje «læremessig» uklar — som den forelskede blir det ved tanken på sin elskede. Det finnes ikke ord for den spesielle følelse som oppstår i et slikt forhold. Og derfor kommer kjærlighetens språk aldri inn i lærebøkene — det er like subjektivt tusentalig som det eksisterer en mangfoldighet av hjerter med en uendelighet av skiftende landskap og vekslende værslag. Og det er nettopp denne kjærlighetens

*Tekst: Josef Haugen
Tegning: Birgitta Yavari*

uberegnelige og høyst personlige **lov-sang** vi savner midt oppe i alle bekjennelsestroskaper. Det er Høysangens henførte mangel på dogmatisk korrekthet vi nikker gjenkjennende til når vi tenker på de tider i livet vårt da Jesus fylte hele vår verden, og alt utenom ham var uviktig.

Nå vet vi jo alle at de høystemte tider i livet for det meste er av kort varighet, og at det er den mer nøkterne hverdag som dominerer bildet. Men det er vel også en kjensgjerning at når det gjelder Jesus, da er det i stunder av oppløftelse og glad fortrøstning at vi kommer nærmest en riktig forståelse av ham. Jo riktigere bildet av Jesus blir i vår bevissthet, jo mer fylles vi med glede. Og i disse skinnende øyeblikk av utvidet forståelse faller det oss ikke naturlig å formulere almenyldige sannheter som alle kan istemme. For det er **jeg** som elsker ham, og **mitt** hjerte har sitt eget språk som er mer eller mindre ubegripelig for alle andre. Men Jesus forstår dette språket. Og han lytter! Og heldigvis; Jesus har aldri ordnet seg med noen automatisk telefonsvarer. Han er personlig tilgjengelig til alle døgnets tider.

Kristendommens være eller ikke være står og faller med **personen** Jesus. Så lenge vi bare har **læren** om ham, fungerer den på linje med **ideologiene** i

denne verden. Og slik sett er den til og med en lite konkurransedyktig ideologi, hverdagsfjern og søndagspreget som den stort sett er i folks bevissthet. Med Jesu person som det helt sentrale og alt avgjørende er en slik forveksling ikke mulig. Læren kan fortolkes og forandres — Jesu person står uantastet gjennom alle tider. Vi kan bestride og fornekte et dogme, men den kjærlighetens og godhetens ånd som utgår fra personen Jesus, er ufornektelig og udiskutabel fra ethvert synspunkt. En person som står **levende** foran oss, presenterer seg med sin personlighet, og den tar vi ikke feil av når det gjelder Jesus.

Derfor vil den tid måtte komme da spørsmålet: «**Hva skal jeg gjøre med Jesus?**» igjen blir avgjørende for ens forhold til kristendommen. Ethvert utenforliggende spørsmål — alle former for spekulativ teologi — er bare egnet til å forkludre en personlig avgjørelse. Bare i et ærlig og utleverende jeg-du-forhold til Jesus kan vi forløses og omskapes. Bare i denne uforbeholdne og ikke-beregnende hjertets hengittethet går vi inn i den livslange dannelsesprosess som forutsetter en stadig tilgang på hjelp og kraft fra Den Hellige Ånd, formidlet ved den personlige kontakt med Jesus. Alle slags fine formler og skarpt uttenkte teorier i utkanten av denne troens virkelighet er bortkastet så lenge denne Jesu omskapende nærhet ennå ikke er blitt en opplevd realitet i livet vårt.

Men har vi først fått øye for dette, lar vi oss ikke lenger lure av noe anners rangs kristendomstilbud. Hvis kristendom virkelig skulle være rent forståelsesmessig å slutte seg til en trosbekjennelse, ja, da vet vi viktigere ting å satse liv og lykke på i denne verden. Hvis det går så saklig og beregnende til i ens forhold til evigheten at en blir en kristen «av tre grunner», da fins det mer spennende horisonter å feste blikket på. Men slik går det ikke til der forholdet til Gud og evighet rører ved dypere strenger i ens sjel. Et sant og ekte gudsforhold er en ganske annerledes og langt mer inderliggjort sak enn den slags form for teologiske overveielser der hjertet er henvist til å leve av de karrige smuler som faller fra fornufstens bord.

I møtet med Jesus står jeg overfor en **person** - en person med dimensjoner ut over all forstand, ufangelig i formler

Jim Mac Innes:

Tanker fra Det Gamle Testa- mentet

MEKANISK RELIGION

Dere tenker: «Å, for et strev!» og blåser av det, sier Herren, Allhærs Gud. (Mal. 1, 13)

Når vi leser denne profetien, må vi ikke glemme hvilken situasjon israelittene befant seg i da den ble gitt. Vekkelsen lå mange år tilbake i tiden. Den iver og hengivenhet som Esra, Nehemja, Haggai og Sakarja hadde inspirert folket med, var borte, selv om man igjen tilba og ofret i templet, ifølge den ordning som Gud hadde gitt befaling om. Men nå opplevde israelittene alt som en plage. De syntes at det var tørt og kjedelig å tjene Gud, og det virket ikke som om de var redde for å si det rett ut til Ham. Gud brukte et bilde for å illustrere den ringeaktelse de viste for gudstjenesten, «og blåser av det». Ifølge Adam Clart er dette bildet hentet fra bondens liv, fra buskapsen som ikke liker føret! Hvis f.eks. en okse får et før han ikke liker, fnyser han over det. Tenk at israelittene hadde en slik holdning til sin «åndelige tempeltjeneste»! Visst var ofrene og gudstjenesteordningen mer anstrengende enn vi kan forestille oss. De religiøse lederne hadde jo også for vane å legge sten til byrden og gjøre det hele unødvendig tungt, noe som også Jesus reagerte sterkt imot. Men israelittene så på gudstjenesten som noe som ikke smakte godt og som de like godt kunne være foruten.

Å anse det som slitsomt og kjedelig å tjene Gud

Dere tenker: «Å, for et strev!» Slik lyder den engelske oversettelsen, fritt oversatt: «Så kjedelig og vanskelig det er!» (D.v.s. hvor trist alt har blitt. Fy, hvor jeg er trøtt av alle ritualene! etc.) Kjedelig? Vanskelig? Ikke verdt bryderiet? Kom i hu at det er et spørsmål om tjeneste til den høyeste — til Gud selv! Likesom de hadde sin gammeltestamentlige gudstjeneste (offer, sabbat m.m.), har vi moderne kristne vår gudstjeneste som går ut på å være hans ambassadører i en syndig verden. Men når religionen blir mekanisk, og det blir den hvis den bare handler om pliktoppfyllelse, da blir den både slitsom og kjedelig. Finnes det noe så trist og kjedelig som en tjeneste uten kjærlighet? Tenk deg en person som kjenner seg kalt til å bli lege eller sykepleier, ikke fordi han vil det selv eller liker arbeidet, men kun på grunn av en pliktfølelse overfor sine foreldre, press fra kamerater eller på grunn av ren idealisme. Han blir ikke igjen en minutt lenger på sykehuset enn nødvendig, han er der kun fordi det er hans «plikt». Snakk om tristest! Tenk hvor annerledes både han selv og hans arbeid kunne bli om han i stedet var drevet av en kjærlighet og medlidighet til de syke! Da hadde det kjedelige og monotone blitt forvandlet til rike og positive muligheter. En mulighet til å tjene — det blir et privilegium!

Når jeg er ute og reiser, møter jeg ofte mennesker som synes deres kristenliv har blitt trist. De opplever alle våre moderne «ritualer» veldig tyngende; møter, det personlige bibelstudiet, bønn og innvielse. Derfor stiller de seg også iblant spørsmålet: «Er det virkelig bryet verdt?». Denne holdning er en frukt av en tro som er mekanisk og som ikke er basert på et levende fellesskap med Jesus.

Ja, vi har glemt at Gud måtte oppfylle templet! Det er ikke meningen at hans tjeneste skal

tynge oss ned, for Han har selv sagt: «Mitt åk er godt og min byrde er lett» (Matt. 11, 30). Vår tjeneste er ikke «tung» og «besværlig», men «god» og «lett». Vi har fått et liv fylt av glede i Ham! Vi har også fått et seiersrikt liv (Rom. 8, 28, 37).

Vi må se opp når vårt åndelige liv begynne å bli mekanisk. Meningen er jo at vi hver dag skal ha et levende og livgivende fellesskap med Jesus. Denne sannheten kan vi også overføre til mange andre områder av våre liv. Ta f.eks. de ekteskapelige «pliktene». Hvis du bare anser det for noe som dessverre bare må utføres, og glemme hvem det er som du tjener med ditt arbejde, ja, så blir hjemmet ditt snart både vanskelig og kjedelig. Da ser du bare på det som må gjøres. Da ser du verken Ham eller den som du lovet å elske og sørge for. Ta kjærligheten, fellesskapet, varmen og fortroligheten ut av ekteskapet og la kun pliktene bli igjen. Da får du snart se at ekteskapet holder på å bli mekanisk, kaldt og livløst. Samme sak gjelder vårt forhold til Herren. Han vil at vår tjeneste for Ham ikke skal være tyngende. Har du tenkt på at Gud i den gammeltestamentlige tid ikke bestemte noen pilgrimsreiser om vinteren da det var besværlig å reise! Nei! Alle fester og høytider, til og med den ukentlige sabbaten var ment å være gledesstunder! Det var også meningen at man skulle kunne kjenne glede og forventning innfor de litt mer alvorlige tidene da man fastet og ba. Gud vil at vi alltid skal tjene Ham med glede. Når vi ikke ser på Jesus, og når vi ikke holder kjærligheten til Ham og det personlige fellesskapet med Ham ved like, opplever vi alt det som var ment å være oss til glede, som noe tyngende. Lytt til Guds ord:

«Dette har jeg sagt dere, for at dere kan eie min glede, og deres glede kan være fullkommen.» (Joh. 15, 11) HANS GLEDE BESTÅR!

«Jeg er glad når du sier til meg: «Vi vil gå til Herrens hus.»» (Salme 122, 1) GLEDE I MENIGHETEN!

«For Guds rike består ikke i mat og drikke, men i rettferdighet, fred og glede i DEN HELLIGE ÅND.» (Rom. 14, 17) ER DETTE TYNGENDE!

Dette er bare noen av de vers som beskriver det liv vi har fått. Men folket på Malakis tid hadde mistet visjonen av en Gud som det gikk an å få levende kontakt med. De ble bitre over de mange pliktene, det eneste som de hadde igjen. Noe fellesskap fantes ikke. Nå må vi huske på at det er gjennom de nevnte «plikter» at vi modnes. Gjennom å prise Herren sammen glemmer vi oss selv, og vi blir i stedet ivrige og opptatte med å opphøye Ham, i Hans nærhet. Som en følge av at vi går i mot synden (helliggjørelsen), kan vi vandre fremover på veien med en større glede. Ta f.eks. stolthet: La oss si at noen «særer» deg, og du blir bitter mot vedkommende person. Du kommer til å være bundet, helt til du bestemmer det for å forlate (tilgi) — og når du endelig tilgir av hele ditt hjerte, får du oppleve en sann og ekte glede. Det er meningen at vår trosvandring her på jorden skal gjøres med glede. Profeten sa at vi med glede skulle øse av frelsens kilder. (Jesaja 12, 3). Jo bedre vi lærer Han å kjenne som gir frelse, jo mer fullkommen blir vår glede. Når vi henter vann av disse kilder, vokser vår kjærlighet til Ham som elsket oss først.

Mangel på kommunikasjon og fellesskap er en av de fremste årsakene til at Herrens tjeneste blir død, kjedelig og mekanisk. «La oss ikke bli trette av å gjøre det gode.» (Gal. 6, 9, 32. Tess. 3, 13) Dette betyr at vi ikke må kjenne tretthet og motvilje i vår tjeneste for Herren. Da kommer vi nemlig inn i et slags dødt forhold til Ham. La oss i stedet feste blikket på Ham og se til at vi aldri blir slike som mener at hans livsstil og hans plikter er kjedelige. Når vi vandrer i Ham, så har vi nemlig fullkommen glede og mening med livet. La ikke djævelen få deg til å glemme det!

Det er et privilegium å få lov til å tjene Herren, og det er inspirerende. Om vi mister den personlige kontakten med Herren, blir det bare et ytre sl all og et handlingsmønster tilbake. Noen indre drivkraft eller motivasjon finnes ikke. Så glem ikke å holde den indre gleden ved like!

og ubegripelig for all fornuft. Å slutte seg til ham er hjertets sak! Og når den tid kommer da Jesus ikke lenger gis rom utenfor katekismen, da er det store frafall en kjensgjerning. Og så kan hele det religiøse maskineri snurre og gå som før — de færreste vil oppdage at det hele går på tomgang og at Jesus er utenfor. For ordene er der. Bibelen brukes, bønnene bes, og hele det sakrale inventar er på plass. Alt fungerer som det skal — på én detalj nær.

Men når den ene detaljen som mangler, heter Jesus, da er det lite å legge vekt på at maskineriet forøvrig fungerer tilfredsstillende. For livets ytringer kan vel etterlignes, men ikke livet selv. Vi kan ha de riktige teorier om Jesus, men det erstatter ikke selve personen. Denne sannhet må stadig gjenoppdages hvis kristendommen fortsatt skal ha mer å tilby menneskene enn et blott og bart læresystem blant mange andre.

JOSEF HAUGEN er tømmer av yrke og bosatt i Kongsberg. Han har i mange år vært aktiv som skribent. Han har utgitt boken «Det urolige hjerte» som er kommet i flere opplag og diktsamlingen «Tonende Tabernakel». Han har også oversatt flere bøker. Han har særlig behandlet emner om sjelsorg i det han har skrevet.

Velbesøkt fornyelseskonferanse i Stockholm

Den store Katarinakyrkan i Stockholm var fullsatt til alle møter under den konferansen som det svenske fornyelses-tidsskiftet LOGOS hadde arrangert. Det var prester, pastorer og predikanter på tvers av alle kirkesamfunn som kom sammen noen dager sist i januar.

Ransakende

Dette var en konferanse som ikke bare var preget av jubel, lovsang og tilbedelse — her var også sterke ransakende budskap til Guds folk i dag. Særlig gjorde Sven Nilssons preken, «Omvendelse for Guds folk», et mektig inntrykk. «Etter denne talen behøves det ikke sies mer under denne konferansen», sa Lars Erik Lindvall. Nilsson understreket at det nå er på tide at Guds folk bekjenner seg til HANS navn, og ikke til sine kirkesamfunns navn.

— Det er synd å bekjenne: «Jeg er pinsevenn», eller «jeg er lutheraner». Da deler du din lojalitet til Kistus med noe annet. Aksepter ikke i ditt hjerte at noe kirkesamfunn eier deg, men bekjenn «Jeg er kristen, et Guds barn og Jesu disppel».

Nilsson kom også inn på den religiøse åndsmakt som binder Guds folk, slik at Jesu person blir uvirkelig for mange kristne. «De har ingen øyekontakt med Jesus». Han understreket sterkt at det ikke er nok med fornyelse og vekkelse. Guds folk må nå omvende seg fra sin falske religiøsitet om fornyelsen skal kunne fortsett.

I kveldsmøtene talte den anglikanske presten Colin Urquhart, og mange søkte forbønn til omvendelse og helbredelse. Også Urquhart understreket Guds folk behov for omvendelse og befrielse fra døde tradisjoner. Den tre dager lange konferansen hadde også en rekke seminarer om sjelesorg, menighetsfornyelse, helbredelse for hele mennesket, misjon m.m. Ett av de mest interessante seminarer var «De nye lederrollene og gaveoppdagelse» som Kjell Sjøberg og Bo Wettéus ledet. Kjell Sjøberg vil forhåpentlig komme med en artikkel-serie i Pioneren om dette emnet. Lars Erik Lindvall talte sammen med Bror Spetz og Karl Erik Hellberg om menighetsfornyelse. I neste nummer bringer vi et intervju med Lindvall.

Det var interessant å se hvor mange prester fra Den svenske kirke som deltok under konferansen. Forholdet mellom den lutherske kirken og frikirkene er langt bedre i Sverige enn hva vi opp-

Sven Nilsson leder i en profetisk «betsbønn» under konferansen i Katarinakyrkan. Hans budskap om «Omvendelse fra religiøsitet» vakte stor respons blant de over 1000 menighetsledere som deltok på samlingen.

Guds folk må omvende seg!

lever i Norge, hvor lutheranere helst vil ha «egne» fornyelses-konferanser.

«Vi har mye å gi hverandre»

Alf Westergren har vært prest 4½ år i Den svenske kirken, og han var en av de mange prester som deltok under fornyelses-konferansen i Katarinakyrkan. Vi spurte ham om hvorfor han kom til konferansen.

— Jeg var med på Europa-konferansen som «Jutatorpet» hadde i Jönköping, og det gav mersmak. I menigheten jeg tjener, har vi to omsorgsgrupper hvor vi ikke bare studerer Bibelen sammen, men hvor vi også ber meget sammen. Vi studerer McNutts bok om «Helbredelse». Jeg

Prest i Den svenske kirken, Alf Westergren, fra Hillerstorp i Småland; «Når vi kommer sammen som kristne, oppdager vi at vi ikke er så ulike som vi tror».

har noen med fra omsorgsringen til denne konferansen.

Vil du karakterisere deg selv som karismatiker?

Jeg vil nok bruke et uttrykk som er noe videre. Jeg er vokst opp i en høykirkelig tradisjon innen den svenske kirken. Men jeg har også hatt kontakt med venner fra frikirker, særlig i bønnefelleskap, og fått positive inntrykk også derfra. Jeg synes vår liturgi er rik og fin, men samtidig tror jeg på en åpenhet for Åndens liv og gaver. Det opplever jeg som en god kombinasjon. De ulike samfunn har fått gaver og sannheter som er verdifulle og som vi må ta vare på. Men når samfunnene rendyrker sine gaver, blir det skjevt. Vi må dele med hverandre som kristne det vi har fått.

Forholdet mellom lutheranere og frikirkelige synes langt bedre her i Sverige enn i Norge. Hva kommer det av?

Det har kommet de siste årene. Rett før jeg dro til denne konferansen, fikk jeg innbydelse av de tre frikirkelige pastorene på det stedet vi virker, å være med i et bønnefelleskap for alt Guds folk på stedet. Dette tror jeg er den rette vei å gå. Vi har våre åndelige hjem hvor vi kan feire gudstjeneste søndag formiddag. Men i bønnegrupper og kveldsmøter kan vi som Guds folk være mere sammen. Da oppdager vi at vi ikke er så ulike som vi ofte tror.

Hvordan har du opplevd denne konferansen?

Her har vært mye positivt. Fremfor alt har den variasjon og orden som har vært i lovsangen, vært givende. Her har vært både stillhet og sang i Ånden. Det som Colin Urquhart og Sven Nilsson har sagt, stiller jeg meg helt åpen for. De har ikke forkynt annet enn det vi har hørt fra tidligere profettrøster innen vår egen kirke, f.eks. at all splittelse blant Guds folk er synd. Vi ser klart at det er ting som skiller oss, men vi må ikke la det skjule vår enhet i Kristus. Det viktige er at vi lærer hverandre å kjenne, så frykten for hverandre kan minskes.

Vil du anbefale andre prester å være med på en fornyelses-konferanse?

Absolutt, konstanterer Alf Westergren før han drar hjem til sin menighet i Småland. Og han betror oss gledesstrålende at neste søndag er det en tekst om helbredelse, som han ser frem til å preke over.

Det er klart at Sven Nilsson blir med på «Inspirasjons-dager i Horten -81» helgen 12.—14. juni. Der vil også Sigvard Wallenberg og Kjell Haltorp m.fl. delta.

Viggo Wilhelmsen, Tønsberg. Tidligere maskinsjef ombord på M/S Milross:

For meg var livet ikke lenger til å holde ut. Idet jeg var i ferd med å ta mitt eget liv, skjedde det et Guds under.

En ting må du ha klart for deg:
Jeg ville ikke ha noe med Gud å gjøre. Gud sto for meg som noe
grått og kjedelig. Nå ser jeg hvor fullstendig feil jeg tok.

For at du selv kan høre hva som skjedde med meg i min
kritiske situasjon har jeg fått laget en kassett. Denne forteller
en sterk sannhet om hvordan Gud grep inn og hvordan
troen på hans sønn Jesus Kristus førte meg ut av mørket.

Uansett hvordan ditt liv idag fortøner seg, om du er
vellykket eller mislykket, frisk eller syk, ung eller gammel,
ønsker Gud et samfunn med deg.

Men du skal vite at valget er ditt.

**Denne kassetten er spesielt innspilt for alle
som er uvitende om underets Gud, men som
føler at livet må være noe mer.**

Kassetten har også innslag hvor Viggo Wilhelmsen synger.
Innspilt i stereo.

Sverre Dalland, Aftenposten: «Advarsel! Lytt ikke til denne
kassetten dersom du er redd for at ditt liv skal få en ny kurs.
Det er både tankevekkende og trosstyrkende å høre Viggo
Wilhelmsen fortelle om Guds direkte inngripen i sitt liv. Hans
opplevelse og forvandling er et sterkt vitnesbyrd om at Gud lever
og også idag gjør under. På en enkel og liketil måte – helt fri for
teologisk svada – peker Wilhelmsen på Ham som kan gi ditt liv både
ny mening og sikker kurs.»

SPECIALPRIS FOR FORHANDLERE

Send mot oppkrav stk. kassett(er) «Ny kurs» à kr. 40,- pr. stk. (inkl. porto)

Navn

Adresse

Poststed

Kupongen sendes
Josva A/S, Postboks 25
1396 Bjørnkås

P 1181

*Et aktuelt budskap til alt
Guds folk!*

PASTOR SVEN NILSSON:

«Omvendelse fra religiøsitet»

**Verv EN NY ABONNENT
på Pioneren 1981,
og vi sender deg kassetten
GRATIS!**

(Kassetten kan bestilles for kr. 20,00 fra:
DYNAMIS KASSETER
3190 Horten)

Sven Nilsson brakte dette budskap under Katarina-konferansen som nettopp har vært i Stockholm.

Tre måter å få kassetten på:

1. **VERV EN NY ABONNENT** (Skriv etter vår vervebrosjyre).
2. **GI ET GAVE-ABONNEMENT**
3. **TEGN SELV ET ABONNEMENT** (Gjelder bare for deg som ikke alt er abonnent på Pioneren fra før).

Dersom du verver flere abonnenter, så får du **EN KASSETT FOR HVER ABONNENT** du verver. Om du da ønsker mer enn en kassett av Nilsson, så si fra — ellers får du forskjellige kassetter.

MERK: Kassetten blir først tilsendt etter at den nye abonnent har betalt inn giroen vi sender. Bruk bestillingskortet nedenfor eller send oss et brev som forklarer at du vil ha vår kassett i vervepremie (gjelder bare for abonnenter vervet etter dette nr. er kommet ut.)

**KUN KR.
30,-
FOR ET
HELT ÅR!**

Klipp ut bestillingskortet

Send PIONEREN for 1981 til kr. 30,00 til:

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

Kryss av det som stemmer. Jeg har:

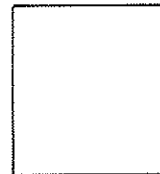
- tegnet meg selv som abonnent
 vervet en ny abonnent
 gitt et gave-abonnement

Send kassetten med Sven Nilsson til:

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

Til
PIONEREN's
ekspedisjon
Boks 8

4480 KVINESDAL